

Regényei

Hedwig Courths-Mahler

Árva gerlicém

BASTEI
BUDAPEST

Sanna von Bora szülei Indiában élnek, s mivel gyermekük nem bírja az ottani klímát, nehéz szívvel bár, de rokonaik gondjaira bízzák. A leány együtt nevelkedik unokatestvéreivel: Hellával, Käthével és Rolffal. Bensőséges barátság csak az utóbbihoz fűzi, mert unokafivére nem olyan szívtelen, mint a többiek, hanem kedves és jó, akárcsak dúsgazdag bácsikája, Joachim. Rolf szülei csupán a busás örökség reményében hízelgik körül a bácsit, míg Sanna és Rolf inkább palástolni igyekeznek iránta táplált vonzalmukat. Az öregúr azonban ismeri az emberi természetet, s különbséget tud tenni igaz és hamis érzelmek között...

Hedwig Courths-Mahler Árva gerlicém

I.

– Hahó! Hahó, Sanna, hol bujkálsz? – kiáltozott Käthe von Zedlitz, és vastag borítékot lóbálva szaladt ki a gyümölcsösbe.

Az egyik bokor ágai szétnyíltak, és szőke fürtökkel keretezett, búbajos leányarc nevetett elő közülük.

– Itt vagyok, ragyogok, teljes életnagyságban! Miért kiabálsz? Tán ég a ház?

– Levelét hoztam. Az imént érkezett, magam vettem át a kézbesítőtől.

Sanna von Bora tüstént kiugrott a bokorból. Kék szeme boldogan csillogott.

– A szüleimtől jött?

– Ugy tűnik! – vélte unokatestvére. – Mindenesetre Indiában adták föl. A szüleim ugyanilyet kaptak.

Sanna máris mellette termett.

– Add csak ide gyorsan! – kapkodott a küldemény után, de Käthe nevetve a háta mögé dugta.

– Előbb ígérd meg, hogy még ma eljössz velem a kranitzi vásárba!

– Jaj, Käthe! – rökönödött meg a szőke leány. – Azt Sabine néni nem engedi.

– Sajnos, nem – biggyesztette le duzzogva az ajkát Käthe de én akkor is el akarok menni!

Mióta vártam már, és azelőtt mindig el is engedtek, most meg a mama egyszerre megtiltotta. Te, Sanna, van ott mindenféle csodadolog; óriás körhinta, még cirkusz is! Egyszerűen vétek kihagyni. A mamának csak azért nem tetszik, mert Hella telebeszélte a fejét, hogy a vásári mulatság rém közönséges. Ph! Miért kell neki mindenre megjegyzést tennie? A vásár egyáltalán nem közönséges, hanem isteni. Sajnos a mamát most még a migrénje is elővette, úgyhogy végképp semmit sem lehet vele kezdeni. Pedig három hónapja kuporgatom a zsebpénzemet, hogy legyen miből költenem a vásárban.

– En is, Käthe.

– Na, látod! Most meg lóttek az egésznek, itthon penészedhetünk, mert az én drágalátos nővérem az orrát fintorgatja, a mamát pedig migrén gyötri.

– Próbáljunk meg még egyszer elkéredzkedni!

– Hiába, Hella már bogarat tett a mama fülébe. A kisasszony túl gógös, semhogy a pórnéppel elegendjen, hát inkább a mi szórakozásunkat is elrontja.

– De Käthe, legalább próbáljunk meg engedélyt kérni, mielőtt suttyomban elmennénk!

– Jó, nem bánom! De ha a mama megköti magát, akkor is velem jössz. Ebéd után elsökünk.

– De hát észre fogják venni, hogy eltűntünk.

– Persze hogy észreveszik – bölintott Käthe. – Csakhogy addigra árkon-bokron túl leszünk, és nem tudnak visszahozni bennünket.

– Jaj, Käthe – kapta fel a fejét riadtan Sanna –, akkor aztán lesz nemulass!

– Az biztos! De legalább a vásárolásból nem maradunk ki. Na, ne legyél már ilyen gyáva nyúl! Ígérd meg, hogy velem jössz, akár elengednek, akár nem! Vagy inkább meglapulsz? Tudd meg, hogy akkor egy hónapig szóba sem állok veled!

– Azt nem szeretném – nézett tétován vállalkozó kedvű unokatestvére Sanna.

– Akkor meg ne légy nyúl szívű! Végtére is mi történhet? Alapos fejmosást kapunk, aztán szobafogságot sovány koszton.

– Azt még ki lehet bírni, sokkal rosszabb, hogy helytelenül viselkedünk, ha titokban

elostonunk. Az ilyesmitől furdal a lelkiismeret.

– Ugyan, badarság! Ne keress kifogásokat! Szóval jössz vagy sem? Ha nem, akkor a barátságunknak egyszer s mindenkorra vége, azt előre megmondom!

Sanna sóhajtva félrevont egy homlokába hullott tincset, és megadta magát a sorsának.

– Hát jó, veled megyek. De most már kérem a levelemet!

– Tessék! – nyújtotta át a borítékot Käthe. – Jó tartalmaznak látszik. Amíg olvasol, mindenesetre kicsempészem a kerékpárjainkat a hátsó kerítés melletti kerti lugasba. Onnét észrevétlenül meglóghatunk. Mindjárt ebéd után elindulunk, akár beleegyezik a mama, akár nem. Kapóra jön, hogy Peter kisasszony elutazott, különben nem tudnánk olyan könnyen elszélelni. Na szia, jó olvasást!

Ezzel vígan szökdécselve elszaladt, átugrott néhány veteményes ágyást, aztán eltűnt.

Sanna keblére szorította szülei levelét, és visszavonult a bokor mögötti napsütötte padhoz, amelyen az előbb üldögélt, és valami leckét tanult. Bár naptár szerint a tavasznak még várátnia kellett volna magára, szokatlanul melegre fordult az idő, s ez kicsalogatta a szabadba. Most újra odatelepedett, hogy elolvassa a levelet.

Käthe édesapja Sanna nagybátyja volt, pontosabban Sanna édesanyjának unokafivére. A leányok tehát másod unokatestvérek voltak, s mindketten tizenhat esztendősek – húsvétkor készültek konfirmálni.

Sanna hároméves kora óta lakott Lindenhofban. Szülei Indiában éltek, s egyetlen gyermeküktől fájó szívvel el kellett válniuk, mivel az indiai éghajlat nem kisgyermeknek való. Édesapja, Hans von Bora fiatalon katonatisztnak állt. Vagyonnal nem rendelkezett, csupán szerény évjáradékkal, melyből a legszükségesebbekre úgy-ahogy futotta.

Miután beleszeretett a szintén vagyontalan Maria von Zedlitzbe, s nem tudott lemondani róla, inkább otthagya a hadsereget, hogy egybekelhessenek.

Véletlen szerencse folytán jól fizető állást ajánlottak neki egy hatalmas indiai teaültetvényen, házassága elől így elhárult minden akadály, ezért hát kapva kapott a lehetőségen.

Az ifjú pár az esküvő után azonnal Indiába hajózott. Rokonaik alig voltak, egyedül Maria unokafivérét, Ernst von Zedlitzet és családját hagyták az óhazában, így könnyen elszánták magukat az utazásra. A szorgalmas, körültekintő és energikus Hans von Bora derék, talpraesett feleségének hathatós támogatásával egyre feljebb küzdötte magát. Végül saját kis teaültetvényt vásárolt.

Időközben az ég egy leánykával ajándékozta meg őket. Susannára keresztelték, de csak Sannának hívták. Hamarosan kiderült azonban, hogy a kicsike nem bírja az indiai éghajlatot, s miután egészsége komolyan veszélybe került, a szülőknek el kellett szakadniuk szemük fényétől.

Németországba vitték, egyetlen rokonukhoz, Ernst von Zedlitzhez. Maria unokafivére maga is három gyermeket nevelt Lindenhof nevű birtokán, amely nem sokat jövedelmezett, ráadásul komoly jelzőterhelte. Zedlitz anyagi helyzete tehát korántsem volt rózsásnak mondható, súlyos gondokkal küszködött, hogy a kamattörlesztés mellett családját is eltartsa. Sannát nem is vehette volna magához, hogy amúgy sem csekély gondjait szaporítsa, ha Bora neki fizette volna nagyvonalúan leánykája ellátásának és ruházódásának költségeit. Zedlitzné pedig ügyesen úgy gazdálkodott, hogy a tartásdíjból neki is mindig fönmaradjon valamicske.

Sanna Zedlitzék csemetéivel együtt nevelkedett, s hamar megmelegedett Lindenhofban. Szépen cseperedett, egyre kedvesebb és szeretetre méltóbb virágszállá serdült.

Szülei abban a megnyugtató tudatban tértek vissza Indiába, hogy gyermekükét jó kezekben hagyták. Három-négy évente egy időre hazalátogattak Németországba, hogy viszontlássák Sannát, és kipihenjék az indiai klíma megpróbáltatásait. Ilyenkor Lindenhofban szálltak meg, de bőségesen megfizették az ott-tartózkodásuk alatt felmerült költségeket, és a család minden tagjának ajándékokat hoztak.

Minél tovább serénykedtek Indiában, annál nagyobb összeget küldték leányuk eltartására. Zedlitzék mind több hasznot húztak ebből, mivel Sanna az ő gyermekeikkel együtt nevelkedett, és sohasem lépett fel különösebb igényekkel. Példának okáért a nevelőnőt egyedül Sanna szülei fizették, holott

Käthével is ő foglalkozott. Meg aztán, ahol öten jóllaknak, ott a hatodik sem marad éhen, ráadásul az ételmiszer javarészt megtermelt a birtokon. Sanna lindenhofi tartózkodása az egész család számára mindenféle előnyökkel járt tehát, gondot pedig egyáltalán nem okozott. Amikor először kellett el- szakadnia a szüleitől, még túl kicsi volt, semhogy az elválás igazán fájdalmasan érinthette volna. Később pedig megszokta, hogy rendre csak látogatóba jönnek hozzá, s mindig újra elutaznak; meg volt győződve róla, hogy ennek így kell lennie.

Mindenesetre kimondhatatlanul örült, valahányszor szerettei megérkeztek. Kölcsönösen igyekeztek gyengédségük ezer jelével elhalmozni egymást a rövid időben, amelyet együtt

tölthettek. A viszontlátás minden alkalommal ünneppé vált, az elválás pedig voltaképpen egyre fájdalmasabbá, mivel Sanna mind érettebb fővel egyre inkább érezte, hogy számára szülei a legkedvesebbek a világon. Ez a fogékony és melegszívű teremtés fájdalmasan nélkülözte a szeretetet rokonai meglehetősen érzelemszegény környezetében. Evről évre jobban vágyakozott szülei után, egyre hosszabb leveleket írt, hogy legalább így tartsa velük a kapcsolatot.

Zedlitzék három gyermeke közül elsőként Rolf jött a világra – épp tíz esztendővel Sanna előtt. A fiút hat évvel később követte húga, Hella, majd az unokatestvérükkel egyidős Käthe zárta a sört.

Hella, aki időközben szépséges, ám hidegszívű, önző és számító ifjú hölgygé fejlődött, bántóan fennhéjázva járt-kelt, és nagy ívben elkerült mindenféle munkát. Naphosszat kente-fente, cicomázta magát, játszott a nagyvilági dámát. A piperézkedésen kívül legfeljebb, ha regényeket lapozgatott, vagy egy kicsit zongorázgatott, egyébként a világért sem erőltette volna meg magát, miközben édesanyja ki sem látott a tennivalókból.

Minderről azonban leginkább maga Zedlitzné tehetett. Anyai hiúságát legyezgette nagyobbik leányának szépsége, és nem akarta, hogy finom, ápolt keze eldurvuljon a munkától. Hella égett a vágytól, hogy minél előbb gazdag és rangos férjet találjon, bár erre egyelőre semmiféle kilátás nem volt, mivel azok a fiatalurak, akik kérőként szóba jöhettek volna, nem voltak eléggé gazdagok, meg aztán nem is törték magukat utána.

Szülei mindazonáltal reménykedtek, hogy sikerül vagyonos kőrőt találniuk, miként fiuknak, Rolfnak is ragyogó partit szerettek volna összehozni, hiszen gyermekeik számára egy szerény örökségen kívül egyedül az ügyes frigy jelenthetett kiutat igencsak szűkös helyzetükből.

Amiközben Hellát ugyanez a hó kívánság fűtötte, Rolf von Zedlitz egyáltalán nem rokonszenvezett szülei házassági terveivel. Eszé ágában sem volt pénzért nőszülni, csakis a szívére akart hallgatni. Eléggé elütött a fajtájától. Szülei számító gondolkodásmódja, kissé szűkkeblű, a sok gondtól, nehézségtől megkérgeedett jelleme éppúgy távol állt tőle, mint Hella rideg, szenttelen lelkialkata. Erzelem-gazdag, nagyvonalú lényé tiszta eszményeket dédelgetett, ezért meglehetősen magányos volt hozzátartozói körében. Mindez még sokkal rosszabb lett volna, ha nincs ott az unokahúga, Sanna.

Kettejük között a tíz év korkülönbség ellenére rendkívül szívélyes, meghitt viszony alakult ki. Sannát sokkal közelebb érezte magához, mint édestestvéreit, mert a kislányosan szertelen, vadóc Käthe sem igazán találta vele a megfelelő hangot. Kisebbik húga a gyermekcipőből kilépve amolyan izgága bakfissá vedlett, akiről féktelensége miatt nemigen lehetett megállapítani, mennyire érző szívű valójában. A leány mindenestre jobban kedvelte a bátyját, mint Hellát, aki a kevélységével akarta kivívni a tiszteletét. Márpedig Käthe nemigen hajlott a tiszteletre, legkevésbé a saját testvérénje iránt. Rolf tőle telhetőleg igyekezett jó irányban befolyásolni kisebbik húgát, azt remélve, hogy mégiscsak a maga oldalára állíthatja. Sanna megpróbálta támogatni ebben, látszólag nem sok sikerrel, mivel kettejük kapcsolatában mégis inkább Käthe volt a hangadó.

Nyilvánvalóan maga sem tudta, melyik utat válassza. Egyelőre az a korlátokat nem ismerő, csipkelődő, sokszor nyers modor jellemezte, amely némely süldő lányok sajátja. Elvégre a lányok éppúgy átesnek a kamaszkoron, mint a fiúk. Bajosan lehetett volna megmondani, milyenné fejlődik majd. A bátyjával pedig nem nagyon talált közös nevezőt, még ha Rolf sokkal kedvesebb volt is neki, mint Hella.

Igy hát a fiatalember leginkább Sannával tudott szót érteni. Időnként amarra is átragadt Käthe szertelensége, és készségesen részt vett mindenféle bolondozásban és csínytevésben, amelyet nálánál jóval merészebb unokanővére kieszelt, áthágva a megengedett határokat. A mély érzésű, lelki értékekben gazdag leány azonban tudta, hogy Rolf igazán megérti őt. Annyira egymáshoz nőttek, mint az édestestvérek. Sanna úgy tekintett föl Rolfra, mint bátyjára, hozzá szaladt minden bajával és örömeivel, a fiú pedig kedves kishúgot látott a leányban, akit óvott és védett, akinek zsenge lelkébe mindenféle szépet és jót plántált – anélkül, hogy kioktató hangot használt volna. Eppen, mert kerülte ezt, annál mélyebb benyomást tett Sannára, mert az igazi tanításban az a művészet, hogy inkább a példa erejével, semmint szavak által hat. Sanna esetében sokkal könnyebben célt ért, mint saját húgánál, Käthénél, pedig őt is szívesen jó irányba terelgette volna.

Sanna mindenkiel kedves és barátságos volt, még rakoncátlan pillanataiban sem bántott meg soha senkit, amint az Käthénél oly gyakran megesett. Ezért aztán mindenütt nagyon szerették, amit az unokanővéréről nem mindig lehetett elmondani.

Käthével bolondozott és viháncolt, de Rolfhoz menekült mindazzal, ami ifjú szívét mélyebben érintette. Bizalmasan hozzá fordult, amikor annyira sóvárgott szüleinek közelsége után, hogy az már fájt, vele beszélgetett a jövőről, amikor majd ismét együtt lehet velük, vele osztotta meg minden bűját, bánatát.

Ernst bácsi és Sabine néni változatlanul idegenek maradtak számára. Nem érzett irántuk

mást, csak tiszteletet. Kifejezetten taszította viszont a dölyfös, hideg Hella, aki különben egyáltalán nem is óhajtott közelebb kerülni hozzá. Nagybátyja meg nagynénje sem érték rá foglalkozni vele – nem mintha olyan nagyon akarták volna mert túlságosan lekötötte figyelmüket a sok gond és tennivaló: Természetüknél fogva nem hajlottak a lelki finomságokra, s az élet megpróbáltatásai még inkább eltompították és megkeményítették őket. A Sanna fölötti gyámkodást Alwine Peter kisasszonyra, a nevelőnőre hagyták, ők maguk beérték azzal, hogy időről időre érdeklődjenek a kislány tanulmányi eredményei felől, hébe-hóba váltsanak vele egy-két intó szót, megengedjenek neki ezt-azt, vagy épp eltiltsák valamitől. Szeretetet – nos, azt nem adták nevelt leányuknak. Mélyebb érzésekre egyébként sem voltak képesek, ami szeretet mégis tellett tőlük, azt saját gyermekeik kapták.

Igy múltott évre év, míg nem elközelgett Käthe és Sanna konfirmációjának napja.

Addig – vagyis húsvétig – már csak néhány hét maradt hátra. Peter kisasszonynak fontos családi ügyben el kellett utaznia, így védenői néhány napi nem remélt vakációt kaptak, amelyet természetesen jól ki akartak használni.

Mindenekelőtt a közeli járási székhelyen ekkoriban rendezett vásárt szerették volna meglátogatni, amire azonban várakozásuk ellenére nem kaptak engedélyt.

Ebben az évben igen későre esett a húsvét, a tavasz pedig példátlanul korán beköszöntött. A fák és bokrok üde zöld hajtásai már nekibuzdultak, s a melengető nap hívására sorra kifakadtak a duzzadó rügyek.

Sanna elhelyezkedett a pádon, s reszkető kézzel bontotta ki szülei levelét. Napfényben fürdő orcája kipirult az örömteli várakozástól, maga is úgy festett, mint valami kedves tavaszi virág.

A boríték két írást rejtett, egy hosszabbat és részletesebbet az édesanyjától, meg egy rövidebbet az édesapjától. Mindkettőt szívére szoritotta, csókot lehelt rá, azután előbb édesanyját kezdte olvasni.

„Édes Gyermekem, drága kicsi Sannám!

Amikor ezeket a sorokat kézhez kapod, mi már édesapáddal javában úton vagyunk Németország felé. Nem mulaszthatjuk el a nagy eseményt, amikor egyetlen gyermekünk először járul az Ur asztalához. Amúgy is vágyunk már viszontlátni Téged, meg egy kis pihenés sem ártana, ezért most valamelyest lerövidítjük távollétünk idejét, s már most Lindénhofba utazunk. Ernst bácsiéknak ugyanezzel a postával jeleztük érkezésünket.

Mondanom sem kell, drága Gyermekem, mennyire örülünk viszontlátásodnak. Máskor sem telhet el úgy nap, hogy többször is szóba ne kerülnél, de mostanában szinte nincs is más témánk Édesapáddal. Elképzeljük, mekkorát nőhettél, micsoda testi-lelki fejlődésen mehettél át legutóbbi látogatásunk óta.

Bizony, keservesen megszenvedtük hiányodat, de saját érdekedben meg kellett hoznunk ezt az áldozatot, mert azt akartuk, hogy erős, egészséges gyermekünk legyen. Anyagi helyzetünk kényszerített, hogy itt maradjunk, ezért kellett elszakadnunk tőled.

Az elválás ideje azonban nagyjából letelt. Kűszbönálló látogatásunk után már csak egyszer kell búcsút mondanunk neked, s amikor újabb három-négy év múltán majd ismét Németországba jövünk, végre magunkhoz vehetünk Téged, hiszen addigra eléggé megerősödsz, hogy bátran szembenézhess az embert próbáló indiai klímával. Meglátod, egészen jól fogod érezni magadat itt, kivált, hogy a négyévenkénti németországi levegőváltáson kívül a legforróbb hónapokra minden évben a hegyekbe költözünk, ahol európaiak számára is elviselhető az idő.

Tetszeni fog neked ez az ország. Ültetvényünk egyre nagyobb és szebb, az elmúlt évben készült el új tanyaházunk. Most már abban lakunk, a régi gazdasági épületként szolgál.

Földbirtokunk, mint tudod, a Kalambrába vezető út mentén fekszik. Az új ház támfallal megerősített, széles teraszon emelkedik. Lapos teteje körös-körül oszlopsoron nyugvó árnyékvetőben folytatódik, a főhomlokzat előreugró középrészéhez oszlopcsarnoknak is beillő, nyitott előtér csatlakozik. A külső falakat kékre mázoltattuk, a vastos kerek oszlopokat vörhenyesbarnára, az oszlopfőket fehérre.

Az oszlopokra kűszönövények virágzó indiai csavarodnak, a kertben mindenütt rózsák és bódító illatú délszaki virágok pompáznak. Ebben a barátságos, festői környezetben végre Te is igazi otthonra lelsz majd. A legszebb szobákat választottuk ki, és igyekszünk máris kényelmessé tenni a számodra. Valahányszor a közeli városban járunk, a bazárban minden szépet és jót összevásárolunk a lakosztályodba. Mindig csinosítunk rajta valamit, tegnap például Édesapád egy szép szőnyeget hozott. Így gondoskodunk rólad távollétedben is, s ettől valahogy rövidebbnek tűnik a várakozási idő. De boldogok is leszünk, ha végre újra a közelünkben tudhatunk Téged!

Hamarosan viszontlátjuk egymást. Már folynak az úti előkészületek. Ez némi időt igénybe vesz, mert apád igyekszik előre elrendezni a dolgait, intézkedik, hogy az ültetvényen meg a

ház körül hosszú távollétünk alatt is fennakadás nélkül folyják a munka. Szerencsére itt a mi hűséges, megbízható Karlunk – tudod, Karl Braun, apád egykori tiszti szolgája, aki annyira ragaszkodott hozzá, hogy velünk együtt Indiába jött. Ez a hűséges ember sajátjaként ügyel a jószágunkra, és gondoskodik róla, hogy minden rendben menjen. Különben nem utazhatnánk el ilyen nyugodtan, mert az idevalósi személyzethez; nincs igazán bizodalunk. Karlra azonban minden tekintetben támaszkodhatunk.

Tulajdonunk az évek során jócskán gyarapodott. Édesapád jövedelmünk nagy részét az ültetvény bővítésére és fejlesztésére fordítja. Még rizsföldeket is szereztünk. Az ingatlanvásárlás a legjobb tőkebefektetés. Ha jobban kiépül az úthálózat, netán a vasút is elér ideig, a birtok értéke két- vagy háromszorosára emelkedik majd. Egyelőre persze kilátás sincs erre, mert a rádza – a fejedelem, akinek uralma alá az egész tájék tartozik – valóságos vadember, és hálam sem akar efféle újításokról. Gyűlöli apádat, mivel tudja, hogy a brit hatóságokkal rokonszenvez. Bár azt hiszem, minden idegenre haragszik, nem is kell komolyan venni. Egyszerűen fél, hogy maradék hatalmának is vége, mihelyt a közlekedés révén ez a tartomány is jobban bekapcsolódik az ország és a világ gazdasági vérkeringésébe. A közvetlen környék még jóformán a vádon része, a szomszédos falvak is eléggé elmaradottak, minden részletükben az ősi hagyományokat őrzik. Az egyiket félvérek lakják, vagy ahogy itt nevezik őket: eurázsiaiak. Bennük senki sem bíz, indiaiak és európaiak egyaránt kerülnek őket, pedig akadnak közöttük jóra való emberek.

Mindezt magad is megismered, amint ideköltözöl, s úgy élsz majd, akár egy kis ráni – így hívják a hindu hercegnőket. Különb dolgod lesz, mint egykor szüleidnek, akiket a mindennapi megélhetés gondjai űztek el Németországból.

Ha apádnak idővel sikerül kieszközölnie, hogy jobban megközelíthetővé váljék ez a vidék, az ültetvényeinkre is akad majd vevő. Akkor együtt végleg hazatérünk, és otthon vásárolunk magunknak egy takaros birtokot.

De ez még a jövő zenéje, jó néhány évnek kell eltelnie, hogy terveink valóra váltásához megérjenek a feltételek. Jobb, ha egyelőre a közeljövőre összpontosítunk, hiszen hamarosan viszontlátjuk egymást. Rövidesen a karomban tarthatlak, keblemre ölelhetlek, édes Gyermekem.

Nagy örömmel olvastuk a tőled és Sabine nénitől kapott beszámolódban, hogy szépen haladsz a tanulással. Különösen fontos, hogy már jól tudsz angolul, mert annak itt nagy hasznát veszed.

Ezzel zárom soraimat. Most ne írsz, mert leveled már nem érne itt bennünket. Majd előszóban adsz választ.

Isten óvjon, drága Gyermekem! A mielőbbi viszontlátás reményében sokszor csókol:
szerető Édesanyád”

Miután Sanna végigolvasta a levelet, ismét ajkához emelte, szemét elfutotta a pára. Kimondhatatlanul örült a hírek, hogy újra láthatja szüleit.

Sóhajtva vette kezébe édesapja írását, amely csupán néhány sorból állt:

„Drága kicsi Sannám!

Anyád minden fontosat megírt, én már csak arra szorítkozom, hogy elmondjam neked, milyen boldog örömmel számolom a viszontlátásodig hátralévő napokat. Addig még temérdek a dolgunk, de legalább gyorsabban szalad az idő. Már alig várom, hogy láthassalak, édes Sannám! Add át üdvözlétemet bácsikádnak, nénikédnek, Rolfnak, Hellának, Käthének és Sabine néni nagybátyjának, Joachim von Lichow-nak is. Öröömre szolgál, hogy újra megszoríthatom ennek a derék öregúmnak a kezét. Erkezésünk pontos napját megsürgönyözzük majd, mihelyt a gőzös befutott a kikötőbe. Isten áldjon addig is, drága Kicsikém! Szeretettel ölel:

Édesapád”

Sanna gyorsan a borítékba rejtette a leveleket, és besietett a házba, hogy a többiekkel is tudassa az örömhírt.

II.

Amint a házat övező gyümölcsöskertből az udvaron át befelé igyekezett, Rolf von Zedlitz ügetett be a kapun. Epp a földekről tért haza.

Mióta befejezte tanulmányait a mezőgazdasági főiskolán, apjának segített a birtokigazgatásában. Így Zedlitzéknek nem kellett többé tisztartót fizetniük, s Rolf valóban jól megállta a helyét.

Sanna felkiáltott örömeiben, amikor megpillantotta. Tüstént hozzá sietett. Akkor ért oda,

amikor a fiatalember lepattant a nyeregből.

– Hová ily sietve, gerlicemadaram? – kapta a karjába kedvesen unokafivére.

– Hozzád, Rolf! – ragyogott föl a szép mélykék szempár.

– Csodálatos újságom van. Csordultig telt vele a szívem.

– Gyorsan ki vele, gerlicém, csodákról szívesen hallok – felelte nyájasan Rolf azzal a pajkos arckifejezéssel, amely igen jól állt neki.

– Na, mit kaptam? – lengette meg a szeme előtt szülei levelét Sanna.

– Nem nehéz kitalálni – nevetett a fiatalember. – Levelet.

– Jó, de honnét?

– Az ujjongásodból ítélve Indiából.

– Bizony, Rolf, a szüleimtől, és megkergülök a boldogságtól!

– Jaj, gerlicém, azt ne tedd!

– Ugyan már, Rolf, hiszen tudod, hogy gondolom, te mindig megértesz engem. Úgy örülök!

Képzeld, a szüleim hazajönnek a konfirmációra – mondta érzékenyülve a leány, és unokafivére vállára hajtotta a fejét. Rolf gyengéden megsimogatta aranyhaját.

– Akkor tényleg örülhetsz, Sanna – vélte komolyan.

– De még mennyire! – bólogatott a leány. – Alig vártam, hogy elmondhassam valakinek.

Gondolhatod, hogy neked beszélek róla a legszívesebben, mert te mindig velem örülsz. A többiek nem értenek meg úgy, mint te. Még Käthe sem.

Rolf kedvesen bólintott, mint egy szerető fivér.

– Igen, Sanna, mi mindig megértjük egymást, ez köt minket össze úgy, mint a jó testvéreket. De merre bujkál Käthe?

Sanna hirtelen elpirult. Eszébe jutott, hogy unokanővére e pillanatban épp a bicikliket csempészi a kerti lugasba, hogy majd titokban a vásárba kerekezhessenek.

– Käthe? Jaj... hol is? Ő hozta az előbb a levelet.

– Miért vág az én gerlicém olyan megszeppent arcocskát, mint akinek rossz a lelkiismerete?

– fürkészte a vonásait Rolf.

– Ez a Käthe bizonyára megint valami zsványságban mesterkedik, neked meg nem szabad elárulnod, sőt valószínűleg még vele is kell tartanod. Eltaláltam?

A leány még jobban pirult, és szorongva sóhajtott fel.

– Te mindig átlátsz rajtam. Nem mondhatok semmit, de persze Käthével tartok, hiszen megígértem neki. Csak egy kicsit félek, hogy baj lesz belőle.

– Megszoktam már, hogy ez a vadóc magával ránt téged minden huncutságba. Csak akkor érzi jól magát, ha rossz fát tehet a tűzre, és természetesen veled együtt, másképp fele akkora élvezetet sem lelne benne. Na, reméljük, főben járó bűn azért nem sül ki a dologból.

– Csak egy kis haszontalanság – sóhajtott újfent Sanna.

– Remélhetőleg egészen kicsike – cirógatta meg a kezét Rolf. – De most már gondoskodnom kell a lovamról, és ebédig el kell intéznem egyet-mást. Viszlát, gerlicém!

– Viszlát, Rolf!

Az ifjú Zedlitz maga vezette az istállóba hátaát; ilyenkor, tavaszi dologidőben minden munkáskézre odakint, a mezőn volt szükség. Alaposan lecsutakolta az állatot, ellátta takarmánnyal meg friss vízzel, aztán sietett a házba.

Közben Sanna is bement. A lindenhofi kúria kétszintes épület volt széles tornáccal, mely elől a kertre, hátul a gazdasági udvarra nézett. A falakat szürkére vakolták, de ilyenkor nyáron az egyébként dísztelen épület teljes szélességében nyújtózó tornácot virágos növényekkel ültették körbe, s ez valamelyest barátságosabb külsőt kölcsönzött a háznak.

A virágokat évek óta Peter kisasszony felügyelete alatt Sanna és Käthe gondozta. A kertész adta nekik az erre a célra szánt növényeket. Ő maga nem ért rá a tornác díszítésével pepecselni, mert segédeivel együtt ki sem látszott a munkából. A lindenhofi kertészeti terményeinek javát – virágot, zöldséget és gyümölcsöt – a közeli városban értékesítették. Csak a piacon eladhatatlan maradék jutott a leányoknak, de ők ügyes kézzel azt is szépen elrendezték és gondosan ápolták. A virágok meg is hálálták fáradozásukat. Az eredmény láttán a kertész mosolyogva dörmögte:

– Na tessék, hát nem lefőzött ez a két gézengúz? Amihez csak nyúlnak, arannyá válik a kezükben.

A tágas előtér falain a korábbi évek aratási koszorúi sorakoztak. Sanna itt futott össze nagynénjével, aki épp az alagsorból jött fel, eddig bizonyára az ottani konyhában vagy a kamrában ténykedett. Sabine von Zedlitz jócskán elmúlt már negyven, de méltóságteljes tartásával, laza kontyba fogott, dús barna hajával még mindig igen szemrevaló teremtnak lehetett mondani, bár folytonosan gondterhelt, barátságtalan arckifejezése nem éppen előnyösen hatott megjelenésére. Vonásai ezúttal még élesebbnek tűntek, mivel heves főfájás kínozta.

Sanna az asszonyba karolt.

– Hát máris fölkelteél, Sabine néni? Kicsit jobban érzed magad? – kérdezte részvevőén.

Zedlitzné kényszeredett félmosollyal válaszolt:

– Nincs mit tenni, Sanna, valakinek ügyelnie kell, hogy minden rendben menjen a ház körül, másképp teljes a fejetlenség.

– Hella nem helyettesíthetne kivételesen?

– Hova gondolsz? Hella nem ért a háztartáshoz, különben is csak tönkretenné a kezét. Mert bizony időnként meg kell fogni a munka végét* kivált most, hogy mindenki a földeken szorgoskodik, a házvezetőnő meg azt se tudja, hova kapjon.

– Még mindig hasogat a fejed?

– Nem sokat javult, de ki kell bírnom.

– Remélem, hamarosan elmúlik. Tudod már, Sabine néni, hogy a szüleim hazajönnek a konfirmációmra?

– Igen, Sanna, nekünk is írtak. .

A leány mélyet sóhajtott.

– Úgy örülök nekik!

– Persze, persze – biccentett kissé szórakozottan Zedlitzné – ez jó hír. De most már ne tarts fel, sok a dolgom. Az ebédnél majd megbeszéljük, addig el kell intéznem egyet-mást. Délre Joachim bácsit is várjuk.

Ezzel elsietett.

Sanna némán figyelte, és szívében dermesztő üresség támadt, mint mindig, valahányszor Sabine nénivel, Ernst bácsival vagy Hellával szót váltott. Hiába a rokonság, ezt a három embert egészen idegennek érezte. Nem mindig tudatosodott benne, de most, hogy egész lénye csordultig telt boldogsággal, amelyben mindannyiuknak osztoznia kellett volna, megint ráeszmélt, mennyire nem ide tartozik. Egyedül Rolf tudta eloszlatni ezt az érzést, meg még talán Käthe, de ő leginkább olyankor, ha Sanna mindenben a kedvére tett. Ha csak egy kicsit is szembeszegült vele, Käthe is tüstént hidegen és idegenül bánt vele.

Igy hát magára maradt nagy-nagy örömeivel. Csak az nyújtott némi vigaszt, hogy Joachim bácsi jön. Igen, ő biztosan vele együtt örvendezik majd. A bácsi mindig olyan jó hozzá, a szüleit is kedveli és nagyra tartja.

Felballagott a lépcsőn, hogy rendbe hozza magát az ebédhez. A szobáját ajtó kötötte össze a mellette lévővel, Käthéével, s ezt állandóan nyitva tartották.

Alig fogott hozzá Sanna a kézmosáshoz, amikor unokatestvére betoppant.

– Na, a bicikliket előkészítettem. Kapóra jön, hogy Joachim bácsi itt ebédel, így feltűnés nélkül kicsíphetjük magunkat. De nehogy valami fidres-fodros, lenge ruhába öltözz, az nem jó a kerékpározáshoz. Vegyünk inkább kosztümöt, az új blúzzal, amit kaptunk! Persze kabát nélkül, azért majd visszaosonunk.

– Talán mégis megengedik, hogy elmenjünk – sóhajtott reménykedve Sanna.

– Nem hiszem, de ez nem tarthat vissza bennünket. Észre sem fogják venni a hiányunkat. Joachim bácsival ebéd után mindenféle üzleti ügyekről tárgyalnak majd, Hella pedig postán új könyveket kapott. Rolf nem számít, ő valószínűleg az étkezés végeztével rögtön újra kilovagol. Petrus pedig nincs a fedélzeten.

Petrusnak a két leány Peter kisasszonyt, a nevelőnőt becézte a háta mögött.

Sanna újrafonta dús szőke haját, és megszeppenve nézett unokatestvéreire.

– Azért még egyszer próbáljunk meg elkéredzkedni!

– Nem bánom, de előre megmondom, hogy ügyis hiába. Hella alaposan megdolgozta a mamát. Irigylitőlünk azt a kis mulatságot. De nincs az a hatalom, ami engem Lindenhofban tartson, ha egyszer Kranitzban vásár van. Képzeld, a tejeskocsisunktól hallottam, hogy idén még jobb, mint máskor. Hullámvasutat is fölállítottak, meg imbolygót.

Sanna nagy szemeket meresztett.

– Im-boly-gót? Hát az meg mi a csuda?

– Olyan ringlispilféle, csak gömb alakú. Az egész szerkezet pörög a tengelye körül, közben ide-oda billeg, az ülések pedig külön-külön ellenkező irányban forognak. Oriási, nem? A kocsis szerint az ember csak ránéz, és elszédül.

– Az jó! – bólogatott még mindig szorongva a leány.

– Meghiszem azt – lelkesedett Käthe. – Okvetlenül föl kell ülnünk arra a masinára.

– Igen, föl kell... Jaj, csak elengednének! Anélkül félig sem olyan élvezetes az egész.

– Ugyan, dehogynem, így is, úgy is jót mulatunk. Ne rettegj már! Ebéd után elszökünk. Ma van a vásár középső napja, ilyenkor legnagyobb a forgalom. Sötétedésig haza is érünk.

– Ha olyan gyorsan tekerjük a pedált, ahogy csak bírjuk, fél óra alatt Kranitzban vagyunk.

– És hová tesszük a kerékpárokat, amíg vásárolunk?

– Igazán egyszerű, leállítjuk a Kék Okörnél, ahol mindig meg szoktunk állni, ha a városba kocsizunk. De most már igyekezzünk, mindjárt, ebéd!

A két bakfis hamar nekilátott a készülődésnek, kölcsönösen segítettek egymásnak, ahogy

máskor is. Käthe közben vidáman fütyörészgetett. Ezt a tudományát állandó gyakorlással mesterfokra fejlesztette, s amikor Sanna tisztán csengő hangján dalolgatott, virtuóz kíséretet adott hozzá. Némegyszer élcelődött is magán:

– Szépen énekelni nem tudok, de legalább csúnyán fütyülök.

Kivált olyankor hódolt ennek a kedvtelésének, ha valami huncutságra készült. Amikor Rolf meghallotta, mindig meg is kérdezte:

– Min töröd a fejed már megint, Käthe?

Kérdése rendszerint válasz nélkül maradt, a leány legfeljebb sokatmondó grimaszt vágott.

Sanna viszont nagyon csöndesen viselkedett, ami fel is tűnt unokatestvérének.

– Mi ütött beléd? Talán rossz híreket kaptál a szüléidtől?

A szőke leány kihúzta magát, szeme felcsillant.

– Dehogy, hála istennek, nagyszerű híreket. A konfirmációmra hazajönnek. Kimondhatatlanul örülök.

Käthe különösebb lelkesedés nélkül vette tudomásul az újságot.

– Hát igen, az tényleg jó. Nekem viszont semmi okom ujjongani, mert amíg a szüleid itt laknak, téged semmire sem lehet használni. Még szerencse, hogy a kranitzi kiruccanástól nem fosztanak meg bennünket – jelentette ki egykedvűen, mire Sanna magába fojtotta túlaradó érzelmeit. Megint nem tudott szót érteni unokatestvérével.

A leányok hamar végeztek az öltözködéssel. Megálltak Käthe szobájában a földig érő tükör előtt, amelyet mindketten használni szoktak.

A két fiatal teremtés szívet melengető látványt nyújtott. Sanna finomabb, törékenyebb jelenségnek tetszett Käthe mellett, egész egyénisége előkelőbbnek hatott. Bájos vonásait méltó keretbe foglalta sűrű, pompás aranyhája, amelyet egyetlen vastag varkocsba font, és tarkójánál széles szalaggal kötött össze.

Unokatestvére ugyanígy fésülködött. Hosszú barna copfja a vállát verdeste, de nem dicsekedhetett olyan dús tincsekkel, mint Sanna.

Ezt-azt igazították még öltözékükön, majd kart karba öltve vonultak a lépcsőhöz. Ott Käthe magától értetődő természetességgel lecsusszant a karfán, mint aki más közlekedési módot nem is ismer. Sanna is gyakran megtette ezt, most azonban új ruhájára gondolt, és lemondott az élvezetről, hogy ilyen módon kövesse őt.

Beléptek a nappaliba, ahol Zedlitznét és Hellát találták.

Az utóbbi tagadhatatlanul igen szép hajadon volt, de még sokkal szebb lehetett volna, ha tekintete nem olyan hidegen villog. Jól szabott, drága ruhát viselt, a királykéek selyemzsorzsott anyag szemlátomást nem a legolcsóbb boltból került ki. Bármennyire takarékoskodtak is Lindenhofban, arra Zedlitzné mindig ügyelt, hogy kedvenc gyermeke ki ne fogyjon az elegáns holmiból. Elvégre bízott benne, hogy mielőbb fényes partit csinál.

Hella éppúgy szülei barna haját örökölte, mint Käthe, de szürke szeme időnként zöldesben játszott, míg hűgának meleg barna szeme a bátyjukéra hasonlított. Szenvtelen pillantással végigmérte a belépőket, akik rögtön megragadták az alkalmat, hogy még egyszer engedélyt kérjenek a vásárlátogatásra, ám Käthe balsejtelme igazolódott, mert édesanyja megtagadta tőlük a beleegyezését.

– Nem való az nektek, kinőttetek már a kislánykorból – sandított idősebbik leányára az asszony.

Amaz gögösen lebiggyesztette az ajkát.

– Nem értem, hogy tudtok ilyen porias mulatságra vágyakozni – jelentette ki fölényesen.

Käthét elfutotta a pulykaméreg.

– Ugyan! Tudod is te, mi a mulatság, te nebántsvirág! Csak meg ne ártson az a nagy előkelőség!

Hella felfortyant.

– Remélem, mama, rendreutasítod Käthét a bárdolatlansága miatt.

Zedlitzné fáradtan dörzsölgette a halántékát.

– Könyörgök, kíméljétek az idegeimet, megint elővett a migrénem. Ha nem jönne ebédre Joachim bácsi, most a szobádba küldenélek, Käthe. De rögtön azt kérdezné, mit műveltél már megint. Minden szempontból körültekintően kell viselkednünk vele, hiszen az örököseik vagyunk. Azonnal kérj bocsánatot a nénédtől a nevetlenségédért! A vásárról pedig hallani sem akarok többet.

Ezzel sietve elhagyta a helyiséget, mert odakintről kocsizörgés jelezte a vendég érkezését.

Käthe odalépett a nővéréhez.

– Hát jó, elnézést, amiért szóvá tettem, hogy nebántsvirág vagy – hangzott a meglehetősen kétértelmű bocsánatkérés, amelyet egyértelműen gúnyos pillantás kísért.

Hella arcát eltorzította a harag.

– Mondhatom, szép kis bocsánatkérés!

Húga vállat vont. Tudta, hogy Joachim bácsi jelenlétében Hella nem tehet rá újabb panaszt.

– Értsd, ahogy akarod! A magam részéről megtettem, amit a mama parancsolt, és ezzel kész.

– Ne félj, beszámolok neki mindenről, mihelyt Joachim bácsi kitette innét a lábát.

Käthe cseppet sem ijedt meg, hiszen tudta, hogy másnap a vásár miatt úgylis szobafogságra számíthat.

– Az árulkodás nem szép dolog, de rád nagyon is jellemző – közölte megvetően.

Sanna, aki tanúja volt a jelenetnek, közbelépett az érdekében:

– Ne haragudj rá, Hella! Tudod, hogy nem akart megbántani.

Hella kevélyen felszegte a fejét.

– Egy húron pendültök, csak azt lesitek, mivel bosszanthatjátok az embert.

Sanna megrökönyödött.

– Hogy mondhatod ilyet, Hella? Én sohasem akartalak felbosszantani, és Käthe sem tenné, ha egy kicsit kedvesebben viselkednél velem.

– Hagyjuk ezt! – intette le türelmetlenül Hella. – Egy szót se többet, jön Joachim bácsi.

A szőke leány Käthére pillantott, és észrevette, hogy amaz a testvérére fintorog. Megint elfogta a feszélyező érzés, hogy ennek a háznak a lakói nem sok szeretetet táplálnak, egymás iránt. Hirtelen epekedni kezdett a szülei után. Még sohasem sóvárgott ennyire a közelségükre. Ugy hiányoztak neki, hogy az már szinte fájt.

A Zedlitz házaspár lépett be Joachim bácsi társaságában, mögöttük Rolf. Ernst bácsi meg Sabine néni nem győztek kedveskedni az öregúrnak, Rolf azonban meglehetősen tartózkodóan viselkedett. Kínosan érintette, hogy szülei előzékenysége nem őszinte szeretetből fakad, csak Joachim bácsi pénzére spekulálnak.

Ő maga valóban szívelte az öreget, tisztelte és becsülte nemes jellemét. Elrejtette azonban érzéseit, nehogy bárki azt hihesse, az örökségre fáj a foga.

Joachim von Lichow – Sabine asszony nagybátyja – valóban dúsgazdag volt, tekintélyes készpénzvagyonán kívül gyönyörű földbirtok gazdája. Lichow Lindenhof közelében feküdt, és a környéken mintagazdaságnak számított.

Az idős férfiú egy szál magában éldegélt ódon kastélyában, feleségét és egyetlen fiát évekké azelőtt autószerencsétlenség következtében veszítette el.

Attól fogva magányosan, a világtól elvonulva pergette napjait. Mióta egyedül maradt, rokonai egymással versengve igyekeztek a kegyéibe férkőzni. Fanyar mosollyal figyelte fáradozásukat, pontosan tudta, mire megy ki a játék. Unokahúgán – pontosabban kuzinja leányán Sabinén kívül még unokafivére, bizonyos Lichow ezredes, valamint unokaöccse, egy másik unokafivérének fia, Lichow jogtanácsos tartozott a rokonságához. A két említett úriember családjával együtt a közeli járási székhelyen, Kranitzban lakott. Sűrűn időztek Lichow-ban, hogy a pénzes bácsi hogyléte felől tudakozódjanak. Féltékenyen figyelték egymást, de talán még féltékenyebben a Zedlitz famíliát, mivel Joachim bácsi gyakran látogatott Lindenhofba. Egyébként éppúgy jogot formáltak az örökségre, mint Sabine asszony, és hozzátartozóik osztoztak meggyőződésükben, hogy az őket illeti. Így hát egymást túllícitálva próbáltak célt érni az öregúrnál, aki viszolyogva fogadta ezt a versengést, de nem mutatta, hogy bármelyiküket is előnyben részesítené. Amikor felkeresték a birtokán, mindig fesztelen szívéllyességgel látta vendégül őket.

Pénzéhes rokonai nem sejtették, hogy fürkész tekintete többet lát, mint szeretnék. Jól tudta, hogy csak a vagyonára áhítoznak.

Csak egyikükről vélekedett másként. Az az egy nagyon is visszafogottan viselkedett, távol állt tőle a hízelgés, sosem tolakodott a közelébe. De az öregnek pontosan ez a tartózkodás tetszett annyira. Egy szó, mint száz, Joachim von Lichow igencsak kedvelte a fiatal Zedlitzet, de semmi jelét sem mutatta, még magának Rolfnak sem. Megvolt rá az oka.

Még valakit a szívébe zárt, akivel azonban nem állott rokonságban, legalábbis nem közvetlenül: a kis Sanna von Borát, akinek kedves, napsugaras lényét mindjobban megszerette amikor a leánnyal szót válthatott, egészen felüdült a társaságától, mintha friss forrásvízzel oltotta volna a szomját. Megismerte romlatlan, tiszta lényét, melegszívűségét, amelyhez semmi mesterkéeltség sem vegyült. Egyre inkább elnyerte rokonszenvét „a kis indus lány”, ahogy Maria von Zedlitz gyermekét a rokonságban indiai születése miatt nevezték.

Amikor Joachim bácsi belépett, a Zedlitz lányok a legteljesebb egyetértésben siettek üdvözlésére. Főként Hella tűnt ki nyájasságával, Käthe beérte barátságos köszönéssel. Az idősebbik leány egy fotelhoz vezette az öregurat.

– Parancsolj, foglalj helyet, Joachim bácsi! Elég kényelmes, vagy hozzak még egy párnát? Anyira örülök, hogy újra Lindenhofban láthatlak – csacsogta.

A sokat tapasztalt férfi ráemelte komoly tekintetét, mintha a szívébe akarna látni.

– Köszönöm, Hella! Szervusz, vadóc Käthe! Lám, itt a mi kis Sannánk is. Hát te nem kívánsz jó napot?

A harmadik leány eddig szerényen a háttérbe húzódott, de most előlépett, és kezét fogott

vele.

A javát legjobb a végére hagyni, gondolta az Öreg, jóindulatú pillantással mérte végig az elbűvölő jelenséget, és atyai mozdulattal simította meg szőke fűrtjeit.

– Szép jó napot, Lichow úr! – köszöntötte kedvesen Sanna.

– Hogy vagy, Sanna?

– Köszönöm kérdését, én mindig jól vagyok.

– Már nem sokáig tegezhetlek, hiszen hamarosan konfirmálsz – tréfálkozott Joachim.

– Remélem, nem fog föl hagyni a tegezéssel, különben el is szomorodnék.

– Igazán? Más a te korodban nagyon fenn hordja az orrát.

– Ó, engem büszkeséggel tölt el, ha ezentúl is kitüntet azzal, hogy tegez engem.

A férfi elmosolyodott.

„Ez a kis indiai virágszál tündöklő szépség lesz, akárki meglássa! Helyén az esze és a szíve is” – gondolta, majd így folytatta a beszélgetést:

– Jölesik, hogy ezt mondd. Valóban megengeded, hogy a lövőben is tegezzelek?

– Hogyne, sót, megkérem rá, Lichow úr – felelte illedelmesen Sanna.

– Hát jó, de akkor indítványozom, hogy legyen kölcsönös a dolog, és mostantól szólíts te is úgy, mint a többiek: Joachim bácsinak.

– Megengedi? – örvendezett a leány, mert nagyon kedvelte a jólelkű öreget.

– Hát persze, feltéve, hogy te is akarsz!

– Jaj, nagyon is, Joachim bácsi! Milyen szép nap ez a mai! Épp az imént kaptam örömhírt drága jó szüleimtől. A konfirmációmra hazajönnek.

– Szóval azért csillog úgy a szemed! No, gondolom, izgulsz.

Sanna lelkesen bólogatott.

– A szüleim tiszteltetnek téged, Joachim bácsi – felelte.

Tudta, hogy az öregúr megérti az örömét. Osztónösen érezte, mint már annyiszor, hogy lélekben igen közel áll hozzá ez a jóságos ember. Ugy nézett rá, hogy a bácsinak átmelegedett a szíve.

Zedlitzné úgy találta, Joachim bácsi túl sokat foglalkozik Sannával, és sietve másra terelte a szót.

Hamarosan asztalhoz ültek. Sabine nagyon iparkodott a szívélyes háziasszonyt játszani, noha még mindig erős fejfájás gyötörte. A többiek is elhalmozták az öreget figyelmességük ezer jelével, csupán Rolf viselkedett tartózkodóan, Käthe pedig a maga éretlenségében nem igazán fogta fel, mennyire fontos a reménybeli örökhagyó, és most is ki-kiütözött belőle szokott pajkossága. Ilyenkor édesanyja tekintete villámokat lövellt felé, hiszen számtalanszor a szájába rágta már, hogy eszébe ne jusson megharagítani Joachim bácsit, és szigorú büntetéssel fenyegette arra az esetre, ha nevetlenül viselkedne az öreggel szemben. Így hát most elégnék bizonyult egy-egy szemrehányó pillantás, hogy ismét kifogástalan magatartásra hangolja a rakoncátlan leányt. Egyébként Käthe ma kivételesen igyekezett is összeszedni magát, mivel szeme előtt a délutáni kirándulás lebegett.

Ebéd, után Zedlitznét annyira elgyengítette a fejfájása, hogy néhány órácskára vissza kellett vonulnia a hálószobájába. A házigazdának még bizonyos üzleti ügyekről kellett tárgyalnia a vendéggel, Hella pedig a szobájába ment, hogy átadja magát olvasmányainak. Rolf intézkedett, hogy nyergeljék fel a lovát, és távozott, csak még Sannával meg Käthével tereferált néhány percet. Közben a tekintetüket kémlelte, mintha azt próbálná kideríteni, mit terveznek. Sanna büntudatosan el is pirult, de Käthe zavartalanul a bátyja szemébe nevetett.

Miután a leányok magukra maradtak, Käthe karon ragadta a tétovázó Sannát, és felvonszolta az emeletre. Ott szaporán magához vette megtakarított zsebpénzét, kabátkát öltött, és a tükör előtt kis kalapot biggyesztett a fejére. Eközben a másik még mindig bizonytalanul és szorongva ácsorgott.

– Te még mindig nem vagy kész? – korholta Käthe. – Igyekezz! Mire vársz, tapsra?

– Tényleg el akarsz menni? – sóhajtott Sanna.

– Még szép! Te pedig velem jössz, megígérted. Ne remegj már, észre sem fogják venni, hogy eltűntünk. Ha netán mégis, addigra hetédhét határon túl leszünk, és legalább jól kimulatjuk magunkat. Nem fogják a fejünket venni. Csipkedd magad, nincs vesztegetni való időnk.

Sanna engedett Käthe erélyes felszólításának, és ő is elkészült.

Minden remekül ment. A lépcsőn meg az előtérben senkivel sem találkoztak. A hátsó ajtón át távoztak, lábujjhegyen megkerülték a házat, és a kerti lugashoz szaladtak, ahol a biciklik várták őket.

Néhány perc múlva már szédítő iramban kerekettek az országúton.

A verőfényes kora tavaszi időben Sannában alábbhagyott a szorongás, bár továbbra is tudta, hogy nem helyes, amit tesznek. Käthe kedvét azonban semmi sem ronthatta el, alig várta, hogy a vásárba érjenek. Szent meggyőződése volt, hogy jár neki ez a szórakozás, az édesanyja csak Hella undok befolyása alatt vitatta el tőle ezt a jogot. Utjuk jó darabon erdőn át vezetett,

az erdészlak mellett is elhaladtak. Nem sejtették, hogy Rolf épp ott időzik, mert meg akart beszélni valami hivatalos ügyet az erdésszel.

A két férfi a nappaliban, az ablak mellett, üldögélt komoly eszmecserebe merülten, amikor az erdész váratlanul nevetve kifelé mutatott.

– Nicsak, Zedlitz úr, a lindenhofi kisasszonyok! Hú, de sietnek! Akár a szélvész.

Rolf tekintetével követte a kézmozdulatot. Csakugyan! Előttük hajtott el éppen Sanna meg Käthe, az utóbbi nagyon elszánt arckifejezéssel, míg az előbbi inkább zavartnak látszott. Itt valami nincs rendjén, gondolta a fiatalember, s égy másodpercig sem kételkedett abban, hogy húga újabb csintalanságot eszelt ki. Ekkor eszébe villant a vásár, hiszen hallotta, amikor édesanyja eltiltotta tőle a lányokat.

Esküdni mert volna, hogy engedély nélkül szöktek el, és Kranitzba tartanak. Ez Käthére vallott. Sanna meg, a szegény áldozati bárány, kénytelen követni őt. Szóval ezért látszott olyan megszeppentnek.

Mindazonáltal higgadtan elintézte a dolgait, s csak azután kezdte fontolgatni, miként siethetne Sanna segítségére, hogy a leánynak ne kelljen megszenvednie a csínytevés következményeit, s mi módon leckéztethetné meg egyúttal féktelen húgocskáját.

Sanna mindeközben gyanútlanul száguldott tovább Käthével. A kerékpárokat egyszer karácsonyra kérték, s azóta sokszor kerekeztek már el a városba vagy Lichow-ba. Hetente egyszer-kétszer meglátogatták Joachim bácsit, aki mindig nagyon barátságosan fogadta és válogatott nyalánkságokkal vendégelte meg őket.

Magabiztosan ültek a nyeregben, buzgón taposták a pedált, egy félóra alatt Kranitzba értek. A kerékpárokat terv szerint a Kék Okórhöz címzett fogadóban hagyták, majd a főtér felé vették az irányt, ahol a vásárt szokták tartani.

Teljes gőzzel vetették bele magukat a tiltott élvezetekbe, pontosabban Käthe gondtalanul és teljes odaadással, Sanna azonban nem minden lelkiismeret-furdalástól mentesen.

Mégis ellenállás nélkül beleegyezett mindenbe, amire Käthe rávette. A cukorkaárusnál szultánkenyeret és törökmézet vásároltak, s miután így ellátták magukat édességgel, először is fölültek a körhintára – természetesen a legnagyobb paripákat választották ki. Ezután hosszas utazás következett a hullámvasúton, amitől átlagos halandónak már felfordult volna a gyomra. De Käthét nem olyan fából faragták. Ő még föltétlenül ki akarta próbálni azt a bizonyos imbolygót is. A földgömbhöz hasonlatos alkotmányra keskeny, meredek lépcső vezetett fel, azon felkapaszkodni önmagában véve kész művészet volt. A hatalmas golyóbis egyenlítőjéhez rögzített galériára korláttal körülvett, jól rugózó kerek dobogókat erősítettek, amelyeken vastagon kipárnázott üléseket helyeztek el. Mihelyt a földgömb mozgásba lendült, a galéria váltakozva süllyedni és emelkedni kezdett, a dobogók pedig maguk is vadul forogtak. A fenn ülőknek csakugyan lélegzetelállító élményben volt részük.

Käthe üdvrivalgásban tört ki, amikor az ördögös szerkezet megindult, Sanna arcából viszont lefutott a vér. Szorongását megpróbálta rossz lelkiismerete számlájára írni, és igyekezett unokahúgával együtt ujjongani. Ahogy azonban ez az óriás bűgöcsiga egyre remisztöbben pörgött, az ülés hol hirtelen a magasba rántotta, hol ismét lezuhintotta őket, mint a háborgó óceánon táncoló lélekvesztő, s az egész világ elmosódó színfoltok vadul örvénylő, tarka kavalkádjává olvadt össze káprázó szemük előtt, Käthe vidám sikongatása is elnémult, a pirospozsgás arcoskaholtsápadtra vált. Mindazonáltal halált megvető bátorsággal második menetre is befizetett a rettentő gépezeten, és Sannának is vele kellett tartania, pedig szegény már félájult volt. Bizonyosra vette, hogy nem éli túl ezt a pokoli kalandot. Käthe nem győzte hangoztatni, hogy mennyire élvezi ezt a vad hánykolódást – jóllehet némi émelygést érzett Sannának pedig nem maradt ereje ellenkezni vele.

Tehát újra nekivágtak, Ezúttal mintha még veszedelmesebben pörgött volna az ördögi masina. Sanna úgy érezte, ütött az utolsó órája, az ég büntetése így sújt le rá vétkeiért. Käthe pedig derekasan küzdött a tengeribetegség ellen. Fellelegzett, amikor nagy sokára megállapodott a veszedelmes alkotmány. Még egy menetet ő sem bírt volna ki.

Sanna segítséggel is alig tudott lekecmeregni a meredek lépcsőn, s amikor végre ismét szilárd talajt érzett a lába alatt, fellelegzett, mint aki a halál torkából menekült meg.

Unokanővére azonban már kezdett magára találni.

– Jaj, istenem, - egészen elszédültem – rebegte félig elragadtatottan, félig összetörten.

Sanna a homlokát tapogatta, görcsösen mosolygott.

– Velem még most is forog a világ.

– Talán csak megéheztünk – vélte a másik leány én délben alig tudtam enni az izgalomtól. Gyere, ott szemközt a fánksütőnél veszünk friss forgácsfánkot, meglátod, milyen finom.

– De a szaga nem valami jó – jegyezte meg Sanna, és attól félt, menten rosszul lesz.

– Ugyan, ez a szag a vásár része. Na, gyerünk, befalunk egy zacskó csörögét, attól mindjárt erőre kapunk.

Engedelmesen követte Käthét. Lelkiismeret-furdalása közben valamelyest alábbhagyott,

mintha az imbolygóval levezekelte volna bűnét.

Két tekintélyes adag csörögét vásároltak, és Sanna is egészen jóízűnek találta a ropogós-omlós tésztát. Gyomra lassanként megnyugodott, hovatovább arcára is visszatért az egészsges szín. Ballagva eddegéltek a papírstancicliból. Ez a nem egészen etikettszerű étkezés is a vásár örömeihez tartozott. Miután a zacskók kiürültek, a két szökevény megtekintett néhány mutatványos bódét. Akadt ott delejes csodaszűz, kétfejű borjú, továbbá lilíputi színtársulat, sőt – uramfia! – még bolha-cirkusz is.

Käthe lankadatlan lelkesedéssel szívta magába a tengernyi élményt, Sanna is ámult és bámult. Végül azt fontolgatták, az akrobatákhoz vagy a bűvész sátrába váltsanak-e jegyet, ám közben eléggé elszaladt az idő, és az erszényük is csaknem teljesen kimerült. Sanna már indult volna haza, de Käthe az utolsó fillérjét is el akarta költeni, hogy maradéktalanul kiélvezze a kirándulást, amelyet sikerült kieroszakolnia. Mielőtt azonban megállapodtak volna, mihez is kezdjenek, utolérte őket a végzet! Valaki hátulról elkapta vastag hajfonatukat, és egy jól ismert hang recscent rájuk:

– Most megvagytok, világcsavargók!

Riadtan fordultak hátra, és Rolfal találták magukat szemközt.

– Hát te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte Käthe inkább megütközve, semmint igazán ijedten.

Sanna ellenben lángvörös lett zavarában.

– Jaj, Rolf... képzelem, - mit gondolsz most rólunk – hebegte.

– Ej, gerlicém, mibe hagytad magad belerángatni már megint? Mert felteszem, hogy e titkos és engedély nélküli kiruccanás értelmi szerzője az én drága húgocskám.

– Be akarsz mártani minket? – tudakolta harciasan Käthe.

– Nem, Käthe, hiszen ismerhetsz. Nem szokásom árulkodni. Viszont elvárom, hogy önként beváltjátok, mit követtetek el, mihelyt hazaérünk.

– Akkor is, ha senki sem veszi észre?

– Magától értetődik! Ha az ember meggondolatlanságokat művel, legalább annyi kurázsiz legyen benne, hogy vállalja a tettét és annak következményeit.

Sanna megfogta unokafivére karját.

– Igazad van, Rolf, el kell mondanunk.

Käthe elbizonytalanodott.

– Hm! Na, nem bánom, felőlem megmondhatjuk, ha annyira akarjátok. De akkor legalább még a bohócokat nézzük meg, aztán mehetünk.

Rolf a közeli színpad felé fordult, amelyre épp rikító gúnyába öltözött, kipingált arcú csepűragósereg tódult ki, hogy a nézőket a sátorba csalogassa, majd megrázta a fejét.

– Egy óra múlva besötétedik, addigra mindenképpen haza kell érnünk. Az útra kell egy félóra, marad tehát még egy fél, de az arra nem elég, hogy beüljete a cirkuszba. Ajánlok viszont valamit: elviszlek benneteket a cukrászdába. Ott egy kicsit föltápláljátok magatokat a kerekezéshez meg a várhatóan kenyéren és vizen töltendő szobaáristomhoz.

A két leány egymásra nézett.

Sanna tulajdonképpen megkönnyebbült, amióta Rolf felbukkant. Így legalább tudta, hogy bevállhatja ballépését, amiben, Käthe egyébként biztosan megakadályozza, ha nem fedezik fel szökésüket. Meg aztán most unokafivére oltalma alatt érezte magát.

– Igaza van, Käthe, hallgassunk rá! – biztatta unokatestvérét.

Käthe sóhajtva nézte a cirkuszosokat. Egy bohóc épp kézen járva produkálta magát.

– Olyan szívesen megnézném az előadást!

– Ahhoz már késő. Semmiképpen nem engedhetem, hogy sötétben kódorogjatok az országúton – tiltakozott erélyesen Rolf.

– Isten neki, menjünk a cukrászdába! De várjátok, hadd nézzem, maradt-e elég pénzem.

– Amiatt ne fájjon a fejed, én fizetek.

– Pompás! Tényleg remek fickó vagy, Rolf. Szeretném tudni, mit csinált volna Hella, ha ő csíp nyakon bennünket.

Vagy inkább nem is szeretném tudni. Akkor nosza, használjátok ki az időt!

Elsétáltak a közeli cukrászdába, ahol Käthe hihetetlen mennyiségű tejszínhabos kakaót és képviselőfánkot kebelezett be. Sanna csak ímmel-ámmal majszolgatott valamit. Kicsit sápadtnak látszott. Rolf megfogta a kezét.

– Szegény kis gerlicém, hát muszáj Käthe kedvéért mindenben részt vened?

– Tudod, Rolf, magam is szerettem volna eljönni a vásárba, csak hát engedély nélkül mégsem az igazi,

Käthe már a negyedik adag édes krémmel töltött süteményt lapátolta befelé üdvözült arccal.

– Akár engedéllyel, akár engedély nélkül, a lényeg az, hogy isteni volt. Te, Rolf, az az imbolygó, az valami fantasztikus. Egész beleszédültem. Hanem mondd csak, tulajdonképpen

mit keresel itt? Hiszen egy szóval sem említetted, hogy a Vásárba készülsz.

– Mert nem is készültem – nevetett a fiatalember. – De amikor megláttalak benneteket, amint az erdészház előtt igyekeztetek Kranitz felé, rögtön tudtam, miben sántikáltok. Gyors elhatározással utánatok eredtem, mert aggódtam miattatok. Aztán egy óráig nézelődtem a főtéren, mire rátok akadtam.

– Sabine néni biztos borzasztó mérges lesz – vélte halkán Sanna.

– Azért nem kell mindjárt kétségbeesni, nem fogja leharapni a fejünket. Bátorság! A mulatságot már úgysem veheti el tőlünk. Ahogy ezt a finomságot sem. Erről jut eszembe, Rolf, kaphatok még egyet?

A fiatalember felkacagott.

– Le a kalappal a befogadóképességed előtt. Ha a bendőd bírja, semmi kifogásom ellene. De igyekezz vele, mert indulnunk kell.

Käthe elismerésre méltó sebességgel eltüntette az ötödik képviselőfánkot is, közben Rolf rendezte a számlát, majd felkerekedtek, s először is a Kék Okörhöz vonultak. A fiatalember is otthagyta a lovát. Útközben von Lichow jogtanácsos, – Joachim bácsi unokaöccse – jött szembe velük, a leányával.

– Mi szél hozott erre? – kérdezte a fiatalokat.

– Megnéztük a vásárt, Heinrich bácsi, de most már sietnünk kell haza – felelte az ifjú Zedlitz.

Gyorsan elbúcsúztak és továbbhaladtak.

– Most már a mama mindenképpen megtudja, hogy Kranitzban jártunk. Heinrich bácsi biztosan elmondja neki – jegyezte meg Käthe.

Néhány perc múlva mindhárman nyeregbe pattantak – ki kerékpárra, ki meg lóra s így tették meg a hazafelé vezető utat.

Lindenhofban senki sem vette észre a leányok távozását. Käthe meg is próbálta kihasználni a kedvező lehetőségei, hogy kieszközölje Rolfnál: borítsanak fátylát a történetekre. Bátyja azonban a szemébe nézett, és határozottan így szólt:

– Sohasem hittem volna, hogy inadba száll a bátorságod, Käthe. Gondold csak el, egy vétket beismerni jóformán annyi, mint jóvátenni. Amit eltitkolsz, az tovább emészti a lelkedet. Ha nem valljátok be a dolgot, az olyan, mintha hazudnátok. A hazugságnál pedig nincs utálatosabb. Csakugyan még mindig habozol? Végy példát Sannáról! Ő örül, hogy könnyíthet a lelkén.

Käthe tétován toporgott, feleselni akart, de a fiatalember szeretettel átkarolta a derekát:

– Húgocskám, minden butuska szertelenséged dacára tisztességes teremtésnek ismerlek, és nemigen szoktál félni semmitől. Hát most is legyen merszed bevallani az igazságot!

Ha egészen őszinte akarsz lenni, azt is el kell árulnod a mamának, hogy a te fejedből pattant ki ennek a kirándulásnak az ötlete.

A leány egy kicsit még bizonytalankodott, de testvére komoly, intő tekintete mégis jobb belátásra térítette.

– Hát jó, essünk túl rajta, mindent bevallok.

Erre Rolf elengedte.

A házban csend honolt. Zedlitzné néhány órát szundított, csak röviddel vacsora előtt került elő. A pihenés jót tett neki, jobban érezte magát, fejfájása nyomtalanul elmúlt. A két csínytevő mindjárt elő is rukkolt a gyónással. Az asszony talán hajlott volna arra, hogy elnézően bírálja el az esetet, de Hella felháborodottan közbeavatkozott:

– Példás büntetést kell kiszabnod, mama. Nem tűrheted tovább tétlenül Käthe arcátlan viselkedését, mert nem tudom, hova fog fajulni. Sanna is rászolgált az alapos szidásra. Ha ez így megy tovább, a fejedben fognak ugrálni.

Igy hát Sabine asszony szigorúbb arcot öltött, hosszas erkölcsi prédikációba fogott, majd azonnal a szobájukba parancsolta a vétkeket. Kijelentette, hogy ott fognak rostokolni bojtos koszton harmadnap reggelig, azonkívül Peter kisasszony a visszatérése után még egy csomó büntetésfeladatot is írát velük.

Maga kísérté föl és zárta be a szobafogságra ítélteteket.

Sanna megtörten egy székre kuporodott az ablak mellett, és kezét összekulcsolta az Ölében. Käthe egy ideig úgy járkált föl-alá a két szobában, mint a ketrecbe zárt oroszlán, majd lecövekelte unokatestvére előtt.

– Mi ostobák, miért is hallgattunk Rolfra? Senki sem tudta volna meg, hogy elmentünk.

Sanna felsóhajtott.

– En jobban örülök, hogy elmondtuk, Käthe. Rettentő dolog rossz lelkiismerettel járni-kelni.

– Ugyan már! Nem tudom, mi olyan borzasztó abban, ha az ember vásárba megy. A mama meg is bocsátott volna, ha Hella közbe nem kotyog, és ellenünk nem uszítja. Undok bestia! De ezt még megkeserüli. Az első adandó alkalommal bosszút állok rajta, varangyot vagy

cserebogarat csempészek az ágyába, esetleg bevarrom az összes ruhája ujját.
– Eszedbe ne jusson ilyesmi! Igaz, hogy komiszul bánik veled, de te ne kövesd a példáját! Egyébként is ideje kicsit megkomolyodnunk, hiszen hamarosan konfirmálunk.
Käthe az asztal szélére telepedett, és harangozott a lábával.
– Igazság szerint semmi kedvem felnőni. De ahhoz sincs, hogy megbüntessenek, mint egy haszontalan kölyköt. Most itt csücsülhetünk lakat alatt, kenyéren és vízen. Pedig ma a vacsorához baracklekváros piskóta a desszert, a kedvencem. Máris korog a gyomrom. Neked nem?
– Nem, azt hiszem, túl sok tejszínhabot ettem, ma már „amúgy sem tudnék vacsorázni.”
– De még holnap is egész nap be leszünk zárva, aztán Petrus egy mázsa körmölnivalót sóz a nyakunkba. Ne félj, Hella majd gondoskodik róla. Bárcsak ne hallgattunk volna Rolfra!
– Jobb, hogy szót fogadtunk neki. Jót akart.
– Aztán benne hagyott a pácban.- Mihez kezdünk egész este?
– Készítsük el a házi feladatunkat, amit Peter kisasszonytól kaptunk.

Käthe legyintett.
– Ahhoz semmi kedvem, holnap is ráérünk. Inkább ágyba bújok, és az imbolygóról meg a kétfejű borjúról álmodom.
Elkämpicsorodott arca láttán Sannának nevetnie kellett.
– Jaj, Käthe, bevallom férfiasan, hogy én nem is élveztem ezt az idej vásárolást.
Käthe leszökött az asztalról, és mutatóujjával megbökdös- te a halántékát.
– Te nem tudod, mit beszélsz. Én nagyon is örülök, hogy elmentünk. Kár, hogy már vége. Ha legalább még egy-két süteményt ehettem volna!
Ebben a pillanatban halk koccanás hallatszott, mintha kavicsot hajítottak volna az ablakhoz. Sanna felugrott.

– Ez biztosan Rolf – vélte, kinyitotta az ablakot, és mindketten kihajoltak.
– Rolf! – szólongatta a fiatalembert fojtott hangon Sanna.
A sötétből nyurga férfialak lépett előre a nappaliból kiszűrődő fénybe. Valóban Rolf volt az. Óvatosan körülnézett, majd felemelte a kezében tartott kosarat.
– Dobjatok le valami madzagot, ti megátalkodott gonosztevők! – biztatta őket kuncogva.
Käthe azonnal megértette, mit akar. Egy gombolyag fonalat hozott, a végére papírgombócot csomózott, és keresztette a bátyjának.
A fiatalember a kosár fülére kötözte a zsineget.

– Mehet! – vezényelt suttogva. A leány óvatosan felhúzta a segélycsomagot.
– Köszönjük szépen, drága Rolf! – hálálkodott Sanna.
– Szép álmokat! – rikkantotta vissza unokatestvére, és eltűnt a sötétben.
Käthe ujjongva az asztalra helyezte a csinos kosárkát. Egy szőke meg egy barna leányfej hajolt kíváncsian a küldemény fölé.
– Tényleg derék fickó ez a Rolf – jelentette ki elismerően Käthe, miközben a kosárka tartalmát vizsgálta.
– Kedves és jószívű. Te meg szidtdad, pedig sohasem hagy cserben bennünket. Mindig jót akar nekünk.

Käthe elégedetten pakolta ki a liften érkezett ellátmányt. Legfölül egy papírszeletke feküdt, rajta Rolf keze írásával az alábbi sorok:

„A két bebörtönzöttnek!
A becsület jutalma,
Mitől édesebb a fogság,
E pár mosolygós alma
Meg némi nyalánkság.
Teljen meg a begyetek,
Ne szegje semmi kedvetek!”

A leányok jót nevettek a hevenyészett rímeiken.
– Nahát, mandulás csók! Mmm, de pompás az illata, egészen friss – állapította meg az édességszakértő, és mindjárt meg is kóstolt egy szemet. Azután egy üveg kajszibarackíz került elő, amelyet Rolf a házvezetőnőtől kunyerált pártfogoltjai számára, továbbá két tábla csokoládé, valamint két kis doboz bonbon, ezeket a fiatalember bölcs előrelátással, és feltűnés nélkül még a cukrászdában vásárolta. Végül a kosárka alján valóban ott mosolyogtak az almák, amelyek éppolyan elragadtatottságot idéztek elő, mint az édesség.
Az elemózsiát gondosan elraktározták egy szekrénykében, csak még a töltött csokoládéból torkoskodtak egy keveset.
– Most már némileg megbékélve nézek a továbbiak elébe – nyugtázta elégedetten sorsuk jobbra fordulását Käthe.

Sanna szíve csordultig telt Rolf iránti hálával. Igen, ez ő! Nagyszerű érzés volt, hogy a fiatalember védelmében érezhette magát. Rolf hozzásegítette, hogy levezelhessen vétkét, most pedig még enyhíti is a megérdemelt büntetést. Hányszor, de hányszor gondoskodott már ugyanígy róla meg Käthéről! Sanna rögtön ki is mondta, amit gondolt, mire unokanővére késznek mutatkozott, hogy igazságot szolgáltatson, amiért méltatlan hangon szólt testvéréről – kivált, hogy a bonbon is elsőrangú volt.

– Igaz, ami igaz, sokkal rendesebb, mint Hella – állapította meg.

Sanna még egyszer elolvasta a szüleitől kapott leveleket, Käthe pedig tétován belelapozott egy könyvbe, de hamar elálmosodott. Megerőltető nap állt mögöttük – hosszú kerékpárút, körhintázás, hullámvasutazás, nem is beszélve az imbolygó megpróbáltatásairól. Ennyitől igazán kimerülhet az ember.

Hatalmasat ásított.

– Na, én lefekszem, és kialszom magamat.

– Jó, én is elfáradtam. Tegyük el magunkat holnapra. Jó éjszakát, Käthe!

– Jó éjszakát! Te, Sanna, azért mégis klassz volt a vásárban.

Eloltották a lámpát, és néhány perc múlva mindketten mély álomba merültek.

A hold bekukucskált az ablakon, és megcirógatta a két békésen alvó leány arcát.

III.

Sanna és Käthe eléggé megviselt lelkiállapotban vészelte át a szobafogság következő napját, s mire harmadnap kiszabadultak, visszaérkezett a nevelőnőjük, Peter kisasszony is. Újra gondjaiba vette növendékeit, és engedett Sanna kérésének, hogy a szép időre való tekintettel ne rójon ki túl sok büntetési feladatot, noha Hella az ellenkezőjére igyekezett rávenni. Peter kisasszony nagyon józan gondolkodású, rokonszenves hölgy volt, s magában úgy vélekedett, hogy erre az utálatos Hellára legalább annyira ráférne a büntetési feladat, amiért még súlyosbítni akarja a húga helyzetét. Persze neki nem adhatott büntetési feladatot, mivel Hellának már nem kellett nevelőnő.

Igy hát elvonultak a viharfelhők, és a két kis bűnös bocsánatot nyert.

Käthe azonban Sanna győzködése ellenére sem tett le arról, hogy elégtételt vegyen nővérén. Az egerfogóban egy egeret talált, azt Hella kézimunkakosarába rejtette, majd gondosan rácsukta a fedelet. Egy órával később Hella velőtrázó sikolya elárulta, hogy a bosszú beteljesedett. A kosár kinyitásakor nyomban kiugrott az egér, mire a leány kis híján eszméletét veszítette a rémülettel.

Käthe úgy érezte, ezzel helyrebillent az igazság mérlege. Sanna nem is tudott a dologról. Ezekben a napokban egyébként is kizárólag szülei küszöbönálló érkezése foglalkoztatta. Unokanővére rosszalotta, amiért úgymond „besavanyodott”, és újabb kalandokra akarta sarkallni, de Sanna ezúttal határozottan ellenállt.

A következő vasárnap az egész család átrándult Lichowba, Joachim bácsi megint összehívta a rokonságát. Zedlitzék szokás szerint Sannát is magukkal vitték.

Lichow-ba érve már ott találták az ezredeseket meg a jogtanácsosékat, és megindult az általános versengés a pénzes nagybácsi kegyeiért.

Az öregúr sejtelmes mosollyal vette tudomásul fáradozásukat. Tudta, hogy a szép szavak mögött szikrányi szeretet sem rejtőzik. Mindenki igyekezett úgy tenni, mintha a bácsinál kedvesebb, drágább ember nem is létezne a számára. Csak Rolf vont ki magát a törleszkedésből, amelyet visszataszítónak talált. Félrevonult egy ablakfülkébe, és hozzátartozói miatt szégyenkezve figyelte a tülekedést.

Nem vette észre, hogy Joachim bácsi újra meg újra feléje pillant, és lopva szemmel tartja.

Sanna lépett oda.

– Miért vágsz olyan zord képet, Rolf? – érdeklődött.

A fiatalember félrezzent merengéséből, és tekintetét unokahúga tágra nyílt, kék szemére emelte.

– Azt mondd, zord képet vágok, gerlicém?

– Azt, Amióta itt vagyunk Lichow-ban, egyetlen vidám pillantást sem láttam tőled, egyetlen derűs szót sem hallottam. Felbosszantott valami? Talán rám haragszol?

– Ugyan miért haragudnék épp terád? – mosolyodott el Rolf.

– Nem tudom, csak az az érzésem, és nem szeretném, hogy haragudj rám.

– Attól sose félj, gerlicemadaram. Hát haragudtam rád valaha is?

– A múltkor Kranitzban.

– Akkor sem haragudtam. Hiszen épp azért lovagoltam utánatok, hogy segítsek. Tudtam, hogy tilosban jártok, és ez nyomaszt téged.

A leány kedvesen nézeti unokafivérére, aki megfogta a kezét.

– Drága Rolf! Azt hiszem, nélküled időnként elfogna búskomorság, de te mindig átsegítesz

a nehéz pillanatokon.

– Örömmel teszem. Úgy kerültél a házukba, mint egy árva kismadár, és kezdettől fogva úgy éreztem, az oltalmamba kell vennem téged.

– Ezért örökké hálás leszek neked.

– Nincs mit meghálálnod. Nekem is jólesik, ha néha segíthetek az én kis madárkámnak.

– Jó, akkor áruld el, miért volt olyan borús az arcod, amikor az előbb ideléptem.

Rolf tekintete a többiekre siklott, akik ott nyüzsögtek Joachim bácsi körül.

– Csak múló hangulat, gerlicém, ne is törődj vele!

– Ha te törödsz velem, nekem is törődnöm kell veled. Te meg én összetartozunk, akár két testvér.

A fiatalember megsimogatta a leány aranyosan csillogó haját.

– Igen, Sanna, összetartozunk, mert egymáshoz fűz minket a lelki rokonság, mert megértjük egymást, sokkal inkább, mint ahogy a saját húgaimmal. Tudod, hogy sokszor egészen egyedül érezném magam a családomban, ha te nem volnál? Nekem te vagy az egyetlen édestestvérem. Hellának egy darab kő van a szíve helyén, Käthe pedig... miatta néha komolyan aggódom. Olyan éretlen. Meggondolatlan és felszínes.

– De a szíve jó, Rolf, hidd el nekem!

– Neked bármit elhiszek, de annál inkább félttem őt. A házukban olyan hideg a légkör, nem is tudnám megmondani, miért. Käthének pedig sok-sok melegséget, gyengéd érzést kellene tapasztalnia, hogy ő is viszonzni tudja. Értesz engem?

– Hogyne értenélek, Rolf. Ne nyugtalankodj, Käthe a saját egészséges ösztöneire fog hallgatni.

– Bár a próféta szólna belőled! Csak mutass neki példát, gerlicém, hogy ő se rejtse véka alá az érzelmeit. Nehogy elriasszon a nyers viselkedésével!

– Nem fog. Engem időnként egészen közel enged magához, olyankor nagyon szeretni való. Aztán persze kétszer olyan tüskés, mint annak előtte, szinte az az érzésem, restelli, amiért gyöngének mutatkozott. De engem nem tud megtéveszteni. Nem akarok vádaskodni, de úgy hiszem, Hella nagymértékben felelős Käthe szertelenségéért. Rideg és elutasító velünk, olykor kifejezetten ellenséges. Én nem követelhetem, hogy szeressen, de Käthe mégiscsak a testvérhúga. Bárcsak ő is hozzád hasonlítana!

Rolf mosolyogva hallgatta a kedves szavakat.

– Szóval velem elégedett vagy, Sanna?

A leány bólintott, és csillogó szemmel nézett fel rá.

– Te vagy a legjobb, és a szüleim után téged szeretlek a legjobban. Amint már mondtam is, nélküled nyomasztóan magányos lennék Lindenhofban, de amikor olyan bánatos a szívem, te mindig ott teremsz, és jobb kedvre derítesz.

– Ezt örömmel hallom. Hanem mit írtak a szüleid, gerlicém, hamarosan megjönnek?

– Igen, most már napokon belül várható az értesítésük. Amint kiköt a gőzös, azonnal sürgönyöznék. Gondolhatod, mennyire örülök, bár már előre félek az újabb elválástól. Egyelőre nem mehetek velük Indiába, de legközelebb magukkal visznek.

– Akkor aztán elrepül az én kis gerlicém, hegyen-völgyön, tengeren át, egy messzi-messzi országba.

– Igen, Rolf – sóhajtott Sanna –, nehezemre esik majd búcsút venni Lindenhofból. Milyen szomorú, hogy valamiért mindig szorongania kell az embernek. Itt a szüleim után epekedem, ott meg majd utánatok... Lindenhof után.

– Szegény kicsikém! – sajnálkozott a fiatalember.

Sanna legyűrte a gyászos hangulatot, amely úrrá akart lenni rajta, és bátran elmosolyodott.

– Milyen butaság, hogy ilyesmin emésztsem magamat, pedig inkább az előttem álló csodálatos hetekre kellene gondolnom, amelyeket a szüleimmel tölthetek.

– Bizony, gerlicém, ne engedd, hogy bármi is árnyék vessen az örömödre.

– Hát ti? Miféle elmélyült eszmecsere folytattok ilyen rettentő komoly ábrázattal? – kérdezte ebben a pillanatban Käthe, és csatlakozott hozzájuk.

– Többek között rólad váltottunk szót – felelte Rolf.

– Rólam?

– De rólad ám!

– Na, akkor nem sok jót mondhattatok.

– Úgy véled, rólad nem sok jóllehet mondani?

A leány megilletődve nézett a bátyjára,

– Hát, nem is tudom.

– Sanna szerint jó a szíved, csak nem akarod kimutatni.

Käthe elpirult, mint akit valami haszontalanságon értek, és: zavartan elnevette magát.

– Igazán? Tényleg ezt mondta?

– Különben nem állítanám, húgocskám.

Erre Käthe ösztönösen megragadta unokatestvére kezét.

– Ez igazán aranyos tőled. Pedig sokszor olyan vagyok, mint a pokróc, úgyhogy teljes joggal kételkedhetnél a jószívűségemben.

– Sohasem jutott eszembe, hogy kételkedjek benne.

Käthe megint nevetgélt zavarában.

– Különös, hogy ilyet hallok saját magamról. Néha magam sem tudom, jó vagyok-e vagy rossz. Időnként komolyan elhatározom, hogy jó leszek, aztán hirtelen történik valami, és már bosszant az elhatározásom.

– Pedig nem szabad, hogy bosszantson – magyarázta Rolf, és testvéri mozdulattal átfogta húga vállát.

A leány felnézett rá.

– De ha olyankor a többiek is utálatosak velem... például Hella.

– Akkor makacsold meg magad, és igyekezz kétszéresen jónak lenni, hogy ne hasonlíts rá!

– Hát rá nem is szeretnék hasonlítani. De attól félek, minél öregebb az ember, annál zsémbesebb.

– Te kis csacsi, akkor az idősebbek folyton zsémbelődnénk. Hidd el, én rengeteg kedves és jó idős embert ismerek, itt van mindjárt Joachim bácsi.

Käthe elgondolkodva pillantott az öregúrra.

– Igen, ez igaz, de a többiek olyan nagy hűhót csapnak körülötte, az egekig magasztalják, amire semmi szükség. Allandóan hízelegnek neki, ezt ki nem állhatom. Én nem is csinálom többé, akármilyen mérges ránt a mama. Részemről fejeztem.

Rolf magához ölelte kishúgát.

– Bravó, Käthe! Ezt már szeretem! Ettől ne is hagyd eltéríteni magad. Szerintem is visszataszító ez a talpnyalás. Időnként az az érzésem, azért teszi a legképtelenebb kijelentéseket, hogy valakit ellenkezésre ingereljen. De hiába, mert mindannyian csak azt visszhangozzák, amit tőle hallanak. Nekem nem kenyerem ez a szolgálalkúság.

– A mama haragszik is rád, hogy nem igyekszel a bácsi kedvében járni.

A fiatalember a homlokát ráncolta.

– Ezen nem tudok változtatni. Joachim bácsi igazán kedves, tisztelem és becsülöm őt, de nem fogom kimutatni, mert nem akarom, hogy egy kalap alá vegyen a többiekkel. Inkább nehezteljen rám a tartózkodásom miatt, ahogy a mama is neheztel, de a meggyőződésem ellen semmit sem tehetek.

Käthe most már megelégedte a sok komolyságot.

– Voltaképpen azért jöttem, hogy megkérjem Sannát, sétáljon velem egy kicsit a parkban. Olyan szép az idő, ide- benn meg halálra unom magam.

– Akkor hát menjetek! – biztatta őket Rolf.

Amikor a szélesre tárt franciaablakon át a kastély teraszára léptek, Lichow jogtanácsos leánykája szaladt utánuk. Alig egy esztendővel volt idősebb náluk, és ő is vágyott már a napfényre.

– Ugye, megengeditek, hogy veletek tartsak? – furakodott kedvesen kettejük közé, és beléjük karolt. Nevetgélve távolodtak el az épülettől.

Rolf ismét magára maradt, és kibámult az ablakon. Joachim bácsi pillantása ekkor újra feléje tévedt. Az öregúr egyszer, re felemelkedett, áttört rokonai gyűrűjén, és odalépett hozzá,

– Hát te miért vonultál felre? Nem veszel részt a társalgásban?

– Bocssáss meg, Joachim bácsi- nézett a szemébe a fiatalember de az effajta csevegés idegen tőlem. Én nem tudok bólogatni mindenre, amit mondasz, kénytelen lennék vitába szállni veled, mert szinte ellenkezésre provokálsz az embert.

– Ugy gondolsz?

– Az a benyomásom. Meg aztán nem akarok beállni a kórusba, amelyik folyton a dicséretedet zengi.

– Miért, talán nem érdemiem meg a hízelgő megjegyzéseket? – mosolyodott el az öregúr.

Rolf ajka megvonaglott, aztán határozottan kijelentette:

– Azt is mondhatnám, túlságosan becsüllek, semhogy... megsértselek a hízelkedéssel. De minek mondjam? Ha magadtól nem érzed, mennyit jelentesz nekem, én nem tudlak és nem is akarlak meggyőzni róla. Ertsd, ahogy akarsz, akkor sem változtathatok rajta, ha emiatt rossz véleményű alkotsz rólam. Inkább tarts ridegnek, mint... becstelennek.

Joachim egy ideig némán a fiatalember szemébe mélyesztette a tekintetét, de aztán észrevette, hogy a többiek is hegyezik a fülüket, ezért nem akarta folytatni ezt a beszélgetést. Lassan elfordult, csak még annyit mondott félhangosan:

– Az a legfontosabb, hogy az ember becsületes legyen, önmagával és másokkal szemben. Én megértelek, fiam.

Ezzel visszatért a társasághoz. Mindenki azt hitte, a bácsi szemrehányást tett a fiatalembernek. Rolf szülei tajtékozottak, a többiek arcáról pedig lerítt a káröröm. Zedlitzné

oda is ment a fiához, mihelyt feltűnés nélkül tehetette.

– Mi történt? Joachim bácsi megharagudott rád?

– Nem tudom, mama – sóhajtott Rolf.

– Hogyhogy? Mégis mit mondott?

– Megkérdezte, miért nem veszek részt a társalgásban.

– Na látod! Tényleg haragszik. Hogy tudtad így felbőszíteni! Gyere szépen velem, ne játszd mindig a remetét!

– Ne erőltess, mama, nem bírom az alakoskodást. Irtózom ettől a tömjénezéstől. A hízelgés inkább sérti, semmint megörvendeztetni Joachim bácsit. Tudod jól, hogy ilyesmire nem vagyok kapható.

– Ezzel csak magadnak meg nekünk ártasz. Joachim bácsi tényleg kihagy bennünket a végrendeletéből.

– Inkább hagyjon ki, semhogy elveszítsük az önbecsülésünket!

– Ostobaságokat beszélsz. A többiek kiütnek bennünket a nyeregből.

– Csak üssenek! Kérlek, ne kínozz tovább.

– Micsoda csökönnyös számár vagy! Hiába vesződik veled az ember.

A fiatalember megcsókolta édesanyja kezét.

– Bocsáss meg, mama, hogy szomorúságot kell okoznom, de nem tudok kibújni a bőrömből.

Ezzel Zedlitzné újra elvegyült a társaságban, Rolf pedig a szélesre tárt franciaablakon át a teraszra lépett, hogy egy kis friss levegőt szívjon. Eszrevette, hogy a terasz alatti gyepen Käthe bolondozik Sannával meg Magda von Lichow-val. Az önfeledten futkározó, világos ruhákba öltözött három grácia elbűvölő látványt nyújtott.

Sanna kecses alakja úgy szökkent ide-oda a zöld pázsiton, mint egy karcsú gazella, Käthe fáradhatatlanul követte. Magda von Lichow is bájos teremtés volt, és olyan fürgén mozgott, akár egy menyét. Rolfnak kedve támadt beszállni a vidám fogócskázásba, egyetlen ugrással átvetette magát a terasz mellvédjén, és odalent termett a fűvön.

– Rolf! – sikkantott tettetett ijedtséggel Sanna. – Kapj el, ha tudsz!

A leányok szétrebbentek, a fiatalember pedig megfeszítette izmait, és nekiiramodott, mint a kilőtt nyíl, hogy megfogni valamelyiküket. Mivel edzett és ruganyos volt, egykettőre sikerült is neki. Aztán ő futott el, a három bájos hajadon meg üldözőbe vette. Volt nagy viháncolás, sikongatás.

Joachim von Lichow az ablakból figyelte a játékot. Nem is hallotta, amit a körülötte lévők magaráztak neki. Szeme, szíve gyönyörűséget lelt az ifjonti életöröm e túláradóan természetes megnyilatkozásában.

Röviddel ezután megszólalt a gong, jelezve, hogy feltálatták a levest.

A hívásra a vendégek a tágas ebédlőbe siettek, hogy helyet foglaljanak a terített asztal körül.

A hófehér, finom damasztabroszon mives ezüst- és kristálynemű, drága porcelánedények árulkodtak a ház gazdagságáról.

Rolfot és Käthét kivéve Joachim bácsi valamennyi hozzátartozóját évek óta izgatta már a kérdés, ki öröklí egyszer Lichow-t. Az ezredes úgy vélte, az ő esélyei a legjobbak, de ugyanezt hitte magáról a jogtanácsos is, Zedlitzné pedig úgy gondolta, egy fokkal közveflenebb rokonság fűzi az öreghez, tehát őt illeti a kastély meg a föld.

Ugyanakkor mindannyian számoltak azzal az eshetőséggel is, hogy Joachim bácsi halála után kénytelenek áruba bocsátani és egyenlő arányban elosztani a vagyont. Ez pedig előre aggodalommal töltötte el őket, mivel tudták, hogy ilyen nagy értékű ingatlant nem könnyű pénzzé tenni. Ezt a szomszédos Riedheim példája is bizonyította. Ez a jókora birtok Lichow és Lindenhof közt feküdt. Egy bizonyos Romberg báró hagyta hátra, és az örökösei megpróbálták eladni. Mindedig azonban nem sikerült vevőt találniuk, pedig a bárót már egy éve eltemették. Ugyanerre a sorsra juthatott Lichow is. A rokonok szorongtak is emiatt, pedig Joachim bácsit még jó erőben, egészségben tudhatták maguk között. Egészség ide, egészség oda, hovatovább elmúlt hetven, és ebben a korban az ember már nem tudhatja, megéri-e a másnapot; Minden lehetségre fel kell készülni, így hát a családtagok máris igyekeztek feltérképezni, mit kéne adott esetben az ingóságok közül megszerezni.

Rolf némi késéssel kísérté a három leányt az asztalhoz amit a rokonok kaján mosollyal nyugtáztak, abban a hiszemben, hogy most már csakugyan kiesett Joachim bácsi kegyeiből. Az öregúr nem is próbálta megingatni őket ebben a meggyőződésükben. Alig szólt a fiatalemberhez, látszólag szint tudomást sem vett a jelenlétéről.

A Zedlitz házaspár majd megpukkadt mérgében. Minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy valamiképp enyhítsék a bácsi vélt haragját,

Hella is igyekezett jobb kedvre hangolni az öregurat.

Az ételsor a Lichow-ban megszokott, kitűnően elkészített fogásokból állt, és válogatott borokat szolgáltak fel hozzá. A rokonság élvezettel fogyasztotta a finomságokat. Käthe ismét

hihetetlen étvágyról tett tanúbizonyságot, s Joachim bácsi mosolyogva látta, hogy ebből is, abból is kér még.

Sanna is jóízűen falatozott. Joachim bácsi maga mellé ültette, mert szívesen diskurált vele.

Mivel az örökségre pályázó társaság benne nem látott vetélytársat, senkit sem zavart, hogy az öreg ennyire kitünteti a figyelmével „a kis indus lányt”. Még mindig inkább őt, mint valakit a rokonok közül, gondolták mindannyian.

Szülei küszöbönálló látogatásáról meg a következő vasárnapra kitűzött konfirmációról beszélgetett vele Joachim. A nagy esemény alkalmából természetesen az egész rokonságot meghívták Lindenhofba.

Sanna a maga kedves, búbajos módján tereferált Joachim bácsival, s közben néhányszor mosolyogva biccentett Rolfnak. Az öregúr követte a pillantását.

– Jól megértitek egymást Rolffal? – kérdezte halkán, hogy más ne hallja.

– Igen – bólintott a leány – ő a legjobb, legszeretetre méltóbb ember Lindenhofban.

– Magam is azt hiszem.

Sanna felkapta a fejét.

– Tudod, mit mondanak a többiek, Joachim bácsi?

– Mit, kedvesem?

– Azt, hogy haragszol Rolfra, mert nem olyan nyájas hozzád, mint ők. Pedig ne hidd, hogy nem szeret! Én tudom, hogy a szíve mélyén nagyon nagyra tart téged. Nekem elmondta. Csak nem tud hízelegni, de ezért nem szabad haragudnod rá. Biztos, hogy nem akar megbántani, amikor ilyen tartózkodóan viselkedik.

– Tudom, Sanna. És nem is haragszom. Épp ellenkezőleg, de ez köztünk maradjon!

– Jaj, de örülök, Joachim bácsi!

Az öregúr észrevette, hogy hirtelen elnémult a társalgás, és mindenki őket lesi. Gyorsan másra terelte a szót.

IV.

Két nappal Sanna és Käthe konfirmációja előtt végre befutott a várva várt távirat, amely tudtul adta, hogy a Bora házaspár másnap érkezik.

Sanna épp az utolsó konfirmációs oktatásról tért vissza unokanővérével a falubeli parókiáról. Kerékpárral nem egészen tíz perc alatt megtették az utat, amely gyalogszerrel egy jó félóráig is eltartott volna. Sanna ujjongva szorította keblére a sürgönyt. Már attól félt, valami előre nem látott akadály visszatartja a szüleit.

Most már valóban boldogan készülhetett élete nagy napjára.

Másnap éjjel izalmában sokáig nem jött álom a szemére, de aztán olyan mélyen elaludt, hogy Käthe reggel alig tudt felrázni.

– Ébresztő, Sanna! Ki az ágyból, te álomszuszék! Készülj hamar, tíz perc múlva a reggelinél kell ülnünk, Petrus a, előbb már erélyesen ránk zörgetett.

Sanna magához tért, talpra szökkent, és sietve öltözködni akart, de izalmában nem boldogult a hajával. Nem is volt könnyű feladat a hosszú, dús hajtömeggel megbirkózni, Käthének pedig közben szintén készülődnie kellett. Szerencsére jött Peter kisasszony, hogy megnézzé, hogy állnak a növendékei.

– Jaj, édes, drága Peter kisasszony, azt se tudom, mit csináljak. A hajam még engedetlenebb, mint máskor, a kezem még remeg izgalmamban. Nem állhatok a szüleim elé egy szénaboglyával a fejemen.

A karcsú, harminc év körüli hölgy kerekded, halovány arcát még rokonszenvesebbé tette a kedves mosoly, ahogy a szőke leányra nézett.

– Nem, ezt csakugyan nem hagyhatjuk ennyiben. Mit szólnának a szüleid, ha egy szénaboglyát kellene a karjukba zárniuk? Add csak ide gyorsan a fésűt meg a keféit, majd én segítek a bajon. Így ni... ezzel a hajtengerrel csakugyan nem gyerekjáték elbánni. És hogy csillog a napfényben, akár az arany. A jó Isten bőkezűen felékesített – dicsérte a gyönyörű tincseket minden irigykedés nélkül, miközben serényen dolgozott a fésűvel és a kefével.

Sanna felsóhajtott.

– Rengeteget kínlódom ezzel a sörénnyel. Nem is hinné, Peter kisasszony, néha milyen nehezen boldogulok vele. Különösen hajmosás után, amire tegnap kerítettem sort.

– Látszik rajta. De Käthével segíthettek egymásnak.

– Máskor szoktunk is, csak ma reggel elaludtam, és most szorít az idő. Ne haragudjék rám, hogy magát is fárasztom, Peter kisasszony.

– Nem fáradtság, Sanna – mosolygott a nevelőnő. – Most már csak a masni hiányzik.

Sanna odanyújtotta a szalagot, amivel Peter kisasszony felkötötte a tarkójára a hosszú, vastag fonatot. A leány hálálkodva felugrott, ledobta magáról a fésülködőköntöst, és magára kapta a ruháját. Szülei tiszteletére ünnepi öltözéket választott.

Gyorsan összerakodta a fodrászkodás kellékeit, egy utolsó fürkész pillantást vetett a tükörbe, és Käthéhez fordult, aki közben szintén elkészült.

A két ifjú hajdon Peter kisasszony nyomában vonult le az étkezőbe, ahol a többiek már összegyülekeztek.

– Persze, megint ti vagytok az utolsók. Három percet késtetek-zsörtőlődött Hella.

Käthe harciasan megfelelt neki:

– Ha ilyen hosszú és sűrű hajad volna, mint nekünk, akkor neked is tovább tartana, míg elkészülsz.

Hella az ajkába harapott. Az ő ritkás hajából bizony csak a legkөрmönfontabb mesterkedésekkel tudott valami divatos frizurát alkotni. A dús haj volt az egyetlen szépség, amelyet legnagyobb bosszúságára a természet megtagadott tőle, és sokszor irigykedve leste Sanna aranyló hajkoronáját. Peter kisasszony komoly tekintettel nézett rá.

– Sanna és Käthe igazán siettek, nem a hanyagságuk volt az oka, hogy három percet késtünk – jelentette ki nyugodt határozottsággal.

Hella eléggé nevetlenül vállat vont, de nem válaszolt.

Helyet foglaltak az asztalnál. Reggelizés közben megbeszélték, hogy Sanna Rolffal a vasútállomásra megy a szüleiért.

Tizenegy körül el is indultak. A fiatalember hajtotta a vadászkocsit, Sanna is melléje ült a bakra, a poggyászt a tejeskocsisnak kellett hazafuvaroznia.

A leány kipirult arccal ült Rolf oldalán, aki mosolyogva nézett le rá.

– Ugy csillog a szemed, mint aki lázas, kis gerlicém.

– Hiszen három éve nem láttam a szüleidet. Gondolhatod, mennyire hiányoznak. Biztathatnád egy kicsit a lovakat, hogy jobban igyekezzenek.

– Ugyan, mi haszna lenne? – nevetett a fiatalember. – Attól nem pöfög be előbb a vonat. Csak még többet várhatnál az állomáson, pedig abban nincs semmi élvezet.

– Talán egy kicsivel korábban érkezik.

– Olyat még nem látott a világ! Késés gyakran előfordul, de az ellenkezője nemigen.

Mindazonáltal szaporább ügetésre serkentette a lovakat, így aztán a kelletténél tíz perccel előbb érték célba.

A várt vonat előtt egy másik szerelvény is begördült. Néhány percig időzött ott, Sannáék a vágány mellett állva nézegették a ki- és beszálló utasokat.

Közvetlenül előttük, az egyik fülke ablakán csinos ifjú dáma tekintett ki. Tizenhét-tizenkilenc éves lehetett, nagy, barna szeme nyugtalanul fürkészte a peront. Vadul integetett egy mozgóbüfésnek, de az túl messze volt, és nem figyelt rá.

Rolfot szinte megbabonázta a feltűnően bájos, finom metszésű arc. Láttá, hogy nyugtalanul visszafordul a kupé belseje felé, ahol egy idősebb, láthatólag beteg hölgy ült.

– Szegény mama! Az az ember rám se hederít – panaszkodott a leány, és még egyszer megpróbálta odahívni a büfést, akit közben megrohantak az utasok.

Rolf gyors elhatározással az ablakhoz lépett.

– Megengedi, hogy a segítségére legyek, nagyságos kisasszony?

Az ígéző barna szempár könnyörögve nézett rá.

– Ó, kedves uram, csak egy palack vizet szeretnék édesanyámnak, mert gyengélkedik szegény.

A fiatalember elsietett, lekapott a büfés tálcájáról egy palack ásványvizet, odavetett neki egy pénzdarabot, és igyekezett vissza. A vonat már mozgásba lendült, de még elért az ifjú hölgyig, aki fellelegezve fogta meg a feléje nyújtott palackot, de az árát már nem jutott ideje átadni.

– Köszönöm, kedves uram, az adósá maradtam! – kiáltotta a dáma.

Rolf megemelte a kalapját, fejet hajtott, aztán tekintet megpihent a bájos arcon, míg csak el nem tűnt előle.

A barna szempár hálásan viszonzta a pillantását, így a két fiatal tekintete néhány másodpercre egymásba fonódott.

Miután a vonat elrobogott, Rolf egy darabig még állt, és ábrándozva nézett maga elé.

Ez a futó találkozás nem maradt hatástalan további életére. Nem tudta elfeledni az ismeretlen, bájos nőt. A képe örök időkre az emlékezetébe vésődött.

Sanna figyelte a kis jelenetet, és amikor Rolf végre ismét feléje fordult, különös zaklatottságot látott a szemében. Szelíden megfogta a férfi karját, ösztönösen érezte, hogy kissé kizökkent az egyensúlyából.

– Te, Rolf, ez a hölgy elragadó, a tekintete pedig rendkívül kedves, barátságos.

Rolf összeresztette, mint aki álomból ébred.

– Igen, gerlicém, nagyon kedves és szép teremtés.

– És milyen hálásan fogadta, hogy vizet vittél beteg édesanyjának!

– Hiszen ez magától értetődik. Hanem nézd csak, már jön is a mi vonatunk, mindjárt viszontláthatod a szüleidet.

Ezzel elterelte magáról unokahúga figyelmét.

Néhány pillanat múlva Sanna ott pihégett szülei karjában, akik alig akarták újra elereszteni imádott gyermeküket.

A fiatal Zedlitz megindultan figyelte az üdvözlést. Tapintatosan hátrahúzódott, míg a kedélyek valamelyest le nem csillapodtak.

Hans von Bora a kezét nyújtva odalépett hozzá.

– Bocsáss meg, fiam, hogy csak most üdvözöllek, de bizonyára megérted, hogy Sanna láttán minden másról megfeledkeztünk.

Rolf szívélyesen megszorította a baráti jobbot, és mosolyogva nézett a napbarnított, tiszteletet parancsoló arcra.

– Hogyne érteném, mit éltetek át, kedves Hans bácsi, kedves Maria néni! Isten hozott benneteket! Sanna az utóbbi napokban a várakozás lázában égett.

Boráné is szívből üdvözölte a fiatalembert.

– Akárcsak mi, kedves Rolf. Hála istennek, hogy egészségben viszontláthattuk a mi kicsikénket. Neked külön hálával tartozunk. Sanna minden levelében megírta, milyen szeretettel bánsz, mennyire törődsz vele.

– Hát, mi ketten jól megértjük egymást, igaz, gerlicém? – biccentett unokahúgának Rolf.

– Lám, még mindig így nevezed Sannát – nyugtázta mosolyogva a becézést az asszony.

– Igen, mert amikor megismertem, olyan gyámoltalan volt, mint egy árva madárfióka. A messzi India szülötte, aki egyszer majd visszatér szülőföldjére.

– Csakugyan, de azt hiszem, a ti Lindenhofotokban meleg fészekre talált, és miután majd Indiába települ, időről időre onnan is ellátogat hozzátok.

– Remélem, Maria néni, de egyelőre inkább ne gondoljunk a búcsúzásra!

A házaspár közrefogva kísérté a kocsihoz Sannát, Rolf Bora úr mellett haladt.

A fiatalember udvariasan segédkezett a még mindig igen csinos, vonzó asszonynak a felszállásban. Sanna a szülei mellé telepedett, így Rolf a visszaúton egyedül ült a bakon, miután Borának poggyászjegyét átnyújtotta egy vasúti alkalmazottnak, és meghagyta, hogy adják ki a csomagokat a tejeskocsisnak, aki hamarosan megjön.

Fürgén szaladt a kocsi Lindenhof felé, Sanna boldogan simult a szüleihez, s felváltva ölelgette, csókolgatta őket.

– Istenem, de jó, hogy itt vagytok! Bárcsak soha többé ne kellene elválnunk!

Boráné szeme könnybe lábadt.

– Csak még egyszer, kedves gyermekem, aztán már velünk maradsz – felelte elérzékenyülve.

Lindenhofban minden készen állt a vendégek fogadására. Még Joachim bácsi is átjött Lichow-ból, hogy üvegháza legszebb virágaiból összeállított hatalmas csokorral köszöntse Boránét, akit meghatott lovagias modora. A Zedlitz házaspár is igyekezett a legelőnyösebb oldalát mutatni a jövevények felé, Käthe bolondos megjegyzései pedig közderültséget váltottak ki.

Miután egy félórácskát tereferéltek, Sanna a lakosztályukba vezette szüleit. Ott is maradtak hármásban, amíg asztalhoz nem szólították őket. Rengeteg mesélőnivalójuk volt egymásnak. Röviddel ebéd előtt a kocsis meghozta a poggyászt. Boráné Sanna segítségével tüstént ki is csomagolta a legszükségesebbeket. Egy utazótáskát lehozott magával az ebédhez, ez tartalmazta a Zedlitz családnak szánt ajándékokat.

Étkezés után, amikor az ebédlővel szomszédos helyiségben fogyasztották a feketét, az asszony kipakolt, és átadta az ajándékokat.

Zedlitz és fia egy-egy művesen megmunkált vadászpuskát, valamint dohányzáshoz való kellékeket kapott, Zedlitzné gyönyörű indiai teáskészletet meg egy nagy halom kiváló minőségű, saját termesztésű teát, Hella pedig csodálatos elefántcsontszínű kelméből készült, leheletfinom művészi hímzéssel díszített, különleges szabású köpenyfélét. A leány elragadtatottan nézegette a szokatlan ruhadarabot, rögtön fel is öltötte. Káprázatosan festett benne, és hálásan köszönte a bőkezű ajándékot.

Käthe számára Boráné egy ezüstövet varázsolt elő a fenekeden táskából. A parányi ezüstlemezeket úgy állították össze, hogy az öv rugalmasan a leány derekára simult. Käthe tapsikolt örömeiben. A szerető szülők természetesen Sanna számára is fejedelmi ajándékokat hoztak, minden darab a szülői gondoskodásról árulkodott. Gyönyörű, lágy selyemszövetek, és néhány eredeti ékszer mellett egy pár finoman hímzett kis papucs került elő, amelyet az előkelő indiai hölgyek hordanak. Az ajándékosztás biztosította a vidám hangulatot, és szókatlanul szeretetteljes légkört teremtett, amely a maga ünnepélyességével egészen elűtött a lindenhofiak szokott hűvös szenvtelenségétől.

Még Hella is nyájasabban viselkedett, mint máskor, mikor, nagy kegyesen szóba elegyedett a húgával meg Sannával.

Käthe persze nem hagyta megjegyzés nélkül ezt a rendkívüli eseményt:

– Ah, minő kitüntetés! Nyomban elalélok! Hella azonban elengedte ezt a füle mellett. A szemképráztató selyemköntös békülékenységre hangolta.

Sanna szülei megnyugodva látták, hogy leánykájuk Lindenhofban jó kezekben van. Örültek, hogy ilyen bájos hajadónná serdült, és hálásan gondoltak azokra, akik között annyi éven át otthont talált, ahol jó erőben, egészségben felcseperedhetett.

Hogy erre aligha nyílt volna mód, ha nem gondoskodnak oly nagyvonalúan a költségekről, az eszükbe sem jutott. Emelkedett felfogásuk szerint pénzzel megfizethetetlennek tetszett mindaz a jó, amit Sanna Lindenhofban kapott. Nem is sejtették, hogy leányuk Rolf és Käthe nélkül nagyon boldogtalanul tengette volna napjait Zedlitzék között, mert Sanna sohasem panaszkodott nekik.

V.

Másnap sor került a konfirmációra.

Sanna szüleitől közrefogva járult az Úr asztalához, előttük Käthe haladt a szüleivel. A két leány felemelő látványt nyújtott az ünnepélyes alkalomhoz illő hosszú ruhájában.

Käthének némi erőfeszítésébe került ez a lassú, megfontolt vonulás. FÜRGE lába megmegrándult, mintha – hosszú ruha ide vagy oda – neki akarna iramodni. Mindazonáltal állhatatosan tűrte a megpróbáltatást, hogy a magasztos percnak megfelelő komolyságot és méltóságot tanúsíthasson.

Miután hazatértek a kedves kis falusi templomból, mindé ki gratulált a két frissen konfirmálnak, akiket a nagy nap emlékére ajándékokkal halmoztak el.

Joachim bácsi két egyforma arany karórát nyújtott át nekik, amely épp akkoriban jött divatba. A leányok kitoró örömmel fogadták az addig sehol sem látott újdonságot.

Más ékszereket is kaptak, meg rengeteg virágot.

Lichow ezredes meg a jogtanácsos megérkeztek Lindenhofba – mindketten családjukkal egyetemben –, és Zedlitzné egész kipirult az izgatottságtól, hogy a hiányos személyzettel tökéletesen sikerüljön a vendégfogadás. Az ünnepi lakomát kevésből kellett kiállítania, mivel épp most különösen szűkös napok köszöntöttek Lindenhofra. Közeledett a jelzőlog-kölcsön visszafizetésének határideje, s Zedlitz nem tudta, miből törlesszen. Ezekben a nehéz időkben nemigen lehetett készpénzt szerezni, márpedig július elsejéig kereken százezer márkát kellett felhajtania, de még csak nem is sejtette, honnét.

Minden eddiginél nagyobb takarékoskodásra kényszerültek tehát, amit azonban senki sem vehetett észre.

Sabine asszonynak sikerült a bűvészmutatvány, szerény, eszközökkel is méltó kereteket teremtett az ünnephez. Kifogástalanul ellátta a vendégeket, különösen Joachim bácsit, aki pohárköszöntőjében a keresztény gyülekezet immár teljes jogú tagjává vált két hajadont éltette. Ezután Hans von Bora mondott tósztot, amelyben meleg szavakkal fejezte ki háláját Sanna nevelőszüleinek, akik biztos otthont, egészséges körülményeket nyújtottak gyermekének.

Zedlitzék elpirultak a dicsérő szavak hallatán. Ők maguk úgy vélték, valóban mindent megtettek ezért a gyermekért – aki ugyebár nem is a sajátjuk –, ami erejükből tellett. Meg sem fordult a fejükben, hogy szegényke mennyire nélkülözött volna házukban a szeretetet, ha nincs Rolf. Rídeg lényüktől távol állott az „érzelgős hajlam”, amelyet, másokban is legfeljebb a gyengeség jelének tartottak.

Sanna számára gyönyörűséges álomnak tűnt ez a nap. Még soha életében nem érezte ilyen boldogító biztonságban magát, mint most, szülei jelenlétében. Korábbi látogatásaik alkalmával éretlen fővel fel sem tudta mérni, mit jelentenek a számára. Ezúttal azonban teljesen tudatára ébredt, és kimondhatatlanul élvezte a tökéletes összetartozás csodálatos érzését.

Emellett szinte elhalványult az, amit Rolf iránt táplált, bár újra, meg újra neki is juttatott egy hálás mosolyt.

Ebéd után Rolf egy ideig mellette állt, miközben szülei Joachim bácsival beszélgettek, akivel erősen rokonszenveztek.

– Elragadóan festesz ebben az ünneplőruhában, a koszorúba font hajaddal, gerlicém.

– Jaj, Rolf, ha tudnád, mit érzek! Szinte most is hallom a harangzúgást. Életemben nem voltam még ilyen boldog.

Ezekre a szavakra Käthe is odalépett.

– El ne kiabáld a boldogságot, Sanna, mert még boldogtalanságba fordul!

– Isten ments! – rettent meg Sanna.

Rolf csak nevetett.

– Honnét veszed ezt a babonáságot?

– Michael Krotus, a lelkipásztorunk szokta mondogatni.

– Nocsak, az én örökvidám Käthém ilyen vészjósló gondolatokat dédelget? Ez meg hogy lehet?

Käthe keserveset sóhajtott.

– Talán a hosszú ruha teszi. Ólomsúllyal nehezedik rám.

– A végén még rosszalkodni is elfelejtesz – ingerkedett vele Rolf, mire ijedt arcot vágott.

– Az tényleg borzasztó lenne! – felelte félig trefásan, félig komolyan.

Sanna meg Rolf hahotára fakadt.

– Azt hiszem, húgocskám, egyelőre nem fenyeget ilyen veszély.

– Remélem is. Mindenesetre kizárólag vasár- és ünnepnapokon hordok hosszú ruhát, annyi szent.

– Majd megszokod, ahogy a többi ifjú hölgy.

Käthe büszkén kihúzta magát.

– Hű, tényleg, most már én is az vagyok.

– Vagy legalábbis a legjobb úton haladsz, hogy azzá válj. De addig még előtted két-három irtózatos esztendő: a bakfis kor.

– Miért olyan irtózatos?

– Hát, úgy mondják, némelyik bakfis örületbe kergeti környezetét – évődött Rolf.

Käthe vállat vont.

– Vagy fordítva. Azt is nagyon könnyen el tudom képzelni – vágott vissza.

– Ahogy ismerlek, húgocskám, nem maradnál adós a viszonzással, úgyhogy mindannyiunk jól felfogott érdekében remélem, senki sem kerget téged örületbe.

A szeleburdi leány ezek után el akart illanni, de időben észbe kapott, és hosszú ruhájában méltóságteljesen elvonult.

Rolf mosolyogva nézett Sannára.

– Neked is olyan nehezedre esik hosszú ruhában, járni?

– Tudod – sóhajtott a leány én is jobb szeretem a rövidet, de majdcsak megszokom, ahogy az új frizurát is.

– Ez a koszorúba vont haj sokkal jobban áll, mint az a repdeső copf.

– Igen, néha engem is zavart.

Ekkor Zedlitz magához hívta Rolfot, Sanna pedig édesanyjához lépett, aki épp Peter kisasszonnyal tárgyalt leánya tanulmányi előmeneteléről.

Sanna édesanyjába karolt, az asszony magához szorította a puha kis kezét.

– Kicsikém! – szólt hozzá gyengéden, majd a nevelőnőhöz fordulva így folytatta: – Még beszélünk a témáról, Peter kisasszony, amíg itt tartózkodunk. Engedelmeivel szeretnék néhány szempontot adni, hogy mely ismereteket tartom különösen fontosnak leányom számára. Mindenesetre örülök, hogy az angolban ilyen szépen előrehaladt. A nyelvtudás döntő jelentőségű, hiszen Indiában az angol az egymás közti érintkezés alapja. A német telepések helyzete sokszor amúgy sem irigylésre méltó, részben a bennszülött hatalmasságok, részben a brit kormányzat miatt, amely semmiféle hivatalos oltalmat nem nyújt a kiskirályok időnkénti túlkapásai ellen. A brit alattvalók a gyarmati hatóságok védelmét élvezik, a más nemzetiségűeknek semmi efféle nem jár. Ezért aztán a rádzsák előszeretettel keserítik meg a magunkfajta életét.

Peter kisasszony figyelmesen hallgatta.

– Önök is sokat szenvedtek ettől, nagyságos asszony? Boráné bólintott. Értelmes, erőt sugárzó, mégis kedves arca egészen elkomolyodott.

– Nos, akadtak bizonyos kellemetlenségeink egy rádzsával, aki szeretné a régi állapotokat konzerválni, hogy kénye-kedve szerint uralkodhassék. Az uram vasútvonalat és jobb közlekedést kíván létesíteni a környéken. Evégből kérvényt is nyújtott be a brit hatóságoknál. A rádzsá azonban ellenez minden változást, és gyűlöli a férjemet, ahogy minden más idegent.

– Ebből aztán mindenféle súrlódások adódnak.

– Ezek szerint nem könnyű az életük.

Az asszony tekintete öntudatosan felcsillant.

– Megszokja az ember. Csak bátorság és elhatározottság kérdése. Az uram azért is kieszközli azt a vasutat. Mire Sanna néhány év múlva hozzánk költözik, remélhetőleg vonaton utazhat egészen a birtokig, nem úgy, ahogy most még kényszerülünk, bivalyszekéren. A legrosszabb a gyermeküktől való távoliet, a többi elviselhető. Szóval azt hiszem, nyolc-tíz év alatt sikerül megvalósítanunk a terveinket, akkor aztán remélem, végleg hazatérhetünk, feltéve, hogy találunk vevőt az ültetvényünkre. Itthon birtokot vásárolunk, azon majd szépen elégedelünk. Egyelőre még sok tennivaló vár ránk odalenn, délen, hogy majd szorgalmunk gyümölcsseit nyugton élvezhessük a szülőföldünkön. Addig is három év múlva magunkkal visszük Sannát, akkor jobb idők következnek,

A leány odabújt hozzá.

– Nem mehetnék veletek máris, drága mama?

Boráné a fejét rázta.

– Nem, gyermekem, túl kockázatos lenne számodra az é hajlatváltozás, éppen most, serdülőkorban. Egyébként is célszerű itt befejezni a nevelésedet. Még egyszer utoljára el kell válnunk, bármennyire nehezünkre esik is. Szerencsére itt Lindenhofban jól megy sorod.

Sannának fejét kellett hajtania, és szorult belé annyi józanság, hogy így tegyen.

Rolf von Zedlitz másnap szokása szerint már pitymallatkor kilovagolt a földekre. Tekintete tűnődve fürkészte a messziséget. Újra az elragadó ifjú hölgy jutott eszébe, akinek a vasútállomáson apró szolgálatot tett.

Nem bírta elfelejteni kedves arcát, finom vonásait. Újra meg újra maga előtt látta, és nagyon sajnálta, hogy semmit sem tud róla.

„Ha legalább a nevét és a címét ismerném!” – gondolta.

Tudta, hogy soha életében nem találkozott még nővel, aki ilyen mély benyomást tett volna rá. Teljes szívéből vágyott rá, hogy viszontláthassa. Ugy érezte, kegyetlenség a sorstól, ha csak azért vezérelte elébe, hogy sóvároгjon utána.

Amint így gondolataiba merülve ügetett, hirtelen erős férfihang rezzentette fel ábrándozásából.

– Jó reggelt, Zedlitz úr!

Felkapta a fejét, és széltől cserzett, markáns arcot látott. Negyven év körüli, jól megtermett férfi állította meg előtte a lovát.

– Jó reggelt, báró úr! Mi szél hozta erre?

Romberg báró nevetve tárta szét a kezét.

– Újabb érdeklődő akadt Riedheimre. Meg akarta tekinteni a birtokot. Hiszen tudja, a rokonaim engem bíztak meg, hogy elhalt nagybátyám jószágát az örökség elosztása végett értékesítem. De azt hiszem, megint hiába fáradtam. A vevő, akit körbevezettem, elragadtatottan nyilatkozott, a vételárnak azonban legfeljebb az egyharmadát képes kiegyenlíteni. A fennmaradó hányadra jelzálogjogot kapnánk. Ez azonban számunkra nem megfelelő megoldás, ez nyilvánvaló, báró úr. Olyan vásárló kell, aki készpénzben kifizeti az egészet.

– Hogyne, másképp hogyan osztozzunk?

Ralf megértően bólogatott.

– Ilyen vevőt természetesen nehéz találni. Noha Riedheim az utóbbi években a nagybátyja betegsége alatt veszített is az értékéből, legalább négyszázezer márkát le kell tennie a leendő tulajdonosnak. Ezenkívül további ötven-százezret be kell fektetnie, hogy a gazdaságot újra egyenesbe hozza.

– Ahogy mondja, Zedlitz úr, akinek nincs félmillió a zselében, itt nem tud mit kezdeni. Sajnálatos, hogy a birtok annyira leromlott, és folyamatosan romlik tovább. Erős kezű, céltudatos egyéniség kell ide, hogy újra rendet teremtsen. Az utóbbi időben sok szükséges beruházás elmaradt. Mindazonáltal Riedheim ritka szép birtok. Mihelyt megfelelő irányítás alá kerül, megint felviráгzik. Isten a tanúm, vérzik a szívem, hogy idegenek kezébe kerül. Legszívesebben magam vásárolnám meg, de nekem ott a saját tanyám Kelet-Poroszországban, és egy fölösleges garasom sincs, kivált, hogy két éve cukorgyárat is építettem. Az üzem egyébként remekül jövedelmez. Itt is elkélne egy, hiszen errefelé rengeteg cukorrépa terem.

– Valóban kívánatos lenne, báró úr, de hiányzik a szükséges tőke.

– Bizony, a pénz, a pénz! No, talán ez is megoldható valahogy. Miért nem beszél a bácsikájával? Ő is szép hasznot húzhatna Lichowban egy cukorgyárból.

Rolf a fejét ingatta.

– Ez elég kényes ügy.

– Hogyhogy? Üzlet az üzlet. Majd felvetem a kedves édesapjának. Lichow, Lindenhof és Riedheim közösen építhetne cukorgyárat, hogy jobban kihasználják a cukorrépatermést. De most már nem akarom tovább feltartani, nyilván sok a dolog a földeken.

– Csakugyan, báró úr.

– Akkor hát a viszontlátásra! Adja át üdvözetemet a kedves családjának. Talán személyesen is tiszteletemet teheti abban a két napban, amelyet még itt töltök. Szeretném egyúttal összes ügyeimet elintézni, ha már erre járok.

– Viszontlátásra, báró úr! Kívánom, hogy minél előbb fizetőképes vásárlót találjanak Riedheimre.

– Köszönöm, nagyon kedves. Magam is ezt szeretném. Az örökrészemet egész jól fel tudnám használni a saját kelet; poroszországi birtokomon. De hát: ember tervez, Isten végez. Minden jót!

A két úriember szívélyes kézszorítással vált el egymástól; Eléggé kedvelték egymást.

Rolf nyomasztó gondolatokkal lovagolt tovább. A szép ismeretlen képét háttérbe szorította,

hogy édesapjának súlyos gondokat okoz a hamarosan esedékes hiteltörlesztés. Egyébként is jól tudta, milyen nehéz a helyzet otthon, mennyire be kell osztani minden fillért. Nehéz idők jártak, és amennyiben édesapja nem tud újabb kölcsönt szerezni, még rosszabb is bekövetkezhet.

Elkeserítette az a körülmény, hogy nem tud segíteni. Hiába fiatal és tettere kész, a korlátozott lehetőségek gúzsba kötik az erejét

Maga is sokszor foglalkozott a gondolattal, hogy egy cukorgyár jelentősen növelné a környékbeli birtokok értékét. Képesnek érezte magát, hogy jelenlegi munkája mellett egy efféle üzemet is elvezessen. Am épp az építkezéshez szükséges tőke hiányzik.

Mialatt Rolf magában lovagolt, édesapja Hans von Borával beszélgetett, és bizalmasan elárulta neki, milyen súlyos anyagi gondokkal küzd.

Bora természetesen nem tudott mit tenni ez ügyben, mivel ő sem rendelkezett mozgósítható tőkével, minden jövedelmét a földvásárlásra kellett fordítania, hogy ültetvényét gyarapíthassa.

Igazán sajnálom, Ernst, hogy nem segíthetek úgy, mint szeretnék. Amennyiben az valamit lendít a helyzeteden, ha a következő évekre előre folyósítom Sanna nevelési költségeit, szívesen megteszem. Ez a jelzálog problémáját ugyan nem oldja meg, de talán egyéb téren jelent valamit.

Zedlitz keserveset sóhajtott.

– Hálásán elfogadom, Hans, ha nélkülözni tudod az összeget.

– Hogyne, két évet máris kifizetek, a harmadikat, amelyet Sanna még nálatok tölt, majd akkor, amikor magunkkal visszük, és ezzel el is rendeztük a dolgot.

Köszönöm, Hans; így nagyon megfelel.

– Ami pedig a jelzálogot illeti: nem fordulhatnál a feleséged bácsikájához?

Ernst kedvetlenül simította hátra ritkuló haját.

– Epp ezt szeretném elkerülni, mivel rontaná a megítélésünket Joachim bácsinál. Még azt hihetné, az örökségre pályázunk. Azonkívül az ezredes meg a jogtanácsos is tudomást szerezne róla, és alaposan kihasználná a maga javára. Különben is kérdéses, hogy Joachim bácsi segítene-e.

– Szerintem nagyon jóságos, nemes gondolkodású ember.

– Persze, persze, az, de mint már mondtam, hozzá nem szeretnék fordulni.

Bora egy ideig elgondolkodva nézett maga elé. Egyszerre felderült az arca. Csettintett és felugrott.

– Most jut eszembe egy jó ötlet, amivel segíthetnék rajtad, Ernst,

Zedlitz várakozásteljesen nézett rá.

– Mégis mi az?

– Velünk egy hajón utazott egy Indiából hazatérő német telepes, akivel összebarátkoztam. Berlinbe költözött. Indiai birtokát pénzzé tette, az árát nagyrészt biztos kamatozású jelzálogkölcsönökbe akarja fektetni. Megadta nekem az itteni címét. Egyelőre az Unter den Lindenen, a Bristol Szállóban lakik. Azonnal írok... vagy nem is, inkább telefonálok neki. Tudom a hotel számát, mert idejövet mi is ott éjszakáztunk Légy szíves, máris jelents be egy távolsági beszélgetési Berlinbe!

Zedlitz nyomban intézkedett, azután még tisztáztak egyet mást az ügyvel összefüggésben.

Hamarosan kapcsolták Berlint, és szerencsére Bora barátja még a szállodában tartózkodott. A telefonhoz kérték, és Hans von Bora ismertette vele az ügyet.

Roland úr – mert így hívták az Indiából hazatelepülő honfitársukat – késznek mutatkozott, hogy átvegye a jelzálogot, mielőtt a befektetés biztonságos voltáról meggyőződik, amire tüstént sort is keríhetnek. Bora megjelölt néhány helyet, ahol tudakozódhat, egyszersmind ő maga is kezeskedett a tőkekihelyezés biztonsága felől.

Zedlitznek nagy kő esett le a szívéről, s miután néhány nap múltán az ügy kielégítő módon rendeződött, fellelegzett, mint aki mázsás teher alól szabadult.

Hans von Bora örült, hogy ilyenformán szolgálatot tehetett a gyermeke nevelőapjának. Zedlitzné és Rolf is megkönnyebbült, így Lindenhofban a Bora házaspár egész ott-tartózkodása alatt kellemes hangulat uralkodott. Boráék szinte egy pillanatra sem váltak meg gyermeküktől, az a mérhetetlen szeretet, amely e három emberben a kényszerű elszakítottság esztendei során felhalmozódott, az együttlét heteiben a felszínre tört. Egymás gondolatát is igyekeztek kitalálni.

Käthének most természetesen nélkülöznie kellett játszótársát, így többnyire egymagában keresett szórakozást.

Peter kisasszony a vendégek látogatásának tartamára szünetet engedélyezett tanítványainak azzal, hogy majd utóbb behozzák az elmaradást. Így hát Käthének bőven jutott ideje és energiája a csínytevésre.

A nevelőnő felszabadult idejét Zedlitzné rendelkezésére bocsátotta, örömet segített neki a háztartásban, ahol csak tudott. A vendégek jelenléte nagy megterhelést rótt a ház asszonyáéi, mivel az idénymunkák miatt minden nélkülözhető kézre a földeken volt szükség. Sabine asszony tehát nagyon örült, hogy Peter kisasszonyban készséges támaszra talált.

Sajnos a Bora család együttlétének hetei hamar elrepültek.

Esténként valamennyien összegyűltek, sokszor ott vendégeskedett Joachim bácsi is, mert vacsora után a Bora házaspár az indiai életről mesélt. Mindig tudtak újdonsággal szolgálni, különösen az asszony eleven, érzékletes élménybeszámolói hozták a hallgatóság számára kézzelfogható közelségbe a csodás Kelet mindennapjait, ráadásul előadását a magával hozott számos fotográfiával is szemléletessé tette.

A fiatalok megigézve csüngtek a mesélő szavain, s az idősebbek is érdeklődve hallgatták.

Peter kisasszony csöndben meghúzódott egy sarokba, és a tanítványaival együtt figyelte a hangos útleírást. Sanna ábrándos tekintettel merengett azon, milyen szép is lesz majd Indiában, a szüleivel, de valahogy mégsem tudta elképzelni, hogy igazi örömet leljen azon a távoli földön. Fejecskéjét hol apja, hol édesanyja vállára hajtott, megfogta a kezüket, és arra gondolt, mégis az lenne a legszebb, ha mindannyian örökre Lindenhofban maradnának.

Hiszen ezt a vidéket érezte az otthonának. Itt eresztett gyökereket. Bár néha kínozta a magány, meleg érzelmeit rideg kőfalként verte vissza nagybátyja, nagynénje meg Hella hűvössége, s emiatt kétszeresen fájt szülei távolléte – most, hogy a közelében tudhatta őket, mindez feledésbe merült. Ugy vélte, semmi a világon nem veheti fel a versenyt ezzel a tájékkal.

A napok gyorsan elszaladtak, s elközelgett az újabb búcsú pillanata.

Ez az elválás minden korábbinál fájdalmasabbnak ígérkezett. Sanna csak most ébredt tudatára, mit jelent a családi kötelék.

Szülei pedig ezúttal nem zsenge gyermeket, hanem értelmesen gondolkodó embert találtak itt. Orvendezve ismerték fel szellemi és lelki adottságait, amelyek eddig ott szunnyadtak benne, s most szárba szökkenek.

Mindez még inkább megnehezítette a búcsúzást, minden öni feláldozó szülői szeretetüket segítségül kellett hívniuk, hogy megerősítsék magukban elhatározásukat, s egyelőre itt hagyják gyermeküket, ahol egészségben fejlődhet tovább.

Fájó szívvel, de színleg higgadtan és eltökélten összecsomagoltak hát.

VI.

Verőfényes májusi délelőttön keltek ismét útra Sanna szülei. Ném akarták, hogy leányuk kikísérje őket az állomásra, s idegen emberek szeme láttára kelljen búcsúzkodniuk. Megbeszélték, hogy maga Zedlitz viszi ki őket.

Amikor Boráné aznap reggel megjelent az asztalnál, szokatlanul sápadtnak látszott. Mindjárt étkezés után indulniuk kellett a férjével, hogy időben kiérjenek a vonathoz, s azután le ne maradjanak az utolsó csatlakozásról, amely a kikötőben várakozó gőzöshöz fuvarozza őket.

Hans von Bora is megviseltnek tűnt, fogát összeszorítva igyekezett megőrizni nyugalma. Egymásra sem mertek nézni a nejevel, nehogy elárulják lelkiállapotukat.

Sanna édesanyja nyakán lógott, csókokkal és becézó szavakkal halmozta el, aztán átröppent édesapjához, és vállához dörgölte az arcát.

A férfi gyöngéden megsimogatta fejecskéjét:

– Szedd össze magad, Sanna, ne nehezítsük meg édesanyádnak, ami amúgy sem könnyű. A szenvedés legjava az édesanyáé – suttogta neki.

Erre a derék gyermek visszanyelte feltörni készülő könnyeit, és nyugalmat erőltetett magára.

Egy falat sem ment le a torkán, ahogy szüleinek sem. Felhörpintettek egy-egy csésze kávé, azután szedelődözniük kellett.

Hans von Bora vett erőt magán elsőként.

Kibontakozott leánya karjából, még egyszer megcsókolta, és odasúgta:

– Bátorság, gyermekem!

Azután gyöngéden kivonta Sannát édesanyja öleléséből, gyorsan a kocsihoz vezette az asszonyt, ahol Zedlitz már a bakon ülve várta őket. Sanna a tornác egyik oszlopánál keresett támaszt, abba kapaszkodva figyelte szüleit Minden ízében remegett, de legyűrte könnyeit. Szülei istenhozádót intettek neki, szólni ők sem tudtak, de tekintetük mindennél többet mondott, így nézték egymást, miközben a lovak nekilódultak;

Sanna szemében könnyek égtek, míg követte a távolodó kocsit, aztán nem tudta tovább fegyelmezni magát, zokogva rogyott az oszlop tövéhez.

Zedlitzné meg Hella, akik kikísérték a vendégeket, ezalatt visszatértek a házba, ügyet sem

vetettek a síró leányra. Csak Käthe látta, hogy összecsuklott. Odasietett hozzá, megpróbálta fölemelni, és tőle telhetőleg vigasztalni is, de Sannára nem lehetett hatni.

– Kérlek, hagyj most! – szakította ki magát, és elrohant a kertbe, ahol sebzett vadként a bokrok közé rejtőzött.

Ott aztán szabad folyást engedett könnyeinek.

Igy lelt rá Rolf, miután visszatért a földekről, és már mindenütt kereste. Még útközben találkozott Sanna szüleivel, elbúcsúzkodott tőlük. Boráék akkor sem bírtak beszélni, csak némán kezét fogtak vele, a fiatalember pedig néhány keresetlen szóval igyekezett vigasztalni őket, s megígérte, hogy mindig leányuk mellett fog állni, akár egy jó testvér. Végül Hans von Bora ennyit mégiscsak ki tudott nyögni:

– Mondd meg Sannának, hogy viselkedjék bátran!

Ezután a fiatalember a leányért aggódva hazasietett.

Käthétől megtudta, hogy a kertbe menekült, egyedül akart lenni.

Mégis megkereste, mert úgy érezte, ilyen állapotban ne szabad magára hagyni. Amikor egy pácán kuporogva és teljesen fájdalmába temetkezve rábukkant, odatelepedett mellé, némán átölelte, és vigasztalóan simogatta a haját.

Igy csitította egy ideig, aztán letörölgette a könnyeit, és komolyan, már-már szigorúan így szólt:

– Most már elég, gerlicém, nem szabad engedned, hogy egészen leteperjen a fájdalom, mert még belebetegszel. Talán azt akarod, hogy a szüleid aggódjanak miattad? Akkor mit sem ér a sok áldozat, és egészséges gyerek helyett mégis beteget kapnak. Ne az elválásra, hanem a legközelebbi viszontlátásra gondolj, amelyet nem követ már újabb búcsúzás.

Erre Sanna kihúzta magát, és elgyötört tekintettel nézett fel rá.

– Jaj, Rolf, olyan nehéz a szívem! Tudod, amikor az imént elrobogtak, mintha egy fenyegető hang azt mondta volna: „Soha többé nem látod a szeretteidet.” Akkor minden erőm elhagyott, majd megszakadt a szívem. Úgy éreztem, utánuk kell rohannom, vissza kell titánom őket, nehogy valami veszélybe kerüljenek. Rolf, drága Rolf, ugye nem akarhatja a jó Isten, hogy elveszítsem a szüleimét, mielőtt végleg hozzájuk költözhetnék?

Szavai szíven ütötték a fiatalembert, aki azonban nem akarta még inkább felizgatni, ezért gyöngéden megrázta a vállát, és jóindulatúan így korholta:

– Ejnye, micsoda kislányos butaságokat fecsegsz, hát hogy juthat ilyesmi az eszedbe? Nem engedem, hogy búslakodj, megértetted? Most szépen összeszeded magad. Viselkedj okosan! Emlékezz vissza, mielőtt a szüleid megjöttek, derűsen és nyugodtan gondoltál arra, hogy még néhány évig nélkülük kell itt élned. Most is ez lebegjen a szemed előtt, és ne mindenféle kétségbeejtő csacsukaság.

– Jaj, Rolf – zokogott fel ismét a leány –, még soha nem éreztem ennyire, milyen nagyon szeretem őket, mint az elmúlt években. Most fogtam fel igazán, mi az a szülői és gyermeki szeretet. Csak most látom, mennyire kegyetlen a sors, ami nem engedi, hogy az én drága szüleimmel legyek. S mivel most már tudom, mit jelentenek nekem, borzasztóan félek, hogy elveszíthetem őket.

Rolf megsimogatta a kezét.

– Nyugodj meg, gerlicém, azt a jó Isten nem engedi. Figyeld meg ez a három év hamarabb eltelik, mint hinnéd, aztán viszontlátjátok egymást, és minden rendbe jön.

– Legjobban annak örülnék – sóhajtotta Sanna –, ha végleg visszatérnének Németországba. Bármilyen szép is India, inkább nem is mennék oda.

– Ki tudja, esetleg úgy alakul, hogy a szüleid a vártnál hamarabb találnak vevőt az ültetvényükre. Akkor biztosan megragadják az alkalmat, mert az a benyomásom, hogy ők is szívesebben maradnának idehaza. Most pedig gyere be a házba, Kähéhez. Majd ő segít neked, hogy újra magadra találj. Ma délutánra még kimentelek benneteket Peter kisasszonynál Kerékpáron elkísértek az erdészékhez. Az erdészné süt nekünk ostyát, főz egy jó kávét, az ura megmutatja a tacsókölyköket. Majd meglátod, milyen aranyos, gyámoltalan kis jószágok. Ne sírj, meglátod, minden jóra fordul. Tudod, mit üzent búcsúzóul édesapád?

– Mit? – törölgette a szemét szipogva Sanna.

– „Mondd meg Sannának, hogy viselkedjék bátran!”

A leány összeszorította a fogát, és jó mélyeket lélegzett.

– Ugy lesz, Rolf. Máris sokkal jobban érzem magam. Te tudsz a legjobban megvigasztalni, mert mindig megtalálsz a legalkalmasabb szavakat, és annyira megértesz engem. Ugye, nem hagyja a jó Isten, hogy a szüleimnek baja essék?

Rolf félrevonta homlokába hullott aranyszőke tincseit.

– Hát persze hogy nem, kis gerlicém. Fel a fejvel!

Ezzel talpra állította, és visszavezette a házba. Käthe eléjük sietett. Szorongva nézett unokatestvérére.

– Gyere, Käthe – hívta Rolf vesd latba mókamesteri képességeidet! Derítsd fel egy kicsit

Sannát! Most el kell mennem, de te ne hagyd magára, még akkor se, ha akarja.
Käthe Sannába karolt, és magával vitte. Mókázásával csak ugyan sikerült is eloszlatnia gyászos gondolatait.
Amikor Zedlitz visszatért a vasútállomásra, Boráék búcsú üdvözetét hozta Sannának. A leány szemében még könnye ültek ugyan, de Käthe nem hagyott neki időt, hogy ismét átadja magát fájdalomnak.
Délután tényleg elkerekeztek az erdőzlakhoz, s mihelyt a kis kirándulásból hazaértek, Sanna nekiült, és hosszú, kedves levelet írt szüleinek, hogy Indiába való visszatérésükkor mielőbb hírt kapjanak felőle.
Másnap reggel kézhez vette szülei üzenetét, amelyet hajóra szállásuk előtt adtak postára. Édesanyja egyebek között az alábbiakat vetette papírra:
„Arra gondold te is, gyermekem, hogy most váltunk el egymástól utoljára! A következő viszontlátás végleg összehoz bennünket. Ez adjon erőt nekünk!”
Sanna nem sejtette, mennyi erőfeszítésébe került az asszonynak, hogy ezt a bizakodó hangot megtalálja.

Az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba. Peter kisasszony mindjárt másnap folytatta a leckeórákat. Ismét eljött a szorgalmas tanulás ideje. Sanna örömmel fogadta, Käthe viszont annál kevésbé lelkesedett azért, hogy megint a négy fal között biflázhaj, miközben odakint hét ágra süt a nap.

– Ennek az egész magolásnak semmi értelme – jelentette ki unottan. Ennek a véleményének azonban kizárólag Sanna előtt adott hangot.

Sanna néhány hét alatt kiheverte az elválás okozta megrázkódtatást, visszanyerte lelki egyensúlyát. Továbbra is vágyakozott szülei után, néha magányosnak, elhagyatottnak érezte magát, de egészében véve megnyugodott, szüleinek kedves hangú kis leveleket írt, amelyekben ragyogó színekkel ecsetelte majdani viszontlátást.

Amikor aztán megérkezett Indiából a hír, miszerint épségben megérkeztek ültetvényükre, ahol – hála hűséges emberüknek, Karl Braunnak – mindent a legnagyobb rendben találtak, a ború kiköltözött a leány szívéből az a rejtélyes, megmagyarázhatatlan félelem, amely újra meg újra rá akart törni. Ugy érezte, ha most szerencsésen célhoz értek, ezután már semmi bajuk sem eshet.

Ezen az estén, lefekvés előtt buzgó imában rebegett hálát a gondviselésnek.

VII.

Két év telt el Käthe és Sanna konfirmációja óta. A leányok nevelését befejezettnek lehetett tekinteni. Ernst von Zedlitz közölte Péter kisasszonnyal, hogy lassanként új állás után nézhet, mivel itt már nincs szükség a szolgálataira. Lindenhofban mit sem javultak a viszonyok, így a továbbiakban mindenképpen meg akarták takarítani a nevelőnői fizetést.

Peter kisasszony igen hamar kapott kedvező ajánlatot, amiben az is segítette, hogy a lehető legjobb ajánlást vitte magával előző munkaadójától...

Sanna nehéz szívvel vált meg szeretve tisztelt tanítómesterétől, még a vadóc Käthe is érzékenyült a búcsúzkodáskor. Persze a viláért sem vallotta volna be ezt, és így magyarázott Sannának:

– Nem fér a fejembe, miért lógotod az orrod, hogy Petrus elmegy. Végre megszabadulunk a tanulástól. Mennyit nyüzött minket.

– Csakis a mi érdekünkben, Käthe. Minden tudásunkat neki köszönhetjük.

Valahányszor Käthe érezte, hogy ellágyul, mindig durva álarcot öltött, mint aki attól fél, hogy védtelenné válik. Most hát látszólag közönyösen jegyezte meg:

– Hát aztán? Azért kapta a bérét.

Sanna szemrehányóan nézett rá.

– Szégyelld magad, hogy beszélhetsz így? Az embernek néha az az érzése, mintha szívtelen lennél.

Käthe kedvenc helyén, az asztal szélén üldögélt, és harangozott a lábával. Mostanában ugyan igyekezett dámásan viselkedni, lélekben azért a régi kamaszos vadóc maradt. A vállát vonogatta.

– Rájöttem, hogy sokkal kényelmesebb, ha az ember, ahogy te mondod, szívtelen. Mindig az húzza a rövidebbet, akinek túl nagy a szíve. A magam részéről igyekszem leszokni az érzelmekről.

Sanna a fejét rázta.

– Azt nem teheted. Borzasztóan sajnálnálak.

Käthe tovább kalimpált a lábával, és dacosan lebiggyesztette az ajkát.

– Mit kezdjek a szívemmel? Te hamarosan elhajózol Indiába, Rolf meg legalább egy félévre

Romberg báró klet-poroszsországi birtokára utazik, hogy kitanulja a cukorgyár üzemeltetését, mivel itt építeni akarnak egyet. Petrus is elmegy, akkor meg mit csináljak az érzelmeimmel? Senkit sem érdekelnek. A papa meg a mama sosem ér rá, Hella pedig... na, rá kár szót vesztegetni, hiszen magad is láthatod, hogy napról napra kiállhatatlanabb.

Szavaiból egyértelmű vád csendült ki.

Sanna aggódva karolta át.

– Jaj, Käthe, drága Käthe, az isten szerelméért, át ne vedd Hella érzéketlen magatartását! Ez nem méltó hozzád. Rolf is szomorkodna, ha ezt hallaná.

Käthe a homlokát ráncolta.

– Ő sem igen törődik majd velem, ha feleségül vesz valami gazdag nőt, ahogy a szüleim szeretnék. Hella is talál magának vagyonos férjet, én meg... na, én is szerzek magamnak olyan férfit, akit felvet a pénz, és minden kívánságomat teljesíti.

Sanna vállon ragadta, és jól megrázta.

– Hallani sem akarom ezt az utálatos beszédet. Te egyáltalán nem így gondolkozol, Käthe, csak bebeszéled magadnak. Sokkal boldogabb leszel, ha olyanra akadsz, akit szeretsz, aki szeret téged, még ha szegény is.

Käthe maga elé meredt, aztán leugrott az asztalról, és felsóhajtott:

– Ugyan, hogy is szerethetnének engem, mikor olyan kiállhatatlan vagyok.

– Dehogy vagy te kiállhatatlan, és nem is lehetsz, mert nem engedem, hallod?

Erre unokanővére félresöpörte a komor gondolatokat, hirtelen felkacagott, és körbetáncolta Sannával a szobát.

– Ne törjük tovább a fejünket ilyen butaságokon! Gyerünk ki a kertbe! Süt a nap, virágzik az orgona. Tudod, mit? Ma délután átKarlkázunk Lichow-ba, és bemutatkozunk Joachim bácsinak mint Petrus kezéből kikerült, tökéletesen jól nevelt ifjú dámák. Aztán majd ráveszem, hogy vendégeljen meg bennünket üvegházi eperrel. Pompás eper terem nála, mint tudjuk. Tejszínhabot is kérünk hozzá. Meg is kapjuk, amilyen jólelkű.

Sanna nevetett.

– Szóval úgy gondold, a kifogástalan nevelés jele, ha ilyen kívánságokkal rohanjuk le?

– Jaj, hát majd ügyesen úgy forgatjuk a szót, hogy magától kitalálja, mit szeretnénk.

Ezzel Sanna is egyetértett. Amúgy is szívesen járt a kastélyba, és a legutóbbi két évben még közelebb került Joachim bácsihoz, mint azelőtt. Az öregúr szeretett beszélgetni vele, csiszolgatta értelmét. Tudta, hogy ez a fiatal teremtés igen gazdag szellemi javakban, és örömeit lelte abban, hogy maga is gyarapította ezeket az értékeket.

A két ifjú dáma azonnal engedélyt is kapott a tervezett kirándulásra. Zedlitzné szívesen vette, ha hozzátartozói ápolgatják a kapcsolatokat Joachim bácsival, s tudta, hogy az öregúr örömmel fogadja Sannát meg Käthét, akik mindig jókedvre derítik.

A leányok ebéd után mindjárt útnak is indultak. Lichow- ba érve Joachim bácsi inasától megtudták, hogy a nagyságos úr sziesztázik, csak négy órára kért ébresztőt.

Ahhoz még fél óra hibádzott.

Sannának elhatározták, hogy elsétálnak a kis kerti pavilonhoz, és négy után újra bejelentkeznek. Ezt közölték is az inással, majd kart karba öltve elindultak a parkba, letelepedtek a sűrű bokroktól övezett, csinos fonott bútorral berendezett, nyitott pavilonban, és élénk társalgásba merültek, sorra vették a mindkettejüket érdeklő témákat.

Joachim bácsi azonban korábban fölébredt az ebéd utáni szunyókálásból, mint szándékozott, és örömmel hallotta komornyikjától, hogy a lindenhofi kisasszonyok megérkeztek, és négy óráig a kerti pavilonban várakoznak.

Hozatta a sétatálcáját meg széles Karl májú, könnyű szalmakalapját, amelyet nyaranta a szabadban viselt. Ugy gondolta, maga megy a hölgyekhez, és meglepi őket.

Komótos léptekkel vágott át a parkon. Már messziről megütötte a fülét a vidám csivitelés, és mosoly suhant át arcán.

Nesztelenül közeledett a pavilonhoz, mivel azt tervezte, hogy megréfálja a leányokat. A bokrok sűrű lombja eltakarta előlük. Egyszer csak hallotta, amint Käthe a következőket mondja:

– Remélem, kapunk epret tejszínhabbal. Tudod, Joachim bácsi alapjában véve nagyon rendes öregúr, bár annyira azért, nem rajongok érte, mint te. Néha kifejezetten bosszant, amikor gúnyolódik velem.

– De Käthe, hiszen nem rosszindulatból teszi. Csak egy kicsit évődik veled. Szerintem ez nagyon is kedves tőle. Egyáltalán, nagyon vonzódok hozzá, kifejezetten csodálom őt.

– Tudom. Te meg Rolf valósággal istenítitek. Milyen különös, hogy Rolf úgy titkolja Joachim bácsi iránti tiszteletét és vonzalmát, mintha szégyellnie kellene. A minap tanúja voltam egy jelenetnek. A szüleim, immár sokadszor, azt követelték tőle, hogy viselkedjék kedvesebben Joachim bácsival, mert úgymond mindannyiunknak tartozik ezzel. A mama szerint, ha a bácsi megharagszik valamelyikünkre, akkor még ki talál tagadni bennünket az

örökségből. Tulajdonképpen tényleg utálatos, hogy az ember az örökség reményében folyton csak hajbókoljon. Rolf ki is kelt magából, és visszautasította, hogy változtasson a bácsi iránti magatartásán.

– Csak igazat tudok adni néki, Käthe. Éppen, mert annyira tiszteli Joachim bácsit, nem akar bármiféle gyanúra okot adni, hogy azért keresi a kedvét, mert az örökségre spekulál.

– Hát igen – sóhajtott Käthe –, nagyon is megértem Rolfot, legszívesebben magam is úgy tennék, mint ő. Már meg is próbáltam, de a mama rágta a fületem, hogy térjek észhez, különben Joachim bácsi egy vasat sem hagy ránk, és akkor megnézhetjük magunkat. Te nem is tudod, milyen kilátástalan a helyzet Lindenhofban. Így hát én is vigyázok, nehogy megharagítsam a bácsit. Amikor aranyos, olyankor nem is esik nehezemre, hogy kedveskedjek neki. Az valahogy szívből jön. Amikor viszont haragszom rá, akkor nagy ívben elkerülöm. Hiába, színlelni nem tudok, az olyan visszataszító. De Rolfnak még színlelnie sem kellene, csak kimutatnia az érzéseit, akkor nem is lenne semmi baj, és Joachim bácsinak nem kellene neheztelnie rá, amiért olyan tartózkodó.

– Jaj, Käthe, milyen kevéssé ismeritek Joachim bácsit. Őt nem téveszti meg a hízélgés, sokkal szívesebben venné, ha mind aszerint viselkednétek vele, ahogy valójában éreztek iránta. Egyébként biztosan tudom, hogy nem neheztel Rolfra. Mit képzeltek ti róla? Amilyen emelkedett lélek, nyilván kínosan érinti, hogy mindenki dicshimnuszokat zeng róla. Emlékszel, hogy Rolf egyszer azt mondta, időnként az az érzése, Joachim bácsi azért teszi a legképtelenebb kijelentéseket, hogy valakit ellenkezésre ingereljen? Amikor pedig ehelyett mindenki lelkesen helyesel neki, olyan szomorkás, fanyar mosollyal fogadja ezt, hogy nézni is fáj. Nekem nagyon rosszulesik, hogy senki sem őszinte hozzá. Mindenki alakoskodik előtte. Ugy tesznek, mintha szeretnék, pedig erről szó sincs. Rolf pedig, aki szereti, nem meri kimutatni, mert fél, hogy a bácsi őt is a képmutatók közé sorolja. Komolyan mondom, sajnálnom kell szegény Joachim bácsit.

Joachim von Lichow mindezt végighallgatta, és arcán különös, gyengéd mosoly jelent meg. Lassan megfordult, és észrevétlenül visszatért a kastélyba, ahol utasítást adott a komornyikjának:

– Friedrich, nem találtam a hölgyeket, de hamarosan úgyis jönniük kell. Szóljon Haschkénának, hogy verjen tejszínhabot, és tálaltasson fel egy jó adagot földieperrel. Aprósüteményt is adjon mellé!

Az inas elsietett, hogy teljesítse, amit rábíztak. Joachim bácsi kiült a teraszra sütkérezni, és várt, amíg a két ifjú dáma elő nem került.

Vidáman üdvözölte őket, de nem árulta el, mit hallott az imént.

– Örülök, hogy meglátogattatok.

Käthe mókásan pukedlizett előtte.

– Azt óhajtottuk közölni veled, Joachim bácsi, hogy végérvényesen felnőttünk. A nevelőnőnk, Peter kisasszony elutazott, mivel már nem tudott mit tanítani nekünk.

Az öregúr fölemelkedett, és tréfásan meghajolt.

– Akkor hát hódolatom, hölgyeim. No, hadd vegyelek szemügyre benneteket! Szóval így festenek a kész úri dámák? Hm, egész kellemes látvány. Ezt az eseményt illő módon meg kell ünnepelnünk. Mit szólnátok, mondjuk, tejszínhabos földieperhez aprósüteménnyel meg egy pohárka édes borral?

– Oriási! – ujjongott Käthe. – Imádni való öregúr vagy.

Joachim bácsi nevetett.

– Ha nem is mindig – jegyezte meg, és mélyen a leány szemébe nézett.

Erre Käthe egészen elpirult. Nem akart hazudni, de azt sem merte kimondani, amit igazságnak vélt.

Sanna a segítségére sietett.

– Joachim bácsi, – tényleg imádni való öregúr vagy, ezért töredelmes, beismerő vallomást teszünk neked, miszerint elhatároztuk, mindenféle diplomáciai sakkhúzásokkal ráveszünk, hogy megvendéglj a te fölséges földiepreddel, természetesen tejszínhabosan.

– A kis torkoskodó macskák! Hát akkor jegyezzétek meg a jövőre nézve, hogy a legjobb diplomácia az igazság, azzal két vállra fektethetitek az ellenfeleiteket. Egyébként a nyíltan elem terjesztett kérés nálam mindig meghallgatásra talál. Tehát ki vele: csak az eprezés miatt jöttetek Lichow-ba?

Käthe újfent elvörösödött, egy szót sem tudott kinyögni. Megint Sanna mentette meg a helyzetet:

– Az eper csak mellékesen szerepelt a terveinkben. Elsősorban azért látogattunk meg, hogy felnőtt dámaként mutatkozzunk be, és egy kicsit elúzzuk az unalmadat.

– Ez derék. Akkor parancsoljatok, foglaljatok helyet! Ma olyan szép az idő, a magamfajta öreg csont szívesen melengeti idekint a tagjait.

Az ifjú hölgyek elhelyezkedtek vele szemben, a kis kerek asztal köré rakott, elegáns

nádszékeken.

Az inas szépen csiszolt kristálytálakon mindjárt fel is szolgált, amit a gazdája rendelt. Joachim egy palack zamatos, könnyű bort meg poharakat is hozatott, és maga töltött a hölgyeknek.

Mosolyogva figyelte, ahogy eszegetnek.

– Te nem kérsz, Joachim bácsi? – érdeklődött Käthe nagylelkűen, a jókora adagokra való tekintettel.

Az öregúr mosolyogva rázta a fejét.

– Majd inkább egy csésze teát innék egy kis pirítóssal. Ma az ebédhez desszertre fogyasztottam epret. Ügye, itt maradtok teára is?

A két leány készségesen bólogatott.

Joachim bácsi remekül elbeszélgetett velük, s amikor egy óra múltán felszedelődöztek, így szólt hozzájuk:

– Szeretném, ha teljesítenétek egy megbízást. Megteszitek?

– Szívesen, Joachim bácsi – felelte Sanna, és Käthe egyetértően biccentett. – Mit kívánsz tőlünk?

– Csak adjátok át üdvözetemet Rolfnak, és mondjátok meg neki, hogy holnap reggel, mielőtt körbejár a földeken, nézzen be hozzám. Valamit meg kell beszélnem vele.

Az ifjú hölgyek megígérték, hogy elintézik a dolgot, és elkészöntek.

– Te, Sanna, vajon mit akarhat Rolftól Joachim bácsi? – kérdezte hazafelé menet Käthe.

A másik leány vállat vont.

– Fogalmam sincs.

– Figyeld meg, szemrehányást fog tenni neki, amiért nem elég barátságos hozzá.

– Azt nem hiszem.

– Majd meglátjuk. Mindenesetre ma szörnyű rendesen bánt velünk. Az eper valami mennyei volt, meg a többi is. Egyáltalán, Joachim bácsi imádnivalóan viselkedett.

– Szerintem mindig imádni való.

Elégedetten, csillogó szemmel kerekettek át a tavaszi díszbe öltözött erdőn, s ahogy kiértek a fák közül, Rolffal találkoztak, akinek rögtön át is adták az üzenetet.

VIII.

Amikor Rolf másnap délelőtt betoppant Lichow-ba, Joachim bácsi a dolgozószobájában fogadta.

– Kérted, hogy keresselek fel, Joachim bácsi. Mivel szolgálhatok? – tudakolta udvariasan, de szokásos tartózkodó modorában a fiatalember.

Az öregúr az íróasztala melletti egyik fotelra mutatott:

– Parancsolj, foglalj helyet! Tessék: szivar, cigaretta, szolgálj ki magad. Valóban kérettelek, hiszen magadtól nem jössz Lichow-ba.

– Nem akarok alkalmatlankodni, Joachim bácsi.

Egy darabig némán fürkészte Rolf tekintetét. ;

– Nem mondasz igazat, Rolf.

A fiatalember elvörösödött.

– Joachim bácsi! – csattant fel már-már fenyegetően.

Az öregúr mosolygott.

– Nonó, ne izgasd föl magad, eszem ágában sincs, hogy megsértselek. Az ember gyakorta elvi okokból nem mondja ki az igazat. Jól tudom, hogy más megfontolásból kerülöd a házamat, mint amit az imént állítottál. Mégpedig ugyanazért, ami arra késztet, hogy lehetőleg hűvösen és visszafogottan érintkezz velem. Még a gyanúját is el akarod kerülni annak, hogy az örökségemre pályazol.

Rolf komoran összevonta a szemöldökét.

– Ha tudod, akkor nem kell magyarázkodnom. Valóban nem szeretném, ha ilyen utálatos gyanúba keverednék.

– Ezért komédiázol?

– Hogy érted ezt? Én sohasem komédiázom.

– Dehogynem! Eppen úgy, mint a többiek. Ők azt a látszatot igyekeznek kelteni, hogy szeretnek engem, el akarják hitetni velem, mennyire sokat jelentek nekik. Te másfajta színjátékot játszol. Ridegnek és barátságatlannak mutatod magad, jóllehet semmi sem idegenebb tőled, mint ez.

A fiatalember tétován az öregúr szemébe nézett.

– Nem tudom, mit válaszoljak erre, Joachim bácsi.

Az öreg szája sarkában finom mosoly bujkált.

– Egyelőre hallgass végig nyugodtan, mielőtt bármit válaszolnál. Nos, kedves fiam,

magányos öregember vagyok. Mint tudod, feleségemet és fiamat, akiket a legjobban szerettem, autóbalesetben elveszítettem. A fiam akkor annyi idős volt, mint te most, és időnként egész megjelenéseddel rá emlékeztetsz. Még ma sem tudok fájdalom nélkül gondolni erre a veszteségre. Hogy többi rokonomtól nem sok szeretetet kapok, azt éppoly jól tudod, mint én. Így hát minden gazdagságommal együtt is szánalmasan szegény vagyok, pedig egy kis őszinte szeretet nagyon jólesne. A te szívedben, ez előttem nem titok, őszinte vonzalom él irántam. Csak gyáva vagy kimutatni.

Rolf felugrott.

– Senki sem nevezhet gyávának, még te sem, Joachim bácsi! – jelentette ki nyersen.

Az öregúr visszanyomta a fotelba.

– Csigavér, csigavér, kedves Rolf! Márpedig ez az igazság, ez igenis egyfajta gyávaság. Ne fortyanj föl minden szíre-szóra, csak azt akarom, hogy öntsünk tiszta vizet a pohárba. Szeretném felszínre hozni a kincset, amelyet oly félve rejtgetsz előlem. Évek óta figyelek, tanulmányozom a viselkedésedet. Az is egészen a fiamra emlékeztet. Megállapítottam, hogy rokonszenvezel velem, de ezt semmi áron nem akarod kimutatni, mert attól tartasz, tévesen ítélek meg. Szeretnék megszabadítani ettől a félelemtől, ezért szépen kérek: ne fossz meg vonzalmad kinyilvánításától, legalább akkor engedd megmutatkozni, amikor magunkban vagyunk, ha már mások előtt palástolni akarod. Semmiképpen sem fogom félreérteni, mert tudom, hogy emelkedett gondolkodású, talpig becsületes férfi vagy. Legfeljebb azt róhatom fel hibádnak, hogy nem merted minden esetleges téves ítélettel szem- beszállva kimutatni irántam táplált őszinte érzéseidet.

Rolf egy darabig szótlanul nézett maga elé. Ajka meg-megremegett, végül egészen megváltozott hangon azt mondta:

– Talán igazad van, kedves Joachim bácsi, talán valóban egyfajta gyávaság ez. De honnét tudhattam, hogy a szívembe látsz?

– Nem ment könnyen, de akadt egy segítőtársam. A kis indus lány segített, hogy bepillantást nyerjek a szívedbe. Sanna árulta el, hogy tisztelsz és szeretsz, a többit pedig már nem volt nehéz kitalálnom. Tudom, mennyire viszolyogsz a többiek hízelkedésétől, meg azt is tudom, hogy a szüleid szemrehányásokat tesznek neked, amiért olyan feltűnően visszafogottan viselkedsz velem szemben.

Rolf összeresztette.

– Ki mondta ezt neked?

Az öregúr mosolyogva a karjára tette a kezét.

– Nekem ugyan senki se mondta, de egy madárka kikottyantotta, vagy inkább kettő. Egy gerlice búgott meg egy fürjecske pitypalattyolt a bokrok közt. Nem sejtették, hogy akaratlanul kihallgatom őket. Akkor elhatároztam, hogy végre tisztázom veled ezt a dolgot. A többiek előtt nyugodtan viselkedj továbbra is hűvösen és tartózkodóan. Sőt megkérek, hogy határozottan és erélyesen utasíts vissza, ha badarságokat állítok. Ez kifejezetten örömömre szolgál. Am ha kettesben vagyunk, akkor tárd ki előttem a szíved, hadd vidítsa fel az én megfáradt, Oreg szívemet. Vállalod?

Rolf ösztönösen előrelendítette a jobbját.

– Drága Joachim bácsi, örömet megteszem, mert többre nem kell félnem, hogy félreértesz.

Férfiasan kezet ráztak.

– Helyes! Most már tudjuk, hányadán állunk egymással. Örömet szerzel, ha ezentúl különösebb felszólítás nélkül is gyakrabban eltalálsz ide. Ugyis szinte naponta jársz erre, én pedig szeretnék minél többször látni.

A fiatalember szeme felcsillant.

– Elni fogok a lehetőséggel, Joachim bácsi. Nagy kő esett le a szívemről, hogy tisztázódott ez a dolog.

– En meg örülök, hogy legalább egy rokonom őszinte vonzalmára építhetek. Most, hogy ezt elintéztük, még egy üzleti ügyet is szeretnék megbeszélni veled. Otthon ugyanis faggatni fognak, mit akartam tőled, és semmi szükség rá, hogy az iméntiekről beszámolj. Az maradjon köztünk! A szüleidnek mondd azt, hogy a cukorgyárról tárgyaltunk. Erre ugyanis mindjárt tényleg sort kerítünk. Tehát a közeljövőben egy fél évre Romberg báró kelet-poroszországi birtokára utazol, hogy ott megtanuld tőle a a cukorgyár üzemeltetésének minden csínját-bínját, igaz?

– Ugy van, Joachim bácsi.

– Remek! Kiváló elgondolás. Úgy vélem, sokkal több cukorrépat termesztethetnénk, és komoly haszonra tehetnénk szert, ha a termést itt, helyben dolgozhatnánk fel. Nemrégiben Romberg báró hívta fel erre a figyelmemet. Ő természetesen azért szorgalmazza a dolgot, mert reméli, hogy ezáltal Riedheim értéke emelkedik. Nem is veszem tőle rossz néven, hogy a saját érdekeit nézi. Viszont mi is nyerhetnénk az ügyön, ezért kész vagyok kétszázezer márkát áldozni egy cukorgyár építésére. Úgy gondolom, a befektetett tőke jól kamatozik majd. Ha

elsajátítod a szükséges szakismereteket, akkor nálad alkalmasabb személyt keresve sem találhatunk a gyár élére. Amennyiben Riedheim elkel – Romberg báró azt írja, komoly kilátás mutatkozik, hogy végre sikerül eladnia –, akkor a birtok jövődó tulajdonosa is bezállhat a vállalkozásba, de ha nem, akkor én álom az említett összegben felüli költségeket is. Mindenesetre kivitelezük a tervet.

Rolf lelkesen hallgatta bácsikája fejtegetését, hiszen végre tálcán kínálkozott a lehetőség, hogy kibontakoztathassa képességeit, hálás feladatnak szentelje erejét.

Hosszasan elemezték a terv részleteit, azután teljes egyetértésben váltak el.

Ettől a naptól fogva kapcsolatuk egészen megváltozott, anélkül, hogy kettejükön kívül bárki észrevette volna. Rolf szülei talán még inkább elégedetlenkedtek fiukkal, aki most már -nem húzódott félre, amikor a többiek Joachim bácsival társalogtak, és olykor vitába is szállt vele, hevesen cáfolva az öregúr téves kijelentéseit. Zedlitzék bizonyára kétségbe estek volna, ha nem tapasztalják, hogy Joachim bácsi érdekes módon cseppet sem haragszik. A többiek viszont titokban a kezüket dörzsölték, diadalittasan állapították meg, hogy a lindenhofiak hamarosan visszavonhatatlanul kiesnek a pénzes nagybácsi kegyeiből.

Kitűzték Rolf elutazásának napját. Sanna eléggé elszontyolodott emiatt, mert unokafivére távozásával legjobb barátját veszítette el.

Ugy tervezték, hogy a fiatalember karácsonyig marad Kelet-Poroszországban.

– Ugye, az ünnepre tényleg hazajössz – kérte a leány, mert nélküled nagyon szomorú a karácsony. Ráadásul ez az utolsó alkalom, hogy együtt ünnepelhetünk.

– Bizony, gerlicém, a következő karácsonyt már Indiában ülöd meg. Okvetlenül hazajövök, valószínűleg már novemberben. Ne vágj ilyen gyászos képet, addig is gyakran írunk egymásnak.

Ebben meg is egyeztek.

Joachim bácsi az utazás előtti napon vett búcsút Rolftól. Kettesben beszélgettek, meghitt szívélyességgel, mint mindig, ha senki sem hallotta őket.

Másnap Sanna és Käthe kísérték ki Rolft az állomásra. A fiatalember nem akart könnyes búcsúzkodást, és a húga támogatta ebbéli igyekezetében. Az utolsó pillanatig mókáztak, ugratták egymást.

A peronra lépve óhatatlanul emlékezetébe idéződött a futó találkozás az elragadó ifjú hölgyel, akinek két évvel azelőtt apró szolgálatot tett. Még mindig nem felejtette élőt, de nem hitte, hogy valaha is viszontlátja.

Rolft Romberg báró és csinos, életvidám felesége szívélyes fogadtatásban részesítette. A báró két gyermeke – egy tizenkét éves fiúcska meg egy nyolcesztendő kisleány – nyomban megbarátkozott vele. Általában véve nagyon kedvesen bántak vele, s azonnal érezte, hogy a báró házában egészen más légkör uralkodik, mint Lindenhofban. Itt melegsívű, közvetlen emberek élnek, szülők és gyermekek gyengéd szeretettel fordulnak egymás felé.

Hamar otthonossá vált ebben a környezetben, s lelkesen vetette bele magát a munkába.

Romberg báró említette neki, hogy komoly vevő – egy bizonyos Steinach – jelentkezett Riedheimre, akinek érkezését a közeli napokban várja, s remélhetőleg mindjárt meg is állapodnak a részletekben.

Lothar von Steinach korábban katonatisztként szolgált, s miután édesapja – egy magas beosztású köztisztviselő – elhalálozott, kilátástalan anyagi körülmények közé jutott. Vagyont édesapjától éppúgy nem örökölt, mint korán elhalt édesanyjától. Az öreg Steinach annak idején megözvegyülvén újránházasságba, s második feleségében Lothar szerető és őszintén tisztelt mostohaanyára lett.

Ebből a második házasságból egy leányka született, s Lothar tiszta szívből szerette féltestvérét. Készségesen átengedte mostohaanyjának és húgának azt a keveset, amit édesapja hátrahagyott, s ami az özvegyi nyugdíjjal együtt úgy-ahogy fedezte a két hölgy számára a legszükségesebbeket. Maga Lothar azonban rákényszerült, hogy levesse a tisztii egyenruhát, és valami más megélhetés után nézzen.

Ez persze korántsem volt egyszerű, Lothar von Steinach elkeseredett harcot vívott a talpon maradásért. Egy év múltán mostohaanyja is elhunyt, ezzel az özvegyi nyugdíj megszűnt, így a továbbiakban Lotharra maradt húga elfartásának gondja, holott saját magának is álig tudta előteremteni a mindennapi betevőt. Am épp, amikor helyzete a leginkább fenyegetőnek rémlett, váratlanul meglepő és szerencsés fordulat állt be életében. Anyai nagybátyja, aki évekként azelőtt vándorolt ki Amerikába, egyenes ági örökös nélkül halt meg, s jelentős vagyont testált Lotharra. A fiatalember egy csapásra meggazdagodott, s hön szeretett húgának is gondtalan életet biztosíthatott.

Egy ideig kettesben utazgattak a nagyvilágban, s Lothar von Steinachban felébredt a vágy, hogy szép fekvésű birtokot vásároljon magának valahol vidéken. Mindig is vonzódott a gazdálkodáshoz, s most engedhetett ennek a hajlamának. Nemrégiben húgával egy ismerős

családnál járt látogatóban Danzigban, ott ismerkedett meg Romberg báróval, aki szóba hozta az eladó birtokot. A két úriember komoly tárgyalásba kezdett.

Mindezt a báró elmesélte Rolfnak.

Steinach úr és húga a következő vasárnapra jelezték érkezésüket. Ez alkalommal kellett megbeszélni a még tisztázatlan részleteket és megállapodni egy időpontban, amikor Romberg báró Steinachékkal Riedheimbe utazik, hogy meg;- tekintsék az adásvétel tárgyát.

– Nagyon örülök, Zedlitz úr, hogy már itt van nálunk. Így távollétemben valamennyire helyettesíthet – fejezte be elbeszélését a báró. – Mert egy hét biztosan beletelik, mire újra hazajöhetek, amennyiben a vendégekkel Riedheimbe utazom.

Rolf készséggel vállalta a helyettesítést. Egyébként élénk érdeklődéssel várta Steinach úr és húga érkezését, hiszen – amennyiben az üzletet valóban nyélbe ütik – új tőzomszédját ismerhette meg, s a rokonszenyes szomszédság nem utolsó dolog.

Azt azonban nem sejtette, micsoda meglepetés vár rá.

A következő napokban szorgosan tevékenykedett Romberg báró üzemében. Hasznos útmutatásokat kapott a cukorrépa termesztéshez és a cukorgyár működtetéséhez. Vasárnap nem sokkal ebéd előtt befutottak a várva várt vendégek.

Rolfnak délelőtt még el kellett intéznie valamit, s csak akkor toppant be az ebédlőbe, amikor a többiek épp asztalhoz ülni készültek.

A vendégekhez lépett, és örömteli meghökkenésére az elragadó ismeretlennel találta szemben magát, akif egész idő alatt nem tudott elfelejteni. Ugy tetszett, amaz is azonnal felismerte őt, mert hirtelen elpirult, és tágra nyílt, csillogó szemmel nézett rá.

Rolf udvariasan meghajolt, s szíve vadul kalapált, amikor a hölgy mosolyogva így szólt, miután a báró bemutatta őket egymásnak:

– Azt hiszem, Zedlitz úr, nem először látjuk egymást.

– Ó, kegyedék ismerik egymást? – kérdezte a házigazda.

Rolf meghajtotta magát az ifjú dáma előtt.

– Nagyságos kisasszony, én mindjárt felismertem önt.

Lothar von Steinach kérdően tekintett hűgára, aki mosolyogva magyarázta:

– Zedlitz úr az az úriember, akinek oly régóta adósa vagyok. Hiszen említettem neked, Lothar. Amikor két évvel ezelőtt a mamával egy fürdőhelyre utaztunk, ahol még utoljára gyógyulást keresett szegény, útközben rettenetesen kínoztá a szomjúság. Hiába igyekeztem vizet szerezni, a fürkét pedig nem hagyhattam el, mert a mama ideges szorongásában attól félt, hogy lemaradok a vonatról. Zedlitz úr látta, hogy sikertelenül próbálom odahívni a mozgóbüfést. Megszánt, és hozott egy palack vizet. Jóformán köszönetet sem tudtam mondani kedvességéért, a vonat már indult is tovább. Ráadásul adósa maradtam. Fogadja hát utólag hálás köszönetemet, uram! – fordult Rolf felé.

A fiatalember csodálattal függesztette tekintetét az ifjú hölgyre, s mosolyogva hajolt meg ismét.

– Nincs mit köszönnie, nagyságos kisasszony. Részemről a szerencse, hogy ezt a csekély szolgálatot tehettem kegyednek.

– Számomra egyáltalán nem tűnt csekélységnek. Szegény édesanyám egészen rosszul lett, de az ön jóvoltából csillapíthatta a szomját. Az ön baráti segítsége nélkül még ki tudja, meddig gyötrődhetett volna. Akkoriban már nagyon betegeskedett. Fogadja hát őszinte hálámat!

Ezzel Steinach kisasszony a kezét nyújtotta.

– Részvétellel hallottam, nagyságos kisasszony, hogy elveszítette kedves édesanyját.

Ursula von Steinach arcán árnyék suhant át.

– Igen, már több mint egy esztendeje.

Lothar gyengéden átölelte húga vállát.

– Ne hagyj el magad, Ursula!

A leány hálás szeretettel nézett rá.

– Semmi baj, Lothar.

A másik fiatalember most Rolfhoz fordult, és megköszönte neki a segítséget, amelyet hűgának nyújtott, majd tréfásan hozzátette:

– A hűgom adósságát természetesen magamra vállalom.

Ezután barátságosan elbeszélgettek. Rolf a testvérek viselkedéséből megállapította, hogy bensőséges szeretet fűzi őket egymáshoz.

Hamarosan asztalhoz ültek. Rolf Ursula von Steinachhal szemben foglalt helyet, így állandóan láthatta bájos arcvonásait. Etkezés közben élénk társalgás bontakozott ki. Szóba került Riedheim is, és Romberg báró megjegyezte:

– Zedlitz úr is mondhat önöknek egyét-mást Riedheimről, hiszen az közvetlenül édesapja lindenhofi birtoka mellett fekszik, a másik oldalról pedig Lichow-val határos, amely a nagybátyja tulajdona.

Lothar von Steinach érdeklődve nézett a fiatalemberre, akit igen bizalomgerjesztőnek talált.

– Ezt jó tudni. Ha minden úgy megy, ahogy szeretném, akkor a jövőben szomszédok leszünk, Zedlitz úr.

– Tartom szerencsémnek – felelte Rolf, és tekintete egy pillanatra találkozott a leányéval. Lelkében megfogant a kívánság, hogy Steinach megvásárolja Riedheimet, hiszen akkor nap, mint nap láthatja Ursulát.

Steinach kérdezgetett ezt-azt a szóban forgó birtokról, és Rolf készséggel adott felvilágosítást. A két fiatal férfi mind több megnyerő vonást vett észre a másikban.

A Rolfnál három esztendővel idősebb Lothar von Steinach megjelenése minden tekintetben rokonszenvet ébresztett. Magas, szálás alakja előkelőnek, elegánsnak hatott, napbarnított arcának markáns vonásai erélyes egyéniséget sejtettek. Szürke szemében értelmes és jóságos kifejezés ült, egész lénye határozottságot, megbízhatóságot tükrözött.

Romberg és Steinach abban maradtak, hogy kedden utaznak Riedheimbe, s Ursula is elkíséri őket.

– A húgomnak is véleményt kell nyilvánítania, hogy tetszik-e neki a birtok – magyarázta a reménybeli vásárló, hiszen neki is ott kell élnie, amennyiben létrejön az üzlet.

A leány megfogta a karját.

– O, Lothar, rajtam nem múlik. Nekem mindenütt tetszik, ahol te laksz.

Lothar nevetett.

– A helyedben nem tennék ilyen feltétel nélküli kijelentéseket. Mindenképpen szeretnék megbizonyosodni arról, hogy jól tudod-e érezni magad az új környezetben. Mondja, báró úr, mikor költözhetnénk be, amennyiben megvásárolom az ingatlant? Jelenleg ugyanis nincs otthonunk, hónapok óta a világot járjuk. Most már szeretnénk végre megállapodni valahol.

– Ha óhajtja, akár azonnal beköltözhetnek, Steinach úr – válaszolta Romberg.

– A ház tehát lakható?

– Hogyne. A szobák legtöbbször teljesen berendezett, csak néhány áll üresen, amelyeket elhunyt nagybátyám nem használt. Azokat ráérnek bebútorozni, miután birtokba vették az épületet, és eldöntötték, mi milyen célra a legalkalmasabb. Minden más kifogástalan állapotban van, legfeljebb saját ízlésüknek és kényelmüknek megfelelően kell átrendezniük ezt-azt.

– Hány szoba található a házban? – érdeklődött tovább Steinach.

– Tizenhat lakószoba, tágas előtér, igen nagy télikert, valamint számos kisebb-nagyobb mellékhelyiség.

– Hát ez több mint elegendő a számunkra. A gazdasági épületek állapota is kielégítő?

– Egyik-másik némi javításra szorul. Nem titkolom, hogy mintegy ötvenezer márkát be kellene fektetnie, ha ismét régi fényében akarja látni Riedheimet. Nagybátyám sokáig betegeskedett, s ezalatt elhanyagolt ezt-azt. Ön azonban fiatal, életerős férfi, s rövid idő alatt rendbe tud hozni mindent.

Ezután a cukorgyár tervére terelődött a szó, s ez szintén felkeltette Steinach figyelmét, kivált, miután Rolf számításokkal bizonyította, hogy a létesítmény jelentősen növelné Riedheim értékét. Végül késznek mutatkozott arra, hogy százezer márká tőkével maga is beszálljon a vállalkozásba.

Ursula von Steinach közben a bárónéval és gyermekeivel társalgott. Kölcsönösen jó benyomást tettek egymásra. Rolf és Lothar von Steinach között ezen a napon megteremtődtek egy későbbi igaz barátság alapjai. Steinach elfogadta a báró meghívását, hogy húgával együtt maradjanak a házában, amíg együtt Riedheimbe nem utaznak. Rolf örömmel hallotta ezt, hiszen így még két napig élvezhette Ursula von Steinach társaságát.

Amikor a testvérek elbúcsúztak tőle, már erősen reménykedett, hogy Riedheimet választják állandó lakóhelyül.

Egyelőre ugyan személy szerint nem sok hasznát láthatta ennek, mivel a nyarat és az őszt terv szerint Rombergéknél szándékozott tölteni. Később azonban baráti szomszédságra számíthatott.

„Ez a remény megkönnyítette számára az elragadó Ursula von Steinachtól való elválást. Örvendezve nyugtázta, hogy a leány szemében baráti melegség ragyogott, amikor búcsút vett tőle.

– Remélem, még találkozunk, nagyságos kisasszony – mondta nyájasan Rolf.

Az ifjú hölgy pirulva biccentett.

– Magam is remélem, Zedlitz úr – felelte halkan.

A fiatalember csillogó szemmel nézett a távolodó kocsni után, cs keblében különös melegség áradt szét.

Romberg báróné mosolyogva sandított rá. Az okos asszony hamar észrevette, hogy a fiatalok elnyerték egymás tetszését.

Ernst von Zedlitz a földeken tett ellenőrző körútjáról visszatérőben találkozott Romberg báróval és Steinach úrral. A báró átadta neki Rolf üdvözlését, összeismertette Lothar von Steinachal, és tájékoztatta arról, hogy Steinach megvásárolja Riedheimet, ahová már a következő hónap elején át is költözik.

Zedlitz szívélyesen üdvözölte újdonsült szomszédját. A báró szavaiból megértette, hogy a fiatalember nőtlen, és hűgával szándékozik Riedheimben lakni.

Ezzel a hírral tért haza családjához. Közben Rolftól levél érkezett, amelyben hangot adott azon reményének, hogy Steinach megvásárolja Riedheimet, és beszámolt szüleinek mindarról, amit a Steinach testvérekről megtudott.

Zedlitznét azonnal lázba hozta a lehetőség, hogy Lothar von Steinach személyében megtalálhatja az áhított kérőt Hella számára. Anya és leánya egymásra talált ebben a gondolatban.

A hölgyek ezután a tornácon tárgyaltak a dologról, nem sejtve, hogy Käthe odafönt, a szobájában a nyitott ablaknál ülve minden szót hall.

Amikor Käthe nem sokkal később találkozott Sannával, tüstént elújságolta neki:

– Képzeld, Riedheim új tulajdonosa, Steinach úr a mi Hellánkat fogja feleségül venni. A mama és Hella az imént határozta el.

Sanna megdöbbsen.

– De Käthe, Steinach úr nélkül nem dönthetnek erről.

Käthe vállat vont.

– Tudod, majd addig sugallják neki a gondolatot, amíg kötélnek nem áll. Egyáltalán nem lehetetlen. Nyilván dúsgazdag, másként hogy venné meg Riedheimet, és állítólag hatalmas vagyont örökölt valami amerikai nagybácsitól. A cukorgyárban is százezer márkás tőkerészesedést vállalt. Ugyhogya ki van tömve pénzzel, ami Hella szemében alapkövetelmény egy férjfelöltnél. A tetejében még fiatal és nagyon jóképű is. Hella latba fogja vetni minden kedvességét. Kíváncsi vagyok, célt ér-e. Majd kiderül. Steinach jövő hónap elején költözik be Riedheimbe. Te, Sanna, okvetlenül meg kell néznünk, ahogy bevonul a birtokára.

– Ezt meg hogy képzeled?

– Mi sem egyszerűbb ennél. Kerékpárra ülünk, és ellátogatunk Joachim bácsihoz. Természetesen úgy intézzük, hogy Riedheim mellett haladjunk el, és épp a beköltözéskor a főépület közelében legyünk. Elrejtőzünk a bokrok mögött, és észrevétlenül kifigyelünk mindent. Így a papa és Rolf után elsőként láthatjuk Steinachot meg a hűgát.

Sanna eltűnődött.

– Gondolod, hogy meg tudjuk csinálni?

– Jaj, ne légy már olyan nehézkes! Hát hogyan tudnánk?

Persze senkinek sem kötjük az orrára.

– De hogy derítjük ki az érkezésük időpontját?

– Bízdam, majd én kinyomozom. Aztán, ha Hella Steinachnévá lép elő, áldásom rá. Akkor legalább menyegzőt, ülünk. Remélhetőleg sor kerül rá, mielőtt Indiába utazol.

Sanna arca elkomorult.

– Jaj, Käthe, csak már hírt kapnék felölük! A legutóbbi hajóval nem érkezett levél, és nagyon aggódom.

Käthe legyintett.

– Ugyan, Sanna, miért kell mindig rémeket látnod? Valami közbejött, és nem tudták időben postára adni a levelüket. Majd a következő gőzös elhozza. Tavaly is előfordult egyszer, emlékezz csak! Akkor is rögtön kétségbeestél, a következő postával pedig egyszerre két levelet is kaptál. Melátod, most is így fog történni.

– Reméljük! Mindig úgy féltem a szüléimet. Gyakran balsejtelem gyötör, hogy valami bajuk esik.

– Badarság. A szüleid ugyanolyan biztonságban éldegélnek odalenn, délen, mint mi itt, Lindenhofban.

Sanna arca felderült.

– Talán igazad van, mégis szeretnék már újra hírt kapni felölük.

Käthe sietve másra terelte a szót, és lelkesen csacsogott Riedheim új tulajdonosáról.

– Remélem, tényleg olyan jóképű, mint mondják. Nem hátrány, hogy ezután egy fiatalember gazdálkodik Riedheimben. Végre megint lesz társaság. A néhai Romberg báró magának való, beteges vénség volt, és alig mozdult ki a házból. Vendégeket sem fogadott soha. Az új tulajdonossal bizonyára megváltozik a helyzet Riedheimben.

A következő hetekben Käthe érdeklődéssel követte a szomszéd birtokkal kapcsolatos fejleményeket. Így jutott tudomására, hogy az új lakók fogadására kiszellőztették és kitakarították a házat. Egyik nap virágfüzereket aggattak az ablakokra és ajtókra. Erről is értesült, s egyidejűleg meghallotta, hogy másnap délután négy órakor érkezik az új

tulajdonos.

Rohant a hírrel Sannához.

– Minden egybevág! Ebéd után elindulunk, úgyhogy még négy előtt elfoglalhatjuk a leshelyünket. Megtekintjük az ünnepélyes bevonulást, és még idejében Lichow-ba érünk, hogy Joachim bácsinál uzsonnázhassunk.

– De hol bújjunk el? – tette fel a kérdést Sanna.

– Az nem gond. Pompás rejtkehelyet találtam. A főbejárattal szemben, a sűrű cserjéssel benőtt kis magaslat tetején terebélyes bükkfa áll. Szükség esetén akár a fára is felkapaszkodhatunk, ha a bokrok mögül nem látunk mindent. Nagyszerű lesz, senki sem fog észrevenni minket. Tudod, Sanna, rettentő kíváncsi vagyok erre a Steinachra, és még inkább arra, hogy Hellának sikerül-e elérnie, amit a fejébe vett. Máris három új ruhát kapott, új frizurával is kísérletezett. Szó se róla, tényleg szép ez a Hella. Aki nem tudja, milyen kibírhatatlanul tud viselkedni, annak meg is tetszhet. Persze Steinach úrral szemben csupa búbáj lesz.

Sanna szórakozottan hallgatta Kathét. Még mindig nem kapott hírt a szüleitől, és egyre inkább nyugtalanodott.

Másnap Käthe engedélyt kért édesanyjától, hogy Sannával Lichow-ba kerékpározhassanak. A kirándulás fő célját persze nem árulta el. Ebéd után a két ifjú hölgy rögtön útnak indult. Tulajdonképpen Sannát is érdekelte Steinach úr meg a húga, mivel most már tudta, hogy egyszer maga is látta a leányt. Ezen a napon ugyanis az alábbi levél érkezett Rolfától:

„Édes Sannám!

Ma végre jutott időm, hogy hosszabban írjak neked. Mostanáig csak néhány kurta sorban tudtam válaszolni leveleidre. Ki sem láttam a tennivalókból, és mindenekelőtt a munkára kellett összpontosítanom.

Mint már bizonyára tudod, Riedheim gazdát cserélt, az új tulajdonos a napokban költözik be. Romberg báró házában ismerkedtem meg Lothar von Steinach úrral, rendkívül megnyerte a tetszésemet, örülök, hogy ő az új szomszédunk. Steinach húgával is találkoztam, és kiderült, hogy látásból már ismerjük egymást. Te is láttad már egyszer. Talán emlékszel is rá. Körülbelül két évvel ezelőtt történt, amikor szüleidét vártuk a vasútállomáson. Egy ifjú hölgy kívánságára vizet hoztam, és felnyújtottam neki a fülke ablakába, mert a vonat már indult is tovább. Emlékszel? Nos, ez a hölgy Lothar von Steinach húga. Ő is megismert engem, amikor Rombergéknél találkoztunk.

Kérni szeretnék tőled valamit, Gerlicém! Légy kicsit kedves Steinach kisasszonyhoz! Egy esztendeje veszítette el az édesanyját, és a fivérén kívül senkije sincs a világon. Riedheimben teljesen ismeretlen környezetbe kerül. Ha ő is igényli, segíthetnél neki beilleszkedni az új viszonyok közé. Ugye megteszed, Gerlicém?

Azért fordulok kéresemmel épp hozzád, mert Ursula von Steinach nagyon finom érzésű, barátságos teremtés, és lelkiekben nagyon emlékeztet rád. Néhány évvel ugyan idősebb nálad, korban közted és Hella között áll, de azt hiszem, Hellával nemigen találnák a közös hangot. A Te kedves, csupa szív természeted inkább illene az övéhez. Käthe még mindig nem elég érett, hogy ilyen ügyekben megértsen engem, de Te, kedves Gerlicém, pontosan tudod, miről beszélek, és támaszul szolgálsz majd Steinach kisasszonynak.

Ha megkérhetlek, írd meg részletesen, hogyan rendezkednek be Steinachék Riedheimben, rendszeresen érintkeznek-e a lindenhofiakkal, és mindazt, ami még rájuk vonatkozik. Rendkívül rokonszenves nekem ez a testvérpár, szerfölött hasonlítanak kettőnkhez, és nagyon melegszívűek. Sajnálom, hogy a kötelesség épp most tart távol Lindenhoftól.

Hogy megy sorod, Gerlicém? Kaptál-e végre biztató híreket a szüleidtől? Nem szabad felizgatnod magad; ha egy kicsit várat magára az a levél.

Ha Lichow-ban jársz, add át üdvözlőmet Joachim bácsinak. Kicsit törődj vele, annyira magányos, és úgy örül, amikor meglátogatod.

Itt minden szép és jó, Romberg báró házában szerető család vesz körül. Most látom igazán, mi hiányzott annyira Lindenhofban. Ha annyi éven át Te meg én nem kapaszkodhattunk volna egymásba, mindkettőnk megdermesztett volna az a fagyos légkör.

Mára ennyit, maradjon köztünk, amit írtam, senkinek se szólj róla! Käthének annyit mondhatsz, hogy sokszor csókolom, amiként Téged is. Írj mielőbb!

Olel szerető unokafivéred: Rolf”

A levél természetesen őszinte érdeklődést ébresztett Sannában a Steinach testvérek iránt, így hát még szívesebben kerékpározott Käthével Riedheimbe, mivel remélte, hogy tudósíthatja Rolfot az érkezésükről. Erre még ma este, visszatérésük után sort akart keríteni.

A két ifjú hölgy kellő időben elérte a Käthe által kiszemelt pontot a riedheimi kúria főbejárattal szemközti magaslaton. Kerékpárjukat a bozótba rejtették, s úgy helyezkedtek el,

hogy tekintetükkel átfoghassák az egész épületet, amely szemet gyönyörködtető látványt nyújtott az erdei tisztás közepén. A ház körül nagy volt a mozgolódás. A személyzet jobbra-balra felsorakozott a bejárathoz vezető széles lépcsőzeten.

Käthe figyelmét egyetlen mozzanat sem kerülte el.

– Nézd csak, Sanna, most lép ki a házból Heuer, az intéző meg Jung mama, a házvezetőnő. Megállnak a lépcső tetején.

– Igen, látom. Jung mama akkora bokrétát tart a kezében, mint egy malomkerék. Azt nyilván Steinach kisasszony kapja.

– Természetesen. Az intéző még egy kicsit igazít a virágfüzérén a bejáratnál, nehogy az ünnepélyes pillanatban valakinek a fejére essen. A lovaglopálcájával megböki az ajtó fölötti feliratot. Nem tudod kisilabizálni, mi áll rajta? Nekem összefolynak a betűk a szemem előtt.

– „Isten hozta!” – olvasta Sanna.

– Hát persze, gondoltam, hogy az lesz. Figyelj, nem kéne mégis felmászunk a fára? Onnét talán még jobban áttekinthetnénk a terepet.

– Nem, akkor a lombok pont a tisztást takarnák el előlünk. Innen viszont mindent tökéletesen látunk. Várj csak... nem kocsizörgést hallok?

– Jönnek, jönnek! – rikkantotta el magát izgalmában Käthe.

Sanna arca is kipirult. Két kezével óvatosan széthúzta a bokrok ágait, hogy jobban szemügyre vehesse az alatt elhaladó fogatot meg a rajta ülőket. A másik leány követte a példáját, és a két fiatal lélegzet-visszafojtva kandikált ki a zöld lombok közül.

A kocsni annyira közel robogott el, hogy főntről jól kivehették a testvérpárt. Sanna egy magas, napbarnított arcú úriembert meg egy bájos ifjú dámát látott. A férfira nem is ügyelt, minden figyelmét a fiatal hölgynek szentelte.

Ha Rolf nem írt volna róla, akkor aligha ismerte volna fel a vonatfülke ablakában látott leányt, mivel annak idején nem azzal a hirtelen fellobbant érdeklődéssel fordult felé, mint unokafivére. Így azonban ő is megismerte a dús gesztenyebarna hajjal keretezett, finom metszésű arcot.

Käthe viszont Riedheim új urára koncentrált, s miután a kocsni elhaladt leshelyük előtt, majd elegáns ívben bekanyarodott az úrilakhoz, a leány felsóhajtott:

– Te, Sanna, micsoda jóvágású, vonzó ember!

– Mármint ki? – fordult oda szórakozottan a másik.

Käthe ujjával nevetve a homlokára bökött.

– Na, mégis mit gondolsz? Hát természetesen Steinach úr.

– Vagy úgy! Rá nem is figyeltem. Csak a hűgát néztem meg magamnak: mondhatom, bájos teremtes.

Käthe vállat vont.

– Vele meg én nem foglalkoztam. Le sem tudtam venni a szememet a férfiról. Csudára tetszik. Az az érdekes arc meg az az okos tekintet! De nézd csak... oda nézz! Most felállnak a kocsiban, üdvözlik az embereket. Kár, hogy nem hallani, mit mond Steinach. A hangja zengő és érzelemteli. Aha, az emberek éltetik Riedheim új gazdáját. Eljenezünk mi is!

És a nyomaték kedvéért jól oldalba vágta Sannát, aki azonban kiabálás helyett inkább a ház bejáratánál zajló eseményeket követte.

– Nézd, Käthe, most lép oda Jung mama a virágcsokorral. Azt hiszem, köszöntőt szaval.

– Alighanem, mert az intéző súg neki, hogy bele ne süljön. Jesszusom, de kínos lenne! De nem, meggy, mint a vízfolyás. Most befejezte, átadja a virágot Steinach kisasszonynak,

Steinach úr pedig kezét nyújt neki, és megköszöni a fogadtatást. Milyen elegáns, délceg férfi.

– Valóban az. Már sajnálom, hogy az előbb nem néztem meg jobban. Figyelj csak... megint őt éltetik. Ugy látszik, megnyerte az emberek tetszését.

– A jelek szerint. Most újra beszél. Kár, hogy egy szót sem érteni. Most pedig a testvérek Jung mamával meg az intézővel bemennek a házba.

Az emberek szétszéledtek, a kapu becsukódott.

– Nos, Sannám, a történelmi pillanat véget ért. Riedheim új irányítás alá került. Sokáig éljen az új földesúri Vivát! Vivát!

Käthe csengő hangon éljenzett, és meglengette egyszerű kis filckalapját, amelyet kerékpározáshoz szokott hordani. Nem volt már sem új, sem különösebben divatos, de azzal az előnnyel bírt, hogy ha kedve tartotta, akár zsebre is vághatta, azt sem sínylette meg. Sanna ijedten tapasztotta be a száját.

– Ne óbégass annyira! Még észrevesznek bennünket!

– Hát aztán? Annak éljenzek, akinek akarok. Ezt még itt, a riedheimi erdőben sem tilthatja meg nekem senki. Miért, talán azt hiszed, Steinach úr zokon venné, hogy egy német hajadon teli torokból éljenzi?

Sanna elnevette magát.

– Nem, azt tényleg nem hiszem.

– Na látod! Viszont most már nincs mit bámulni, úgyhogy igyekezzünk Lichow-ba, le ne maradjunk az uzsonnáról!

Ezzel Käthe fejébe csapta a kalapját, előhozta kerékpárját a bokrok közül, és kitolta a keskeny erdei ösvényre. Sanna követte, de még el sem helyezkedhetett az ülésen, amikor Käthe már nyeregbe pattant, és széleseben eliramodott.

Lelkesült kiáltás szállt az ég felé, de hirtelen megtört, és jajgatásba torkollott. A kerékpár megcsúszott egy kiálló gyökéren, s mire Käthe felfogta, mi történik, már az erdei avarban találta magát.

Sanna, aki látta, ahogy felbukott, rémulten felsikoltott. Egy szempillantás alatt ott termett, és leugrott a kerékpárról.

– Käthe! Az isten szerelmére, csak nem esett bajod? – kérdezte elsápadva, és unokanővére fölé hajolt.

Amaz fájdalmasan elfintorodott, s nem kevésbé sápadtan nézett vissza rá.

– Jaj, Sanna, a lábam... a lábam! Azt hiszem, eltört a bokám – nyöszörögte.

Sanna letérdelt mellé.

– Csak azt ne, szegény Käthém! Hol fáj?

Käthe felnyögött, és bal lábára mutatott. Sanna óvatosan megkísérelte kifűzni a magas szárú cipőt, de próbálkozása heves tiltakozást váltott ki:

– Hozzá ne nyúlj, borzasztóan fáj!

Tanácsalanul nézett körül.

– Fel tudsz állni?

Käthe összeszorította a fogát, nagy nehezen válaszolt:

– Nem, mozdítani sem bírom a lábam, nemhogy ráállni. Úristen, de fáj!

Ebben a pillanatban minden csepp vér lefűtött az arcából, a feje hátrahanyatlott. A fájdalomtól eszméletét veszítette.

Sanna riadtan kapta le a kabátját, és unokahúga feje alá gyűrte, aztán felugrott, a riedheimi uvarház felé nézett. Legfeljebb száz lépésnyire lehetett.

Nem volt más hátra, segítséget kellett hoznia.

Lélekszakadva elrohant. Ahogy a bejárathoz vezető lépcsőhöz ért, kinyílt az ajtó, és Lothar von Steinach lépett ki rajta Heuer intéző társaságában.

A földbirtokos meghökkenve nézett a lábszárközépig érő kerékpáros szoknyát és fehér ingblúzt viselő ifjú hölgyre. Sanna kalapja futás közben lecsúszott a fejéről. A napfény szikrázott aranyhaján. Tekintetét segélykérően emelte a két férfira.

Mivel az intézőt ismerte, először hozzá fordult:

– Intéző úr, kérem, jöjjön gyorsan, segítsen nekem! Käthe, a kuzinom felbukott a kerékpárral, és magatehetetlenül, sérült lábbal fekszik odaát, az. erdőszélen – magyarázta kifulladásra.

Lothar von Steinach megbabonázva meredt a szépséges arcra.

– Legyen szíves, mutasson be a hölgynek, intéző úr! – szólt sietve.

Heuer engedett a felszólításnak. Lothar most tudta, hogy a szép ifjú dámát Sanna von Borának hívják. Meghajolt, és odalépett hozzá.

– Kérem, vezessen bennünket a baleset színhelyére, nagyságos kisasszony!

Sanna biccentett. Ahogy a fiatal férfi értelmet sugárzó, jóságos szemébe nézett, úgy érezte, minden jóra fordul. Ez az ember biztosan segíteni fog Käthén.

– Kövessenek!

Megfordult, és visszasietett unokanővérehez. Amaz közben magához tért, és halkan nyögdécselt.

– Jaj, Sanna, a lábam... a lábam, kibírhatatlanul fáj.

– Nyugodj meg, Käthe, hoztam segítséget – csitította Sanna, és letérdelt mellé.

Lothar von Steinach a sebesülthöz hajolt.

– Melyik lába fáj, nagyságos kisasszony?

– A bal – nyögte Käthe, és felnézett rá.

A férfi gyöngéd, mégis magabiztos fogással megfelelő helyzetbe fordította a sérült végtagot, gyors, kíméletes mozdulatokkal lehúzta róla a lábbelit, figyelmesen megvizsgálta a balesetet szenvedett részt, majd megnyugtatólag kijelentette:

– Fájdalmas, de nem veszélyes, nagyságos kisasszony. Kificamodott, Bora kisasszony, legyen szíves, fogja meg szorosán a kedves unokahúga vállát, megpróbálom helyreigazítani a kiugrott ízületet.

Sanna szót fogadott, s közben olyan bizalommal függesztette rá a tekintetét, hogy a férfinak átmelegedett a szíve.

Lothar két kézzel megragadta a sebesült lábfejet – egy hirtelen rántás, és az ízület máris visszazökkent a helyére.

Käthe fájdalmában felsikoltott, és Sanna karjába hanyatlott.

A fiatalember fölébe hajolt.

– Bocsásson meg, hogy fájdalmat okoztam, de a csontot minél előbb helyre kellett tennem, különben még többet szenvedett volna. Most már túl van a nehezén. Egy hideg vizes borogatás gyorsan csillapítja a fájdalmait.

Käthe máris jobban érezte magát.

– Még mindig borzasztóan sajóg, de sokkal jobb, mint az előbb. Nagyon köszönöm, uram!

– Igazán nincs mit, nagyságos kisasszony.

– Hogyan szenvedett balesetet Zedlitz kisasszony? – érdeklődött Sannától az intéző.

– Magam sem tudom, hogyan történt, egy pillanat alatt zajlott le az egész, egyszer csak azt láttam, hogy elesik – magyarázta a leány. Megigazította zilált haját, visszatette a kalapját, sápadt arca meg-megrezsent Käthe nyögdecselésére.

Lothar felfigyelt, amikor Heuer Käthe nevét említette.

– Az ifjú hölgy netán Rolf von Zedlitz egyik húga? – kérdezte Sannát.

Tekintetét a leány az okos és jóságos szempárra emelte, amely megmagyarázhatatlan biztonságérzetet adott neki, mintha ennek az embernek a jelenlétében semmi baj sem érhetné.

– Igen – bólintott, Käthe Rolf húga.

Käthe lehunyta a szemét. Kimerítették az átélt fájdalmak.

Steinach főlegyenesedett.

– Azonnal be kell vinnünk a hölgyet a házba, hogy borogatást tehessenek a sérülésre. Intéző úr, kérem, siessen előre, és szóljon a húgomnak! Ő majd gondoskodik a többiről. Azután telefonon hívjon orvost! A biztonság kedvéért azonnal jöjjön Riedheimbe, bár azt hiszem, már nincs rá szükség.

Heuer elsietett, Lothar pedig a világ legtermészetesebb módján lehajolt, és erős karjába vette Käthét, akár egy kisgyermeket. Közben megnyugtatóan Sannára mosolygott.

– Ne aggódjék a kedves unokahúga miatt, nagyságos kisasszony, egykettőre kiheveri a sérülést. Kérem, kövessen a házamba. A húgom szívesen látja önöket.

Sanna elandalodva lépkedett Steinach mellett.

Käthe összeszorította a fogát, és a napbarnított, erőt sugárzó férfiarcra nézett. A lába már nem fájt annyira, s mivel tudta, hogy nem tölt el, lassanként megnyugodott. Olyannyira magához tért, hogy már bizonyos érdeklődéssel várta a további fejleményeket. A fájdalomtól eltekintve egész érdekesnek tűnt ez a kaland.

Amint az úrilakhoz értek, Ursula von Steinach rémülten sietett eléjük.

– Hallottam, hogy baleset érte Zedlitz úr hűgát. Gyere, hozd be ide, Lothar, itt leteheted a díványra.

Steinach követte egy szobába, és óvatosan a díványra fektette Käthét.

– Nos, Ursula, meghoztam az első vendégeket: Bora kisasszony, Zedlitz kisasszony... a húgom. Vedd gondjaidba a hölgyeket, Ursula, és tégy hideg vizes borogatást a sebesült bokára, aztán hozass a vendégeinknek egy pohár bort a nagy ijedségre, meg valami harapnivalót. A sebesültnek nem szabad mozognia. Most megyek, intézkedem, hogy a hölgyek kerékpárjait biztonságba helyezzek. Az orvost már értesítették.

Ezzel meghajolt és távozott.

Ursula barátságosan átkarolta a sápadt Sannát, és egy fotelhoz kísérte.

– Pihenje ki magát egy kicsit! Bizonyára nagyon megijedt a balesettől.

Sanna a bájos arcra nézett, és Rolfra gondolt. Meg akarta írni neki a levelében, milyen kedves és barátságos ez az ifjú hölgy.

– Igen, nagyon. Attól féltünk, hogy Käthe lába eltört. Szegénykém! – Homlokon csókolta Käthét, aki már újra mosolyogni próbált.

– Jaj, Sanna, ne vágj olyan kétségbeesett képet! Már nem is olyan borzasztó. Sajnálom, Steinach kisasszony, hogy ennyi gondot okozok, ráadásul a fogadóünnepség közepette alkalmatlankodom.

Ursula közben csengetett, és utasította a belépő szobalányt, hogy hozzon egy tál vizet meg vászonruhát a borogatáshoz, majd mosolyogva Käthehez fordult:

– A fogadóünnepségnek már vége, emiatt ne zavartassa magát! Egyébként örülök, hogy Zedlitz úr hűgának egy kis szolgálatot tehetek.

– Ismeri a bátyámat, Steinach kisasszony? – kérdezte Käthe.

– Igen, Romberg báró házában mutattak be neki – felelte Ursula, és egy picit elpirult.

Korábbi találkozásukról nem ejtett szót. Természetesen Sanna is hallgatott erről.

Steinach kisasszony borogatást tett az erősen duzzadt bokára. Käthe fellelegzett.

– Ez jólesik. Nagyon köszönöm!

Ursula könnyű takarót terített rá.

– Nincs mit. Kényelmesen fekszik?

– Ó, akár Ábrahám kebelén – felelte Käthe, akiből ismét kitört a mókázó hajlam.

Ursula kedvesen elnevette magát.

– Lám, már tréfálkozni is van kedve. Bora kisasszonyt viszont még mindig nagyon sápadtnak és feldúltnak látom. Most már nyugodjék meg, látja, a baleset nem járt súlyosabb következményekkel. Elmondhatjuk, hogy szerencsésen végződött. Igyanak mindketten egy pohár bort, aztán egy csésze teát.

Käthe arca felderült.

– On élvezetté teszi számomra a balesetet, Steinach kisasszony.

Ursula még egy vastag párnával támasztotta meg a hátát, és félig felültette.

– Így kényelmesebb. Mire az orvos jön, nem is marad semmi tennivalója.

– Reméljük.

Lothar lépett a szobába.

– Hölgyeim, a kerékpárokat biztonságba helyeztük, mindkettő sértetlen. Hogy érzi magát, Zedlitz kisasszony?

Käthe rámosolygott.

– A körülményekhez képest jól, Steinach úr. A kedves húga teljesen elkényeztetet. Mindkettejüknek hálával tartozom.

– Erről ne is beszéljünk. Örömmel látom, hogy máris erőre kapott.

– Igen, Lothar, Zedlitz kisasszony szemlátomást előbb túltette magát a balesetén, mint Bora kisasszony, aki még mindig úgy fest, mint aki valami szörnyűség bekövetkezésétől tart – jegyezte meg Ursula.

Lothar Sannához fordult, és nyájasan a szemébe nézett.

– Ne nyugtalankodjék, nagyságos kisasszony, az orvos fél órán belül itt lesz, és ő is megerősítheti, hogy aggodalomra semmi ok. Nézze csak meg a kedves kuzinját, máris milyen vidáman nevet.

– Tényleg, Sanna, ne izgulj, már alig fáj. Az előbb, az erdőben tényleg borzasztó volt, de már szinte nem is érzem. Ráadásul olyan kellemes itt, hogy a balesetem valósággal élvezetnek tűnik – jelentette ki Käthe.

A fiatalember nevetett.

– Hát, ez megítélés kérdése, mindenesetre kegyed derekasan viseli a megpróbáltatásokat, Zedlitz kisasszony.

Ursula most a bátyjához fordult.

– Ha nincs kifogásod ellene, Lothar, akkor a hölgyek társaságában teázunk. Már megrendeltem. Elfogyaszthatjuk itt vagy egy másik szobában.

Lothar meghajolt.

– Ha a sérültünk nem akar inkább pihenni, szívesen.

– Nem, nem, nincs szükségem pihenésre, boldog vagyok, hogy önökkel teázhatunk. Jaj, Sanna, ne vágj már olyan fancsali képet, mint aki citromba harapott!

Sanna elpirult, és kihúzta magát.

– Csak a szüleidre gondoltam, Käthe. Még nem is tudnak a balesetedről.

– Bóven ráérnek megtudni – vélte Käthe.

– Van Lindenhofban telefon, nagyságos kisasszony? – érdeklődött a házigazda.

– Hogyne – biccentett Sanna.

– Akkor telefonon is értesíthetem Zedlitz kisasszony szüleit.

– Igen, az jó lenne.

Käthe azonban felemelte a kezét.

– Kérem, várjon vele, Steinach úr, amíg az orvos meg nem jön, hogy egyúttal azt is megtelefonálhassa, amit ő mond. Még nem várnak haza minket, mivel Lichow-ban készültünk látogatást tenni. Így hát nem is nyugtalankodnak az elmaradásunk miatt.

– Akkor egyetérték. Meghallgatjuk a szakvéleményt, csak azután telefonálunk.

Sanna is belátta, hogy így helyesen járnak el.

Közben Ursula megterítettette az uzsonnaasztalt, amelyet egészen Käthe fekhelyéhez toltak. Kedélyes társalgás közepette fogyasztották el a teát, és Käthe úgy találta, hogy ez a baleset „isteni kaland”. Szokott éleveségével és bolondozásával gondoskodott az oldott hangulatról.

Sanna úgy ült a testvérpárral szemben, mint akit fejbe kólintottak. Nem tudott olyan gyorsan alkalmazkodni a szokatlan helyzethez, mint Käthe, ugyanakkor igyekezett minden élményt magába fogadni, hogy tüzetesen beszámolhasson róla Rolfnak. Ráadásul Lothar von Steinach tekintetétől is megilletődött. A férfi jóformán másra sem nézett.

– Kegyed ugyebár csak látogatóban jár Lindenhofban, nagyságos kisasszony? – tudakolta a fiatalember.

Sanna a fejét rázta, elmagyarázta itt-tartózkodásának okát, s hogy utolsó esztendejét tölti Zedlitzéknél.

– Azután visszatér Indiába? – érdeklődött tovább Steinach, és hangján, tekintetén egyaránt

némi csalódottság érződött.

A leány bólintott.

– Igen, Steinach úr, jövő ilyenkorra már ott is leszek. A szüleim értem jönnek.

– Nem fog nehezére esni, hogy a teljesen ismeretlen és idegen világot megszokja?

– Az én drága szüleim mellettem lesznek. Lindenhofot persze fájó szívvel hagyom itt, különösen Rolfot és Käthét.

Ursula most Rolf von Zedlitzre terelte a szót, és elmesélte, hogy régebről ismerik egymást. Felidézte a kis jelenetet, majd mosolyogva Sannára pillantott:

– Ha nem tévedek, annak idején önt láttam a kedves unokafivérével.

– Valóban, én is ott voltam, és jól emlékszem az esetre.

– De nem ismert volna meg, ha nem említem a találkozást?

Sanna elpirult. Nem akarta elárulni, mit írt Rolf, viszont valótlanságot sem akart állítani. Ezért kitérő választ adott:

– Akkor épp három éve nem látott szüleimet vártam az állomáson, az töltötte be minden gondolatomat, ezért hát nem jegyeztem meg annyira az arcvonásait, ahogy más körülmények között az unokafivéremhez hasonlóan magam is tettem volna.

– Ó azonnal megismert – vallotta be pirulva Ursula.

Mielőtt Sanna felelhetett volna, jelentették az orvos érkezését. Beléptére Lothar elhagyta a helyiséget, s a doktor megvizsgálta Käthe lábát, majd mosolyogva emelte fel a fejét.

– No, egy ügyes kéz már helyre is rántotta ezt a lábikót. Ki végezte el a beavatkozást, Käthe kisasszony?

A lindenhofi háziorvos kicsi koruk óta ismerte Käthét és Sannát.

– Steinach úr.

– Nocsak! Hát igazán szakszerűen csinálta. Orvosra itt már tulajdonképpen nincs is szükség. A borogatás is jó, addig folytassák, míg a bőrpír és a duzzanat el nem múlik. Azután egy kicsit meg kell masszírozni a lábat. Magának meg, Vadócka kisasszony, a nyugalom a legfőbb honleányi kötelessége. A következő hetekben nincs árkon-bokron át nyargalászás. Annak egy időre befellegzett.

Käthe akkorát sóhajtott, hogy a kőszikla is meglágyult volna.

– Igazán nem szép öntől, doktor úr, hogy mozdulatlanúságra kárhoztat. Belehalok, ha nem futkározhatok.

– Majdcsak túléli valahogy. A muszáj nagy úr. Az ember sokkal többet kibír, mint gondolná. Hívassanak kocsit Lindenhofból, és vitesse szépen haza magát! A napokban még meglátogatom, hogy megnézzem a bokáját. Ne feledkezzenek meg a masszírozásról, Käthe kisasszony!

– Rendben, doktor úr, emberfeletti önmegtartóztatást tanúsítok – ígérte tréfásan megadó hangon Käthe.

Az orvos elköszönt a hölgyektől. Odakint még váltott néhány szót Lotharral, és méltatta szakértelmét.

– Kifogástalanul visszaigazította a bokát, Steinach úr.

Lothar mosolygott.

– A katonaságnál sok mindent meg kell tanulnia az embernek, hogy az ilyen kisebb baleseteknél segíthessen. Nem ez az első boka, amelyet helyrerántottam, csupán az első eset, hogy egy hölgnél tettem. Fogcsikorgatva láttam hozzá, mert tudtam, hogy fájdalmat okozok, mégis rászántam magam, mert a várakozással csak ártottam volna.

– Ez kétségtelen. Käthe kisasszony hálás lehet önnek.

Az urak elbúcsúztak, majd Lothar visszatért a hölgyekhez.

– Engedelmeivel most értesítem a szüleit, nagyságos kisasszony – fordult Käthéhez, aki most már egyetértően bólintott.

– Köszönöm, Steinach úr.

Sanna azonban felpattant.

– Ha lehet, inkább én telefonálnék. Szeretném előbb felkészíteni a nagybátyámékat.

Lothar meghajolt, de Käthe leintette:

– Mit körülményeskedsz, Sanna, ebsont beforr. A szüleim is ezt a nézetet vallják. Korántsem fogják annyira izgatni magukat, mint te. Legfeljebb szidásra számíthatsz. Hella pedig habozás nélkül megragadja a kínáló alkalmat, hogy rábeszélje a mamát, tiltson el bennünket a kerékpározástól. Ez a legrosszabb az egészben.

Sanna rettentő kínoosan érezte magát, hogy Käthe ilyen hangnemben nyilatkozik a hozzátartozóiról Steinachék előtt.

– Azért csak hadd telefonáljak én, a szüleid jobban meg fognak ijedni, mint gondold. Kérem, Steinach úr, megmondaná, hol találom a készüléket?

– At kell fáradnia a dolgozószobámba, nagyságos kisasszony. Ha megengedi, mutatom az utat.

Ezzel Lothar kinyitotta az ajtót, és előreengedte Sannát. Több szobán vezette át, míg a mondott helyiségbe nem jutottak. Ott az íróasztalon álló készülékre mutatott.

Sanna Lindenhofot kapcsoltatta a központtal. Egy inas jelentkezett, akivel a telefonhoz hívatta Zedlitznét.

– Te vagy az, Sanna? – szólalt meg a kagylóban egy-két perc múlva az asszony hangja.

– Igen, Sabine néni.

– Lichow-ból hívsz?

– Nem, Sabine néni, Riedheimből.

– Riedheimből? De hát hogy kerülsz oda?

– Riedheimen át bicikliztünk Joachim bácsihoz, amikor... Sabine néni, ne ijedj meg, most már nincs semmi baj.

– Miért, mi történt, az isten szerelméért?

– Káthét egy kis baleset érte kerékpározás közben. Felbukott egy kiálló gyökéren, a riedheimi ház közvetlen közelében, és kificamította a bokáját. Segítséget hívtam Riedheimből, és Steinach úr meg a húga készségesen fogadtak bennünket. Steinach úr maga vitte be a házba Káthét. Az orvos már itt járt, minden rendben, Káthének most már csak pihennie kell.

– Jaj, istenem, hogy mennyi galibát okoztok folyton! Most már tényleg ideje, hogy észre térjeteek.

Zedlitzné hangja sokkal inkább tűnt mérgesnek, semmint aggódónak.

– Kérlek, ne haragudj, Sabine néni, Käthe igazán nem tehet róla. Megcsúszott a kerék. És hála istennek, szerencsésen végződött a dolog. Káthének néhány hétig pihennie kell, és tökéletesen rendbe jön. Légy szíves, küldj értünk kocsit Riedheimbe, hogy hazavihessem Káthét.

– Na persze, most még küldhetek kocsit is, mikor minden fogatra égető szükség van a földeken. Csak bosszankodik veletek az ember. Aztán el ne felejts köszönetét mondani a nevünkben Steinach úrnak és a húgának a baráti segítségért!

– Nem felejttem el, Sabine néni.

– Helyes. Mihelyt lehet, küldök kocsit.

– Köszönöm, Sabine néni, és légy szíves, ne haragudj!

Erre már nem érkezett válasz. Zedlitzné kedvetlenül véget vetett a beszélgetésnek.

Sanna letette a kagylót, és megfordult. A helyiségben nem volt senki. Steinach úr tapintatosan távozott, amint létrejött az összeköttetés. A leány szomorúan ballagott át a szomszéd szobába. Ott állt a férfi keresztbe font karral az ablaknál, most hirtelen feléje fordult, és felcsillanó szemmel mérte végig a kecses nőalakot.

– Nos, nagyságos kisasszony, ezt a gondot is letudta? – kérdezte jóindulatú mosollyal.

Sanna sóhajtott, és ő is elmosolyodott.

– Értesítettem Sabine nénit.

– Csakhogy végre mosolyogni látom! Úgy tűnik, hogy kegyed sokkal komolyabban veszi az életet, mint a kedves kuzinja.

– Valóban, ilyen a természetem. Egyébiránt szeretnék nagynéném nevében köszönetet mondani önöknek, amiért baráti segítséget nyújtottak nekünk.

– De kérem, hiszen magától értetődik, hogy az ember kölcsönösen segít a másiknak a bajban.

Sanna érezte, hogy melegség önti el. Mérhetetlen jóság áradt a férfi szavaiból.

Mennyire hasonlít Rolfra, gondolta. Ennél nagyobb dicséretet nem is adhatott volna Steinachnak.

Visszatértek Káthéhez és Ursulához.

– Nos, Sanna, mit mondott a mama? – kérdezte Käthe.

Sanna ajka körül mosoly játszott, amelyet Steinach elragadónak talált.

– Azt, hogy ideje észre térnünk.

– Na tessék! Mi köze az észre térésnek ahhoz, hogy felbuktam a kerékpárral? Szegénykém, téged persze megint jól leszidott. Nagyon kellemetlen volt?

Sanna megint kínosan érezte magát Käthe szavai miatt, és zavartan pillantott a testvérpárra.

– Nem, nem volt kellemetlen. Sabine néni nyilván csak megijedt. Kocsit küld, és hálásan köszöni a baráti segítséget önnek, valamint a kedves bátyjának, Steinach kisasszony.

Ursula is elhárította a köszönetet, majd Käthe mókásan beletörődő hangon megjegyezte:

– Most aztán megint szobafogságot kapunk, Sanna. Nekem kivételesen mindegy, mert úgyszólván pihennem kell. De téged sajnállak, kivált, hogy nincs itt Rolf. Ő ugyanis mindig kihúz minket a slamasztikából.

Az utolsó szavakat a Steinach testvérekhez intézte.

Amazok nevettek.

– Úgy. Szóval a kedves bátyja kegyedék hűségvesztésének védelmezője? – kérdezte Lothar.

Käthe bólintott.

– Minden tőle telhető megtesz, hogy enyhítse és megédesítse a büntetéseket, amelyeket az én Hella nővérem kevésbé szeretetteljes közreműködésének köszönhetünk. A mama nemegyszer kegyesen napirendre térne a dolgok felett, de Hella addig uszítja, amíg úgymond „példás” ítéletet nem hoz. Rolf bezzeg sohasem hagy cserben minket. Igaz, elsősorban Sanna kedvéért lép közbe, mivel tudja, hogy én agyalok ki minden számszót, Sanna csak együttérzésből tart velem, így aztán legtöbbször véletlenül bűnhődik velem együtt, aki rászolgáltam. Rolf pedig nem bírja nézni, ha valaki szenved. Ő meg Sanna a legjobb emberek, akiket ismerek. Sanna olyan nagylelkű, hogy az már néha nem is normális. Jaj, most meg elpirult. Na jó, mindent visszaszívok, a jelenlévőkről ne essék szó. De Rolf nagyszerű fickó, azt te sem tagadhatod.

Sanna elragadóan festett zavarában.

– Rolf kivételesen jó és nemes lélek – jelentette ki kedvesen. – De ne hidd, hogy csak miattam segít! Sokkal jobban szeret téged, mint gondolod.

Käthe látszólag egykedvűen vállat vont.

– Pedig nem érdemlem meg. Igaz, hogy ez, hál istennek, nem érdem kérdése.

Ez olyan mulatságosan hangzott, hogy a Steinach testvérek megint elnevettek magukat.

Käthe velük derült.

– Hát ez pompás! Önök hahotáznak a locsogásomon ahelyett, hogy rosszálló megjegyzéseket tennének. Aki ilyen jóízűen tud nevetni, annak nyert ügye van nálam.

– Ne higgyenek ám neki, amikor ilyen rossznak festi le magát! – próbálta mentetetni Sanna.

– Jaj, Sanna, ne fáraszd magad, hogy fehérre mosdass! Úgyis én maradok a fekete bárány Lindenhofban, s csak még feketébbnek látszom a te patyolatfehérséged mellett. Bizony, kérem tisztelettel, a kis indus lány, ahogy Sannát errefelé emlegetni szokás, elképesztően kedves és jó. Minthogy azonban hamarosan Indiába utazik, a szüleihez, itt már nem zavar több vizet. Ha örökre itt kellene maradnia, akkor sajnálnom kellene az áldott jó szíve miatt. Ilyesmire Lindenhofban nincs kereslet.

Az utolsó szavak mehökkentően keserűen hangzottak egy ilyen fiatal teremtés szájából, s a testvérek sokatmondóan pillantottak egymásra.

Sanna unokahúga vállára tette a kezét.

– Nem szabad így beszélni, Käthe. Mit fognak gondolni Steinach úrék?

– Ugyan, Sanna, hamarosan saját maguk is véleményt alkothatnak Lindenhof lakóiról. Ott nem terem babér a magadfajtáknak, Rolf is kilóg a sorból a vajszívával. De nem is mondom többet. Bocsássanak meg, kérem, én már csak ilyen szörnyű locsi-fecsi vagyok, mindent kikotyogok, amiről inkább hallgatnom kéne. Ne haragudjanak rám! Itt olyan jól érzem magam... és nem szeretném, ha gonosznak tartanának.

Käthe hirtelen a párnák közé temette az arcát, és görcsös zokogásban tört ki.

Sanna szelíden simogatta a haját, és Steinachékhoz fordult:

– Kérem, bocsássanak meg neki. Bizonyára az esés meg a fájdalmak kissé felzaklatták az idegeit.

Ursula odalépett, és lehajolt Käthehez. A leány szavaiból fájdalmas panaszt érzett kicsendülni. Ösztönei megsúgták, hogy ez a fiatal teremtés epekedik a jóság után, de valami megakadályozza, hogy jónak mutassa magát. Meg aztán Rolf szeretett kishúgát is látta a leányban, s ez felébresztette a vonzalmát Käthe iránt, pedig az mindent elkövetett, hogy ne tűnjön túlzottan szeretetre méltónak.

– Ne sírjon, kedves Zedlitz kisasszony! – próbálta csitítani.

Käthe félkapta a fejét, különös tekintettel nézett Ursula szemébe, aztán megragadta a kezét, és az ajkához emelte.

– Önök jó emberek. Itt olyan kellemes, megnyugtató – legfőbb ideje, hogy visszatérjek Lindenhofba. Ebben a házban egészen ellágyul az ember.

Az utolsó mondat már-már nyersnek tetszett, mintha Käthe el akarná hessentehi magától ezt a „puhányságot”. Sanna egyre a haját simogatta, Ursula pedig megszorította a kezét.

Csend támadt. Lothar komolyan nézte a három fiatal nőt, és tekintete találkozott a húgáéval.

Azután érot vett magán, és néhány tréfás szóval igyekezett feloldani a hangulatot.

Käthe gyorsan túltette magát különös kedélyállapotán, és q vele nevetett. Újra a régi volt.

X.

Miután Zedlitzné telefonon beszélt Sannával, átment a leányához, Hellához. Zedlitz úr épp nem tartózkodott otthon.

– Képzeld, Hella, Käthe felbukott a kerékpárral, és kificamította a bokáját!

Hella felpillantott a könyvéből.

– Persze, mert ész nélkül száguldozik. Rég megmondtam, hogy egyszer pórul jár. De hol van?

– Riedheimben. Steinach úr, a birtok új gazdája maga vitte a baleset színhelyéről a házba.

Hella szeme fennakadt.

– Honnét tudod?

– Sanna az imént telefonált. Kocsit kért, mindjárt be is fogatok.

A leány egy darabig elgondolkodva meredt maga elé, aztán gyorsan megkérdezte:

– Nem gondolod, hogy helyesebb lenne, ha mi is Riedheimbe mennénk Käthéért? Különben még szívtelelnék tünhetünk.

Zedlitzné gondterhelten tapogatta a homlokát.

– Az az igazság, hogy nem nagyon érek rá.

Hella hízelkedve fogta meg a karját.

– Semmiképpen nem megoldható, mama? Nézd, ez kedvező alkalom, hogy ismeretséget kössünk Steinach úrral. Egyszersmind feltűnés nélkül kicsit közelebb is kerülhetünk hozzá. Nem kéne elszalasztani ilyen lehetőséget.

Az asszony meglepetten nézett szépséges leányára.

– Tulajdonképpen igazad van. Különben is illik személyesen megköszönnünk a segítséget.

– Magam is úgy vélem. Akkor mindjárt át is öltözöm.

– Helyes, Hella. Vedd fel az új ruhádat, csinosítsd ki magad! Csak eligazítom a szakácsnőt, aztán én is elkészülök.

Fél óra múlva anya és leánya már a kocsin ültek, és Riedheim felé tartottak.

Odaérve, bejelentették magukat Steinachéknál.

A testvérpár az előtér melletti kis szalonban fogadta a látogatókat.

– Elnézésüket kérem, hogy itt-tartózkodásuk első napján még mi is alkalmatlankodunk – kezdte az asszony –, de a kisebbik leányom iránti aggodalom hajtott ide bennünket. Az én Hellám is annyira nyugtalankodott, hogy nem bírt tétlenül otthon várakozni. Meg aztán kötelességünknek éreztük, hogy személyesen mondjunk köszönetet a baráti segítségnyújtásért.

Hella negédes hangon hozzátette:

– Együttal engedjék meg, hogy beköltözésük alkalmából minden jót kívánjunk!

– Örömünkre szolgál, hogy ily módon hamarabb megismerhetjük legközelebbi szomszédainkat, még ha erre az ön kedves leányának sajnálatos balesete adott is alapot – felelte Lothar udvariasan.

– Remélem, nem sérült meg súlyosabban az a gyerek, mint ahogy Sanna unokahúgom telefonon beszámolt róla? – tudakolta Zedlitzné.

– Ne aggódjék, nagyságos asszony, leánya a feldagadt bokáját leszámítva már teljesen jól van. Nyugtalanásra valóban semmi ok – bizonygatta barátságosan Ursula. Hella zsebkendőjével egyszer-kétszer megérintette szép szemét, hogy aggódoó benyomást keltsen.

– Gondolhatják, mennyire megrémültünk, amikor hírül vettük a balesetet.

E szavak közben azonban oly kacér pillantást vetett Lotharra, hogy a férfi máris határozott elképzelést alkotott Hella őszinte aggodalmáról. Így amikor az ifjú hölgy mértéktelenül eltúlzott szívélyességgel hálálkodott a segítségért, meglehetősen hűvösen és kímélten háritotta el azt.

Hella most Ursulához fordult.

– Remélem, nem okoztak önöknek túl sok veszélyt, nagyságos kisasszony?

– Egyáltalán nem. Ha az ember segíthet, egyébként sem számít egy kis fáradság. De már bizonyára alig várja, hogy láthassa a kedves hűgát – vizionozta Ursula illedelmesen, ám a legcsekélyebb nyájasság nélkül. Nem tetszett neki ez a dáma, maga sem tudta, miért. Egész lényé álságosnak tűnt.

Hella kecsesen biccentett, és újabb csábító pillantást küldött Lothar felé.

– Kérem, kísérjen oda – búgta.

– Nem szeretnék sokáig terhelni önöket – biztosította a férfit Zedlitzné. – Jobban örültünk volna, ha más körülmények között köthetünk ismeretséget.

Lothar meghajolt, és karját nyújtotta az asszonynak, hogy Käthéhez vezesse.

– Szíves engedelmeükkel a hűgom meg én a napokban båtorkodunk tiszteletünket tenni Lindenhofban.

– Tartjuk szerencsénknek, s reméljük, hogy Riedheim és Lindenhof között a jövőben rendszeres kapcsolatot alakul ki.

– Ez nekünk is örömünkre szolgálna, nagyságos asszonyom.

Az előtéren át az átellenben lévő szobába vonultak, ahol Käthe a díványon pihent.

Sanna Käthe mellett ül. Az imént, mihelyt magukra maradtak, fojtott hangon

szemrehányást tett neki azért, ahogyan a hozzátartozóiról nyilatkozott. Ekkor Käthe felkönyökölt, és egyenesen unokatestvére szemébe nézett.

– Szántszándékkal fogalmaztam így, Sanna, mért ráeszméltem, milyen kár lenne Steinach úrért, ha Hella behálózná. Kicsit figyelmeztetni akartam. Többet úgysem tehetek érte, ennyivel viszont tartozom neki a történetek után. Ez a derék, jólelkű ember nem való a nénémhez.

Sanna mélyet sóhajtott. Szívében különös érzés ébredt, amelynek nem tudott nevet adni. Ő is úgy gondolta, hogy Steinach derék, jólelkű ember, akinek melegszívű lénye nem illik Hella hidegségéhez. Csak nem akarta kimondani ezt.

– A sors majd mindent elrendez, Käthe. Ne emészd magad ezen! Steinach úr nemcsak jó, hanem okos is, amennyire meg tudom ítélni, és... képes irányítani a saját sorsát,

– De legalább erőmhöz képest segíteni akartam, hogy figyelmeztessem a veszélyre. Hidd el, Sanna, borzasztóan sajnálnám, ha szerencsétlenné tenné magát.

Sanna érezte, hogy ez neki is ugyanúgy fájna, de erről is hallgatott.

Némán ült Käthe mellett, míg a testvérek Zedlitzné és Hella társaságában be nem léptek.

Hella a húgához sietett, átölelte és megcsókolta, amit még sohasem tett, majd felindultságtól remegő hangon így szólt:

– Ah, drága Käthe, mennyire aggódtam miattad!

Sanna felemelkedett, átadta a helyét Hellának.

Käthe leírhatatlan pillantást vetett szépséges nővéreire. Azonnal felfogta, hogy színjáték folyik, Hella a szerető test- vért alakítja Lothar von Steinach előtt, akire kedvező benyomást kíván gyakorolni.

Kellétlenül lefejtette magáról a karját.

– Hát ez nekem új, hogy miattam aggódsz, de mint láthatod, tűrhetően vagyok – felelte eléggé barátságosan.

Hella azonban búbajos maradt, pedig Käthe szavai felpaprikázták.

– Úgy örülök, hogy nem esett nagyobb bajod – folytatta a komédiát, de a szeme közben észrevétlenül villámokat lövellt a húgára.

Csak Sanna látta ezt, és sietett menteni a helyzetet:

– Käthe idegeit kissé megviselték az elszenvedett fájdalmak. El is ájult.

– O, szegény húgocskám! – adta a gyöngédet Hella.

Käthe a szemébe nézett.

– Ne erőlködj olyan érzésekkel, amelyeket csak hírből ismersz – súgta, hogy csak a két leány hallja. A Steinach testvérek diszkrétan a szoba ajtajánál maradtak.

Most Zedlitzné is odalépett kisebbik leányához, és lehajolt hozzá.

– Hogy érzed magad, Käthe? – tudakolta aggódva, miután hallotta Sanna szavait. – Fáj még valamid?

– Egész kicsit, mama. Már teljesen jól vagyok. Steinach kisasszony hideg vizes borogatást rakott a lábamra. Ne aggódj, csalánba nem üt a mennykő!

Zedlitzné bocsánatkérőleg pillantott a testvérpárra.

– Legyenek elnézőek a mi kis vadócunkkal!

– Ugyan, mama, fölösleges mentegetned Steinach úr meg a húga előtt. Már bemutatkoztam nekik mint Lindenhof fekete báránya.

Lothar és Ursula Steinach, finom érzésű emberek lévén, azonnal felismerték, hogy a Zedlitz család hölgytagjai körében nem éppen nyájas, szívélyes hang a jellemző. Azt is érzékelték azonban, hogy Käthe legalább őszinte, Hella viselkedése ellenben mesterkelt, tettetett. Természetesen semmi jelét sem adták ebbéli véleményüknek.

Jól nevelten és kedvesen társalogtak vendégeikkel, s közben azt is észrevették, hogy se Hellának, se Zedlitznének nincs egy jó szava sem Sanna von Borához, aki csöndesen és leverten félrevonult. Lothar újra meg újra azon kapta magát, hogy finom arcvonásait figyel, nagy, bársonyos barna szemét, amelyből oly meleg tekintet sugárzik. Egyszerre részvét ébredt benne iránta. Milyen sajnálni való ez a fiatal teremtség, akinek szeretett szüleitől elszakítva, ilyen szemlátomást rideg légkörben kellett felnőnie. Hiszen a most éppen távol lévő Rolf von Zedlitzzen kívül bizonyára nincs senkije, aki megértené. A fiatal Käthe von Zedlitz érzelmiileg még éretlen, ingadozni látszik jó és rossz között, magának is támaszra van szüksége. Nem valószínű, hogy sokat segíthetné Sanna von Borának.

Ursula fejében hasonló gondolatok jártak a lindenhofi hölgyeket illetően.

Hellának egy félórát időztek Riedheimben, azután felszedelőzködtek. Lothar ragaszkodott hozzá, hogy saját karjában vigye Käthét a kocsihoz, és ott gondosan elhelyezze.

A leány hálásan nézett rá.

– On annyit fárad miattam, Steinach úr. Remélem, egyszer lehetőségem nyílik, hogy viszonzom, amit értem tett

– jelentette ki halkán és olyan riieghatottan, amilyenek még soha senki nem látta.

A férfi elnevette magát, és tréfálkozva felelt:

– Bizonyára nem kívánja, hogy kificamítsam a lábam, és magatehetetlenül heverjek Lindenhof kapujában, amíg kegyed be nem cipel!

Ezen Käthe is kacagott.

– Ahhoz még erősödnöm kéne. De adódhat másféle alkalom, hogy szolgálatot tegyek önnek. És ígérem, akkor számíthat rám – fordította ismét komolyra a szót.

Mostanra a többiek is a kocsihoz értek, Lothar segédkezett Zedlitznének és Hellának a felszállásnál, közben vigyázott Käthe sérült lábára.

Sanna számára nem sok hely maradt a kocsin, így amikor a fiatalember őt is fel akarta segíteni, a fejét rázta.

– Inkább hazakerékpározom, hogy Käthe kényelmesebben ülhessen.

Käthe biciklijét a kocsi már feltette a bakra. Mindkét részről barátságos búcsúszavak hangzottak el, majd a fogat elindult. Most Sanna is elkészült a testvérektől.

– Tud vigyázni magára, nagyságos kisasszony? Nem fog baja esni? – kérdezte Lothar.

– Ne aggódjék, Steinach úr, innen Lindenhofig teljesen sima út vezet.

– Akkor sem szívesen engedem, hogy egyedül közlekedjék. Megengedi, hogy elkísérjem? Hamar felnyergeltetek.

A leány elpirult, hevesen rázta a fejét.

– A világért sem szeretném tovább rabolni a drága idejét. a koci közelében maradok. Egyébként a mi erdőink egészen biztonságosak. A viszontlátásra!

Ezzel Sanna ügyesen kerékpárjára pattant, és sebesen elhajtott a már jó messze robogó koci után. Lothar a tekintetével követte, míg a fák között el nem tűnt. Szemében melengető fény gyűlt.

Azután hűgához fordult, aki még ott állt mellette.

– Nos, Ursula? Megismertünk újabb négy személyt a szomszédságból, s mivel Rolf von Zedlitzcel és édesapjával már találkoztunk, immár elmondhatjuk, hogy az egész Zedlitz családdal ismeretséget kötöttünk.

A leány mosolyogva bólintott.

– Valóban, elmondhatjuk.

– És hogy tetszenek a hölgyek?

Ursula elgondolkodott.

– Az igazát megvallva, Zedlitzné meg az idősebbik lánya egy cseppet sem rokonszenves.

– Ezek szerint megint egyezik a véleményünk, Ursulám. Na és mi a helyzet a másik két hölgygel?

– Käthe von Zedlitz még képlékeny jellem, szemlátomást nem tudja, milyen utat válasszon. De kár lenne, ha nem a benne szunnyadó jóságot követné.

– Helyes, Ursula, ebben is egyetértünk. Hanem mit mondasz a negyedikről: Sanna von Bora kisasszonyról?

Ursula ajka kedves, lágy mosolyra nyílt.

– Csupa jót, Lothar: finom, szeretetre méltó, láthatóan

mély érzésű teremtes. Ráadásul bájos is. Neked is annyira tetszik, mint nekem?

Lothar bólintott.

– Igen, rögtön éreztem, hogy kivételesen értékes egyéniség. Kár, hogy Indiába utazik. Benné biztos megértő barátnőre leltél volna.

– Azért még majdnem egy évig itt marad. Az a benyomásom, hogy a Zedlitz családban nem valami harmonikus a légkör.

– Nekem is úgy tűnik. Azt hiszem, Rolf von Zedlitz sem nagyon találja az összhangot a szüleivel meg a nagyobbik hűgával, amilyen melegszívű és őszinte. Mert az apját is rideg, számító üzletembernek ismertem meg.

– Magam is így látom – helyeselt Ursula.

– No, majd elvállik, hogyan jövünk ki a szomszédainkkal. Mindenesetre rövidesen látogatást teszünk Lindenhofban.

– Igen, okvetlenül.

A két testvér kart karba öltve tért vissza új otthonába.

XI.

Sanna szorgalmasan tekerte a pedált a hazafelé vezető úton, s hamarosan utolérte, majd elhagyta a kocsit. Előbb akart Lindenhofba érni, hogy mindent elrendezzen Käthe számára, és kényelmes fekhelyet készítsen neki.

Egész idő alatt a Steinach testvérekre gondolt. Eszébe jutott, hogy Käthe azt mondta, Hella feleségül akarja vetetni magát Lothar von Steinachhal, s ezért próbálta meg figyelmeztetni a férfit.

Ő is észrevette, hogy Hella egészen más hangot ütött meg a hűgával, mint máskor. Sokkal kedvesebbet. Káthéhez hasonlóan ő is biztosra vette, hogy Hella ezzel Steinach előtt akart tetszelegni, valamint azt is, hogy a fiatalember boldogtalánna teszi magát, ha összeköti az életét Hellával. Ez a két ember nem illik egymáshoz. Tűz és víz.

Gyötrő nyugtalanság rohanta meg. Mintha valami szerencsétlenség fenyegetné Hella és Lothar von Steinach házasságával. Nem tudta megmagyarázni ezt az érzést, egyáltalán azt sem tudta, mi az, ami ma délután óta olyan nyomasztóan telepedett a szívére, s ugyanakkor eddig nem ismert életörömet váltott ki belőle.

Lindenhofba érve, még mindig nem tudott tisztába jönni saját magával. Gyorsanelrendezett mindént Käthe szobájában, s mire elkészült, már megérkezett a kocsi.

A kocsis meg egy házicseléd cipelte fel az emeletre a sérültet. Sanna azonnal ajánlkozott, hogy borogatást készít, és vállalja Käthe ápolását, mire Hella a maga fagyos, szeretetlen módján odavetette:

– Még szép, hogy vállalod. Ugyan ki más ápolná? A mamának nincs ideje ilyesmire, én meg nem látom be, hogy minek bajlódnék vele. Eleget intettelek a kerékpározgatástól, de nem hallgattatok rám. Folyton csatangoltok, mint a cigányok. Remélem, a mama most majd eltilt benneteket ettől az úrinőhöz méltatlan csavargástól.

Käthe zord tekintettel nézett rá.

– Nyugodj meg, drága nővérem, nem óhajtom igénybe venni a segítségedet. Sanna majd gondomat viseli. De kíváncsi vagyok, miért játszottad Riedheimben oly meghatóan a szerető, gyöngéd testvért. Amióta elhagytuk a szomszéd házát, ismét megmutattad igazi arcodat. Jobb is, mert az a szerep nem áll jól neked. Kilóg a lóláb.

– Fogd be a szád! – fortyánt fel Hella. – Neveletlen csitri.

A húga gúnyosan vállat vont.

– Egy pillanatig sem kérdés, hogy kettőnk közül ki a neveletlenebb.

Ekkor lépett a szobába Zedlitzné.

– Már megint civakodtok? – csattant fel. – Folyton keresed az alkalmat a vitára, Käthe.

A leány arca megvonaglott. Mindig ugyanaz a nóta – az édesanyjuk gondolkodás nélkül Hella pártját fogja, akkor is, ha nincs igaza.

– Nem civakodtunk, mama, csak megmondtuk egymásnak a véleményünket.

– Käthe szokás szerint pimaszkodott velem – sietett befeketíteni a másikat Hella.

Az asszony Käthe csúnyán feldagadt bokájára pillantott, amelyre Sanna épp borogatást tett, mert megint fájni kezdett. Aztán kissé megrovóan kedvenc leányához fordult:

– Nézd, milyen dagadt a bokája, biztosan fáj neki. Ne vitatkozz vele, pihenésre van szüksége.

Käthének leesett az álla. Egyáltalán nem szokott hozzá, hogy az anyja Hellával szemben a védelmére keljen. A váratlan fordulat egészen felkavarta. Elkapta az asszony kezét, és lopva megcsókolta.

Zedlitzné gyengéden megsimogatta a haját.

– Most egy ideig nyugton kell maradnod, te vadóc. De ez talán még javadra is válik. Bőven lesz időd végre eltöprengeni a viselt dolgaidon, és remélhetőleg ráébredsz, hogy ebben a korban már nem való az a sok bolondság.

Käthe leszegte a fejét, nem válaszolt. Az imént heves vágy fogta el, hogy az édesanyja egyszer szeretettel magához ölelje. Ifjú szíve abban a pillanatban készen állt arra, hogy kitaruljon, de a szigorú, feddő szavak ismét megkeményítették, újra bezárkózott.

Zedlitzné és Hella elhagyták a szobát. Sanna kicserélte a borogatást, szeretettel és kedvességgel vette körül Káthét, aki egy darabig lehunyt szemmel feküdt ott, aztán felnézett.

– Tulajdonképpen miért vagy te olyan jó hozzám, Sanna?

Amaz elmosolyodott.

– Mert nem tudok más lenni... mert szeretlek.

Käthe elhúzta a száját.

– Ez nekem magas. Hogy tud engem szeretni valaki? Ráadásul épp te, mikor csak nyűg vagyok a nyakadon.

– Te kis oktondi, miket beszélsz. Nem is ismered magadat. Annyira megijedtem, amikor ma elestél, aztán a fájdalomtól elaléltál.

Käthe zavarában elnevette magát.

– Mókás, hogy elájultam. Azt hittem, hogy az csak a finom úri dámák szokása.

– A heves fájdalom okozta. Örülök, hogy most már jobban vagy, és egyáltalán ilyen szerencsésen megúsztad. Sokkal rosszabbul is járhattál volna.

– Mondtam már, hogy csalánba nem üt a mennykő. Tudod, eltekintve az első fájdalomtól meg attól, amikor Steinach úr helyrerántotta a bokámat, egész jó kis kaland volt, nem? Ez a Steinach elragadó ember. Szörnyű kár volna, ha elvakítaná Hella szép pofija, és besétálna a kelepccéjébe.

– Ne beszélj ilyen utálatosan, Käthe!

– Miért, mi mást mondjak? Utálatosságra utálatosság a válasz. Én legalábbis így látom. Vagy talán nem utálatos, hogy Hella kiveti a hálóját egy férfira, akit egyáltalán nem is ismer, csak azért, mert gazdag?

– De, az tényleg nem szép.

– Nahát akkor! És az is undok dolog, hogy gyöngéd szeretetet színlelt, mert jó benyomást akart tenni. Csak Steinach nehogy lépre menjen! Nagy kár lenne érte.

Sanna maga elé meredt.

– Nem akadályozhatjuk meg, és nem is a mi dolgunk.

– Nekem más a véleményem! En figyelmeztetni fogom, valahányszor csak tehetem.

Meghálálom, hogy a karjában hordozott, mint egy beteg gyermekét. Hanem tudod, borzasztó erős lehet! Gondolj csak bele, nem is erőlködött, pedig meg- i van a súlyom. És még csak meg sem köszönhettem, hallani I sem akart a hálálkodásomról, tréfával ütötte el a dolgot. Lég- f szívesebben bögtém volna a megihatottságtól. Na, köszönöm szépen, micsoda leégés! Inkább összeszorítottam a fogamat. Riedheimben valami csodálatos érzés fogott el, mintha egyszerre jobb emberré váltam volna. Ursula Steinach arany os te- remtés. Szerinted is?

– Igen, valóban az.

Käthe bólintott. – Ebben hozzád hasonlít. Ti ketten jól megértitek majd egymást. Bárcsak én is olyan lehetnék, mint ti!

Sanna megsimogatta a kezét. Még soha nem látta ilyennek az unokanővérét.

– Hiszen lehetsz, Käthe, csak akarnod kell. És sokkal jobban érzed majd magad a bőrödben, ha a szívedre hallgatsz.

– Hm! Na, majd meglátjuk! Bár nem hiszem, hogy még holnap is ugyanígy gondolkodom. Ma kicsit felizgattam magam, és kizökcentem az egyensúlyomból.

– A fájdalom és az ájulás miatt. Ki kell pihened magad. Próbálj meg aludni, Käthe! Az jót fog tenni. Készíték még egy friss borogatást, aztán átmegyek a saját szobámba. Csak hívj, ha szükséged van valamire!

– Várj, Sanna! Mondd: nagyon kibírhatatlan vagyok?

– Én jobban ismerlek, mint te saját magadat, és nekem még sohasem tűntél kibírhatatlannak. Ha néha kicsit tüskés vagy is velem, én tudom, hogy az nem szívből jön. Mások találhatnak rajtad kivetnivalót, de ők nem ismernek téged. Bár mindig azt a romlatlan, tiszta szívedet követnéd!

– Tényleg szeretsz engem, Sanna?

– Teljes szívemből, ahogy Rolf is.

Käthe bágyadtan mosolygott, mint egy álmos kisgyerek.

– Azért mégiscsak jó tudni, hogy szeretik az embert. Ma olyan örült módon vágyom a szeretetre meg a jószágra. Máskor nem érdekel, hogy a mama nem túl gyöngéd velem, az előbb viszont könnyörögni szerettem volna: gyere, ölelj magadhoz szorosán, mama! Ma tényleg nem vagyok normális.

– Ma olyan kedves és jó vagy, mint még soha, Käthe. Mennyire örülne Rolf, ha így látna.

Käthe álmosan fészkelte be magát a párnái közé.

– Elfáradtam, aludni szeretnék.

Sanna homlokon csókolta, és átment a másik szobába. Elhatározta, hogy rögtön hosszú levelet ír Rolfnak. Kimerítő részletességgel beszámolt neki a nap eseményeiről attól a pillanattól kezdve, hogy Käthével Riedheimbe kerekeztek, és hívatlan vendégként meglepettették a Steinach testvérek bevonulását.

„Mindketten különleges, értékes egyéniségek, rögtön érzi az ember, ahogy kapcsolatba kerül velük. Käthe is megállapította ezt. Nagyon elégedetlen magával, szeretne kedves és jó lenni. Viaskodik saját énjével, és érző szívét újra meg újra közönyös, felszínes viselkedéssel próbálja álcázni, de meggyőződése, hogy végül a benne rejlő jószág fog felülkerekedni. Talán egyfajta válság előtt áll. Nagyon sokat remélek számára a Steinach testvérekkel való érintkezéstől. Ők, talán tudtukon kívül, bizonyosan segíteni fognak jó irányban befolyásolni Käthét.”

Unokahúga közben mély álomba merült.

Miután Sanna befejezte a levélírást, átosont hozzá, és csendben az ablakhoz ült. Gondolatai ismét nyugtalanul szálltak távolba szakadt szüleihez. Nagyon nyomasztotta, hogy semmi hírt sem kapott tőlük. Máskor, ha erősen gondolt rájuk, lelki szemei előtt mindig megjelent a képük. Most pedig hetek óta úgy tűnt, mintha elfelejtette volna a vonásaikat, nem tudta érzékletesen elképzelni őket. Csak az segített, ha elővette a fényképeiket. Nem értette, miért nem írnak. Tudta, hogy ma ismét befutott egy gőzös Indiából. A postát azonnal továbbítják, tehát holnap hírt kell kapnia tőlük.

– Mennyei Atyám, add, hogy jó hír legyen! – imádkozott buzgón.

Zaklatott gondolataiból Kätthe halk sóhaja rezzentette fel. A leány felébredt, mert a vizes ruha átmelegedett, és a lába ismét sajgott.

Sanna felugrott.

– Máris kicserélem a borogatást. Csak nem akartalak fel- költeni, olyan nyugodtan aludtál.

Ezzel hűs, nedves kendőbe bugyolálta a fájós lábat.

Kätthe fellélegzett.

– Jaj, de jólesik, mindjárt elmulasztja a fájdalmat. Most meg éhes lettem! Nincs még vacsoraidő, Sanna?

Sanna a Joachim bácsitól a konfirmációjára kapott csinos karórára pillantott.

– De, mindjárt, Kätthe.

– Akkor erédj vacsorázni!

– Nem, veled maradok – rázta meg a fejét Sanna.

Mielőtt Kätthe válaszolhatott volna, Zedlitzné lépett a szobába.

– No, Kätthe, hogy érzed magad?

– Jól, mama. Megéheztem.

– Ez jó jel. Felküldetem a vacsorádat.

– Ha lehet, nekem is, Sabine néni, nem szeretném egyedül hagyni Kätthét – kérte Sanna.

– Ti ketten mindenben elválaszthatatlanok vagytok. Előbb együtt csináljátok a butaságokat, aztán közösen viselitek a következményeket. Jó, küldöm a részeteiket. Étkezés után még egyszer feljövök, hogy megnézzelek, Kätthe. Hála istennek, hogy ennyivel megúsztad az esést, eltörhetett volna a lábad, vagy más súlyos sérülést szenvedhettél volna. Kénytelen leszek elkobozni a kerékpárjaitokat.

Kätthe nem ellenkezett. Egyelőre hetekig nem kelhetett fel, a továbbiakon meg nem akarta tömi a fejét.

Zedlitzné megnézte Kätthe lábát, kicserélte a borogatást.

– Mindig csak a gond van veled – morogta.

Kätthe elkapta a kezét.

– Tényleg gondot okozok, mama?

– Hát persze! Szörnyen vad és féktelen vagy. Hella bezzeg mindig jó kislány volt. Neki sohasem jutottak eszébe olyan csínyek, mint neked.

Kätthe sóhajtott.

– Ezért szereted sokkal jobban, mint engem – mondta halkan,

– Ha igyekeznél hozzá hasonlítani, akkor téged is ugyanúgy szeretnék.

Erre Kätthe arca elkomorult. Többet nem szólt. Miután édesanyja kiment a szobából, keserűen megjegyezte:

– Látod, Sanna, a mamának az az óhaja, hogy Hellára hasonlítsak. Mit is kezdhetnék itt egy jó, érző szívvel? Hellának nincs is szíve. Ezért olyan egykedvű. És ért a színleléshez is. Én viszont nem tudok és nem is akarok színlelni. Hellához hasonlítani meg végképp nem akarok. Inkább maradok életem fogytáig Lindenhof fekete báránya, aki folyton csak butaságokat csinál.

Sanna nem felelt. Bánatosan maga elé meredt.

Kätthe tétován nézeti rá.

– Mi ütött beléd?

Sanna felsóhajtott.

– Annyira félek a szüleim miatt. Néha a torkomat szorongatja a félelem. Ha holnap sem jön levél, nem tudom, mitévő legyek.

– Jaj, Sanna, holnap biztos jön, valószínűleg mindjárt kettő is. Ne nyugtalankodj! Ugyan mi történhetne a szüléiddel?

– Sok minden. A múlt éjjel azt álmodtam, óriáskígyó tekeredett édesanyám köré, és amikor a papa a segítségére akart sietni, egy tigris állta útját. Sikoltozva ébredtem. Naponta ezer olyan veszély fenyegetheti őket, amiről nekünk fogalmunk sincs.

– Te mindent olyan komolyan veszel, Sanna. Miért kell mindig ilyen gyászos dolgokra gondolnod?

Ebben a pillanatban kopogtak. Meghozták, a vacsorát. Kätthe derekasan nekilátott, és vidáman csevegett Sannával, hogy elterelje a figyelmét szomorú gondolatairól. Természetesen a délutáni kaland képezte a főbeszédtémát.

Aztán Kätthe így szólt:

– Riedheim új gazdája hamarosan meglátogat minket a hűgával. Megörülök, ha akkor is idejön kell kuksolnom. De te legalább majd mindenről beszámolsz: ki mit mondott, és hogy viselkedett Steinach Hellával: Mit gondolsz, lehetséges, hogy megakad a szeme a nővéremen?

Sanria keserveset sóhajtott, mintha valami feszítené a keblét.

– Hella nagyon szép – szögezte le.

– Na, remélem, jobb feleséget is talál magának. Te sokkal jobban illenél hozzá, Sanna. De hát te Indiába mész.
Sanna elvörösödött.
– Szamárságokat fecsegsz, Käthe.
– Mi ebben a szamárság? Szerintem nagyon is összeillő pár lennétek.
– Nem is értem, hogy jut eszedbe ilyesmi.
– Nagyon egyszerűen. A világ legjobb, legkedvesebb asszonyát kívánom Steinachnak, és rajtad kívül senkit sem ismerek, akit elég jónak tartanék őhozzá.
– Ugyan, Käthe, majd pont egy magamfajta jelentéktelen teremtéssel fog törődni!
– Miért is ne? Először is én egyáltalán nem tartalak jelentéktelennek. A kisujjadba is több ész szorult, mint Hellának az egész fejébe. Azonkívül neked szíved is van.
Sanna leküzdötte a zavarát, és elnevette magát.
– Azt ajánlom, inkább egyél valamit, hogy értelmesebb dolgokon járjon az agyad.
És többé nem is engedte szóba hozni ezt a témát.

XII.

A sérült szépen átaludta az éjszakát. Sannának csak egyszer kellett fölkelnie, hogy kicserélje a borogatást.

A tavaszi napsugár már bekukucskált az ablakon. Sanna egy kisasztalt tolt a díványhoz, amelyen unokánővére félig fekvő helyzetben pihent. Kettesben reggeliztek az asztalkánál.

Käthe bokáján már észrevehetően lelappadt a duzzanat, és nem is fájt különösebben. Így hát a leány most ismét a régi mókás kedvében volt, kicsit csúfolódott is előző napi érzelmés hangulatán.

Sanna azonban nem volt kapható tréfálkozásra. Lázás nyugtalansággal várta a postát, és szólt a cselédnek, aki felhozta a reggelit, hogy amennyiben levele érkezik, azonnal kéri.

Izgatottsága tetőfokra hágott, amikor végre kopogták, és belépett a cseléd.

– Levél, Sanna kisasszony.

A leány felugrott.

– Hála istennek, végre valami hír! – sóhajtotta.

A cseléd összeszedte a reggeli edényt, és távozott. Sanna a levéllel kezében a Käthe fekhelye melletti fotelba omlott, és sápadtan meredt a borítékra. Arcán az örömteli izgalom hirtelen rémült döbbenetnek adta át a helyét.

Unokatestvére csodálkozva nézett rá.

– Na, mi az? Ki se nyitod? Hát nem Indiából jött?

Sanna rettegve szorította magához a levelet.

– O, istenem! – hebegte.

Käthe nyugtalanul fürkészte az arcát.

– Szólj már meg! Mi ütött beléd?

Sanna a homlokát dörzsölgette.

– Indiából jött, a postabélyegző is ugyanaz, de az írás idegen. Ezt a levelet nem a szüleim küldték. Jaj, Käthe, valami történt velük.

A másik aggódva ült fel.

– Olvasd már el végre! – sürgette.

Sanna reszkető kézzel bontotta fel a levelet, s közben határozottan érezte, hogy valami rettenetes történt. Egyszerűen félt hozzáfogni az olvasáshoz. A levelet idegen kéz vetette papírra, és igen hosszú volt.

A leány először az aláírást nézte meg csüggedten.

„Karl Braun, Bora úr inasa” – ez állt a levél végén.

Sanna tudta, hogy Karl Braun édesapja egykori tiszti szolgája, aki követte urát Indiába, és azóta is hűséges, megbízható támasza szüleinek.

Most már bizonyosra vette, hogy baj történt, és lehunyta a szemét, mint aki valami szörnyűségét lát. Végül rávette magát, hogy elolvassa a levelet.

„Igen tisztelt nagyságos Kisasszony!

Mivel rajtam kívül senki sincs, aki tájékoztathatná Önt a történetekről, magam teszem meg, mert tudnia kell, miféle szörnyűséges eseményekre került sor. Isten a tanúm, mennyire nehezemre esik ilyen rossz hírt közölni, de kötelességem megtenni. Magam is egészen le vagyok sújtva, szinte fel sem tudom fogni, hogy többé nem láthatom rajongásig tisztelt, kedves gazdámat és asszonyomat. Olyan hirtelen történt a tragédia, azt sem tudom, mihez fogjak, s hogyan térhetek vissza szülőházamba. Mert ebben az országban nem maradok az én szeretve tisztelt gazdáim nélkül.

De ez mind mellékes. Először is a legfontosabb és legszomorúbb dologról számolok be,

bármennyire nehéz is. Kérem, legyen erős! Sajnálattal kell közölnöm, hogy igen tisztelt, kedves szülei borzalmas körülmények között életüket veszítették.”

Amikor Sanna ehhez a mondathoz ért, holtsápadt arccal felegyenesedett, szinte eszelős tekintettel Käthére meredt, majd hirtelen tompa nyögéssel a padlóra zuhant, akár a kidőlt fa. Käthe halálra rémült.

– Uristen, Sanna, mi van veled?

Sanna nem ájult el, eszméleténél volt, de az iszonyatos fájdalom, amelyet a rettenetes hír kiváltott belőle, minden erejétől megfosztotta, magatehetetlenül a földre taszította.

Käthe sérült lába ellenére is megpróbált a segítségére sietni, igyekezett fölemelni. Ez visszaadta Sanna erejét. Feltápászkodott, elhárítólag kinyújtotta a kezét, hogy Käthét a fekhelyén tartsa, a fotelhoz húzta magát, és abba rogyott.

– Sanna, édes Sanna, az isten szerelmére, beszélj már: mi történt! – kérlelte unokanővére.

Beszélni próbált, de nem jött ki hang a torkán. Csak hálk, fájdalmas nyöszörgés tört fel kebléből. Reszkető kézzel toltá oda Käthének a levelet, és erőtlenül visszahanyatlott a fotelba. Käthe eljutott addig a pontig, ameddig az imént Sanna, és most ő is halálra vált. Patakozott a könnyei, ahogy Sanna sápadt, beesett arcára nézett.

– Szegény, szegény Sannám, mit csináljak... hogyan segíthetnék? – siránkozott.

Sanna nagy erőfeszítések árán fölült, és kifejezéstelen, megtört tekintettel nézett Käthére. Töprengve dörzsölgette a homlokát, és színtelen hangon ismételte:

– Ez lehetetlen, Käthe, egyszerűen lehetetlen! Add ide a levelet, el kell olvasnom az egészet. Nem tudom elhinni, talán megtévelyodtam, vagy ez mind csak lidérces álom.

Käthe odanyújtotta a levelet, Sanna pedig összeszorított fogakkal nyugalmat kényszerített magára, és érte nyúlt. A keze azonban annyira remegett, hogy a levélpapír ide-oda táncolt benne. Az asztalra támaszkodott, úgy próbált tovább olvasni. A betűk előbb vadul ugráltak a szeme előtt, időbe tellett, amíg a sorok kiegyenesedtek.

„Igyekszem részletesen beszámolni a történekről, bár majd megszakad a szívem. Tehát a rádza, aki ennek a tartománynak az ura, párját ritkítóan kegyetlen vadember. Támadásaival szemben a lakosság teljesen védtelen, mivel a brit kormányzat a be nem avatkozás politikáját követi. Mindent megenged magának, emiatt már többször összetűzésbe került a nagyságos úrral. A nagyságos úr ismételten visszautasította, amikor jogtalanul hatalmaskodni próbált vele, emiatt engesztelhetetlen gyűlölettel fordult felé, és még inkább gyűlölte azért, mert a nagyságos úr vasútvonalat akart építtetni a vidéken. A rádzsának nem kell se vasút, se rendes közlekedési hálózat, mert akkor nem ön- kényeskedhet többé tetszése szerint. A nagyságos úrnak néhány nappal ezelőtt kellett volna végleges választ kapnia a brit hatóságoktól, hogy megépül-e a vasút, vagy sem. A rádza minden eszközzel igyekezett elgáncsolni a tervet, ezért a nagyságos úr úgy döntött, hogy még egyszer szé- mélyesen terjeszti az ügyet a kormányzat elé. A rádza tudomást szerzett erről, és meg akarta akadályozni.

Mielőtt a nagyságos úr elutazhatott volna, a rádza kíséretével egyik nap megjelent az ültetvényen, és vandál pusztításba kezdett. Gazdám dühösen tiltakozott, erre a kényúr el akarta fogatni. A nagyságos úr védekezett a martalócok ellen. Borzalmas összecsapásra került sor. Amikor gazdám segítségére akartam sietni, a rádza parancsára két nyomorult megragadott, és egy fához kötözött. Maga- tehetetlenül vergődve kellett végignéznem, ahogy a hitvány kutyák a nagyságos úrra rontanak, és földre teperik. A rádza közvetlen közelből, gonoszul vigyorogva figyelte a jelenetet, lováról uszította embereit.

A nagyságos asszony meghallotta a kiáltást, kinézett az ablakon, és látta, mi történik odakinn. Kétségbeesve, revolverrel a kezében rohant ki a házból, hogy a férjének segítsen, s amikor vérbe fagyva találta, a töltött fegyvert őrzöngve a rádzsára fogta. Dühében és fájdalmában bizonyosan le is lőtte volna, de az egyik gazember kicsavarta kezéből a pisztolyt, és szívébe döfte a törét. A nagyságos úr mellé rogyott, követte a halálba.

A rádza ezután felgyújtatta a házat, katonái feldúlták a szép kertet. Az egész ültetvényt egyszerűen elkobozta és saját tulajdonának nyilvánította. Rólám megfélemeztek a gazfickók. A rádza egyre azt rikoltozta, hogy a nagyságos úr ellene lázította a népet, az életére tört, ezért jogosan büntette meg, és kobozta el a birtokát. Ami szemenszedett hazugság. Egyszerűen nem akarta, hogy megépüljön a vasút, meg akarta akadályozni, hogy a gazdám a brit hatóságoknál engedélyt szerezzen a vasútépítésre.

Az éj beálltaig a fához kötözve maradtam, így mindent láttam és hallottam.

Azután a sötétség leple alatt az egyik hűséges bennszülött szolga odalopózkodt hozzám. Elvágta kötelekeimet, ennem-innom adott, és még az éjjel segített eltemetni a nagyságos úrét, akik érte is oly sok jót tettek. A brit hatóságokhoz fordultam, s az igazsághoz híven beszámoltam a történekről. A rádza azonban addigra más magyarázatot adott rémtetteire. Azt állította, hogy gazdám az angolok ellensége, a brit uralom elleni felkelésre bujtogatta a

lakosságot, ezenkívül meg akarta ölni őt, és a felesége is revolverrel fenyegette.

A brit hatóságok nem nekem hittek, hanem a rádzsának, mert számukra így kényelmesebb volt. A magunkfajták élete itt mit sem számít. Abban sem akadályozta meg senki a rádzsát, hogy az ültetvényt elbitorolja, büntetlenül elvegye a másét. Nekem azt mondták, a nagyságos úr megérdemelte a sorsát. Amikor hangosan tiltakoztam, és követeltem, hogy szolgáltatassanak igazságot, még meg is fenyegettek: jobb, ha hallgatok, különben hatóság elleni izgatásért engem is bíróság elé állítanak.

Szegény, megvetett szolgaként nem tehetek többet gazdámért. Megpróbálok elszegődni egy gőzösre, s ha sikerül hazavergődnöm, jelentkezem a nagyságos Kisasszonynál. Amennyiben úgy dönt, hogy megkísérel érvényt szerezni az ültetvényhez fűződő jogainak, szívesen tanúsítom a történeteket. De nem hiszem, hogy a rádza egy talpalatnyi földet is visszaadna, az angolok pedig őt védik. Ha szegény nagyságos úr brit állampolgár lett volna, a rádza nem mert volna kezét emelni rá.

Most már mindent tetszik tudni. Végtelenül sajnálom, hogy ilyen lesújtó hírt kellett közölnöm. Szegény gazdám és asszonyom annyira örültek, hogy a kisasszony hamarosan Indiába jön. Bizony, azt kell mondanom, hála istennek, hogy erre még nem került sor, hiszen akkor a Kisasszony is osztozott volna szülei sorsában. Tessék elhinni, úgy sírtam, mint egy gyerek, amikor éjnek évadján elföldeltem a nagyságos úrékat. Egy-egy hajtincset levágtam és a borítékba tettem, hogy a nagyságos Kisasszonynak valami emléke maradjon a szüleitől. Remélem, megengedi az ég, hogy viszontláthassam, ha hazajutok, és élőszóban részlegtebben is beszámolhassak mindenről. Legyen könnyű az idegen föld az én Szeretve tisztelt gazdáimnak! Ritkán születnek a világra ilyen, jó és nemes emberek.

Isten áldja a szegény árva nagyságos Kisasszonyt, és vegye oltalmába!

Ajánlom magamat, odaadó hive:

Karl Braun
Bora úr inasa”

Sokáig tartott, míg Sanna végigolvasta a levelet. Szeme előtt újra meg újra elmosódtak a betűk. Szívét kimondhatatlan fájdalom marcangolta. Fel sem tudta fogni, hogy szegény, imádott szüleit ilyen értelmetlenül ragadta el a halál. Bénultan ült, hideglelősen megmegrázkódott. Reszkető kézzel emelte ki a borítékból és ajkával illette a hajfürtöket, azután némán Käthének nyújtotta a levelet.

Az asztalra borult, úgy maradt mozdulatlanul, mint akit megdermesztett a fájdalom.

Käthe aggódva figyelte. Ő is végigolvasta a levelet. Borzongás vett erőt fajta, hamuszürke arccal, tanácstalanul bámult Sannára, aki egyre csak arra tudott gondolni, hogy imádott szüleit ilyen iszonyatos, kegyetlen módon rabolták el tőle. Azt már fájdalmában fel sem fogta, hogy árvaságával egyszerismind koldusbotra is jutott, mivel szüleit mindenüktől megfosztották.

De ha felfogja, pillanatnyilag akkor sem érdekelte volna. Szegény szíve sajogva vágyakozott halott szülei után, s még inkább fokozta kínjait a gondolat, hogy már hetek óta nincsenek az élők sorában, ő pedig nem tudott róla. Egész idő alatt úgy töltötte napjait, mint máskor, csak a bizonytalanság nyugtalanította.

Eszébe ötlött, mennyire megrémítette annak idején, amikor utoljára búcsúzott szüleitől, hogy megszólalt benne egy hang: „Soha többé nem látod a szeretteidet.” Akkor összecsuplott a tornácán, de minden erejét összeszedve szembeszállt a balsejtelemmel, hogy legyűrje, mint valami esztelen szeszélyt. Sikerült is – egészen addig, míg néhány hete el nem maradt a soron következő levél. Akkor megint feltámadt benne az a megmagyarázhatatlan rettegés, de újra meg újra abba a reménybe kapaszkodott, hogy ok nélkül aggódalmaskodik.

Most már tudta, hogy nem ok nélkül.

Käthe kétségbeesésében nem talált szavakat, megragadta unokatestvére karját, s csak azt dadogta:

– Sanna, szegény, szegény Sanna!

Amaz lassan felemelkedett, majd visszahanyatlott a fotelba. Käthe megrettent elkínzott, falfehér arca láttán. Ugy festett, mint akiből elszállt minden élet. Vonásai elernyedtek, fénytelen szeme üres tekintettel meredt a semmibe. Megkövültén gubbasztott, csak ajka remegett az emésztő fájdalomtól.

Käthét egyszerre dermesztő félelem szállta meg. Csak most értette meg igazán, mennyire kedves neki Sanna, valami emberfölötti dolgot szeretett volna véghez vinni, hogy vigaszt és segítséget nyújtson neki. De ráeszmélt, hogy tehetetlen, még felállni sem tud, még egyébként is, ugyan ki vigasztalhatná meg most Sannát? Végül a csengő után nyúlt.

Egy cseléd lépett be.

– Gyorsan, Lina, szóljon a mamának, hogy azonnal jöjjön! – utasította izgatottan.

Sanna nem mozdult, mintha minden kapcsolata megszűnt volna a külvilággal.

Néhány perc múlva Zedlitzné bosszús arccal jelent meg.

– Na mi az? Miért zavarasz, mikor fontos dolgom van?

Käthe reszketve mutatott unokatestvérére.

– Nézd, mama! Jaj, szegény Sanna!

Az asszony csak most vette észre a másik leányt, és ő is megrémült.

– Az isten szerelmére, Sanna, mi bajod? Beteg vagy?

Sanna fáradtan felemelte a fejét, kifejezéstelen tekintettel nézett nagynénjére. Szólni akart, de vértelen ajkát csak fájdalmas nyöszörgés hagyta el, miközben teste lázasan reszketett. Käthe válaszolt helyette.

– Rettenetes dolog történt, mama. Sanna szülei meghaltak. Tessék, ez a levél mindent megmagyarázz, olvasd!

Zedlitzné elsápadt.

– Mit beszélsz? – kérdezte elszömyedve, és az írás után kapott. Käthe díványának szélére ereszkedett, és átfutotta a levelet.

Miután végzett az olvasással, leejtette a kezét, és döbbenetesen nézett unokahúgára.

– Isten az égben, hiszen ez borzasztó!

Felemelkedett, és átfogta Sanna vállát.

– Térj magadhoz, Sanna, még megbetegszel nekem. Sírd ki magad!

Sanna azonban mintha megnémult volna a megrázkódtatástól, s az volt az érzése, ha kinyitja az ajkát, tébolyult sikoltozásban tör ki.

Zedlitzné tanácstalanul bámult le rá. Felfogta, hogy itt nem segít a szó, de nem tudta, mitévő legyen. Végül feldúltan kezébe fogta a levelet.

– Ezt el kell mondanom a papának! – jelentette ki, és elviharzott.

Szokásától eltérően kopogás nélkül rontott be férje dolgozószobájába.

– Ernst! Rossz hír jött Indiából. Mariáékat meggyilkolták. Megölette őket a rádzsa, tudod, akiről Hans nekünk is írta, hogy ellenségeskedik vele. Sanna úgy ül odafönn Kathénél, mint aki kővé dermedt. Nem tudom, mihez kezdjek vele – zihálta.

Zedlitz elszörnyedve ugrott fel íróasztalától.

– Micsoda? Ez képtelenség!

Az asszony a kezébe nyomta a levelet, és egy fotelba rogyott.

– Tessék, olvasd el!

A férfi úgy is tett, s miután a Végére ért, döbbenetesen meredt feleségére.

– Hát ez tényleg borzalmas hír! Nem csodálom, hogy szegény Sannát lesújtotta. Egyébként is túlérzékeny, és szülei folytonos távolléte miatt még inkább kötődött hozzájuk.

– Ugy néz ki, mintha ő is a halálán lenné. Egészen megijesztett, ezért futottam hozzád.

– Kellemetlen história. Segíteni azonban sajnos én sem tudok. Már az is elég baj, hogy

Sanna ilyen tragikus hirtelenséggel elveszítette a szüleit, de ráadásul teljesen elszegényedett. Mert amit ez a rádzsa utólagos brit jóváhagyással megkaparintott, azt bizonyosan nem adja ki többé a kezéből, még ha Hans ártatlansága napnál világosabb is. Nem hiszem, hogy Hans bármiféle politikai cselszövésbe bocsátkozott volna. Sokkal józanabbnak, megfontoltabbnak ismertem, semhogy ilyen teljesen céltalan, balga cselekedetekre ragadtassa magát. Az ottani hatóságoknak ez mindazonáltal alkalmas kifogás, hogy ne kelljen darázsfészekbe nyúlniuk. Ha a saját érdekelmem fenyegeti veszély, a kormányzat sok minden fölött hajlamos szemet hunyni.

Zedlitzné felsóhajtott.

– Szóval úgy gondolod, hogy Sannának egy fillérje sem maradt?

– Ha mindaz megerősítést nyer, amit az inas írt, akkor egész bizonyos. Természetesen azonnal tudakozódnunk kell. Haladéktalanul érintkezésbe lépek az ottani konzulátusunkkal.

Az asszony tanácstalanul nézett a férjére:

– Ez számunkra is súlyos csapás, Ernst. Sanna mostantól kolonc a nyakunkon, pedig anélkül is épp elég a gondunk,

Zedlitz hátrasímitotta ritkuló haját. Hideg szeme komoran villogott.

– Már csak ez hiányzott. A tetejében erre az évre még egy petákot sem kaptunk Sanna etetésére és ruházkodására, mert Hans akkor akarta rendezni a tartásdíjat, amikor magával viszi a lányát. Csak ez év január elsejéig fizetett.

Sabine asszony rémülten csapta össze a kezét.

– En meg épp most rendeltem neki két új nyári ruhát. Remélem, még nem késő lemondani a megrendelést. Különben is gyászt kell viselnie, persze az is temérdek kiadás. Istenem, micsoda kellemetlenség!

A férfi zaklatottan járkált fel-alá a szobában.

– Igen, még egy gonddal több. Pedig épp elég nehéz eltartanunk a saját gyerekeinket is. De mégsem lökhetjük ki Lindenhofból Sannát. A szájára venne a világ,

Zedlitzné felsóhajtott.

– Természetesen mostantól új alapokra kell helyeznünk az itt-tartózkodását. Ha nálunk marad, meg kell szolgálnia, amit kap. Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a magunkéból etessük és lássuk el mindennel. Ezt egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak.

– Jó, de mit csináljunk? Mivel szolgálhatja meg, hogy a mi kenyereinket eszi?

– Hát éppenséggel elbocsáthatom a házvezetőnőt, Sanna pedig átveszi a munkáját, így egy fizetést máris megspórolunk. De talán mégis megmenthetünk valamit a szülei vagyonából.

Az ura vállat vont.

– Arra nincs sok remény. Természetesen azonnal érdeklődöm a konzulátuson, mi a teendő, egyáltalán mire van lehetőség.

Az asszony lassan felemelkedett.

– Ez súlyos csapás Sanna számára, de ami gondjainkat is szaporítja. Megyek, megnézem, mit csinál. Feljössz?

– Persze, illik egy-két vigasztaló szót szólnom. Rettentően sajnálom a lányt, de itt mi már nem segíthetünk.

– Hát nem. Epp elég gond szakadt a nyakunkba ezzel az üggyel. Szegény Hans, szegény Maria! Es pont most, amikor annyi a dolgom.

A házaspár kilépett a dolgozószobából. A folyosón Hella jött szembe velük.

– Mi történt, mama? Most hallok Linától, hogy rossz hír érkezett Indiából.

Zedlitzné tájékoztatta leányát a történetekről. Hella nagy szemeket meresztett.

– Jaj, de rémes! – szörnyülködött, de inkább kíváncsiság, semmint részvét látszott rajta, amint követte szüleit Käthe szobájába.

Sanna még mindig letaglózva ült ott, de ahogy most felemelte a tekintetét, és meglátta Hella kíváncsi, hidegen csillogó szemét, egyszerre felpattant, és saját szobája felé indult.

– Egyedül akarok lenni – nyögte ki fátyolos hangon, és közben a foga vacogott, mintha dideregne. Nem bírta elviselni rokonai kényszerűen részvevő ábrázatát, miközben lelkét őrjítő fájdalom szaggatta.

Mielőtt a többiek szóhoz jutottak, volna, becsukta maga mögött az ajtót, aztán erőtlően az ágyára vetette magát, és a párnába temette az arcát. Így hevert a fájdalom martalékként, s legszívesebben a halálban egyesült volna szüleivel.

Zedlitzék elképedve meredtek a bezárt ajtóra.

– Nahát, igazán neveltlenség Sannától, hogy faképnél hagy minket, mint valami terhes idegeneket, és egyszerűen bezárkózik-jelentette ki sértődötten Hella.

Käthében tüstént felébredt a harci szellem.

– Te még bizonyára sohasem kerültél olyan siralmas állapotba, hogy magányra vágytál, és nem bírtad elviselni az emberek társaságát – felelte sírásba hajló hangon.

Nővére lenézően végigmérte.

– Azért jöttem, hogy megvigasztaljam Sannát, ő meg ahelyett, hogy hálás lenne, becsapja az ajtót az orrunk előtt. Persze te egy követ fújsz vele, én azonban faragatlannak tartom a viselkedését. Az ember mégoly feldúlt idegállapotban sem ragadtathatja ilyen illetlenségre magát.

Käthe szavakkal visszaadhatatlan pillantást vetett rá.

– O, hogyne, te az ő helyében nem vétenél a jó modor kívánalmai ellen. Csakhogy Sanna fájdalmára nincs se etikettszabály, se vigasz. En megértem a faragatlanságát, ahogy te nevezed, és fel tudom fogni az okát. Néhány vigasztaló szó nem kerül semmibe, de van úgy, hogy az ember képtelen elviselni.

– Nézzenek oda, hogy adja a bölcs lélekbúvárt ez a buta kis liba.

Lehet, hogy buta vagyok, de nem olyan értetlen, mint egyesek.

– Csöndet kérek! – dörrent rájuk Zedlitz.

Felesége a csukott ajtóhoz lépett.

– Azért ez tényleg neveltlenség, hogy egyszerűen elszalad előlünk.

– Istenem, hát tényleg nem értitek? – jajdult fel Käthe.

– Legalább szóba állhatna velünk – intette le dühösen az anyja.

– Eppen arra nem képes, mama. Még velem sem tudott beszélni. Hagyjátok egy kicsit békén, ez az egyetlen, amit tehettek érte. Miután összeszedte magát, majd előjön unszolás nélkül is. Borzasztóan megrázta a csapás, amely érte.

Zedlitz bólintott.

– Igaza van Käthének, hagyjuk megnyugodni Sannát. Hát te hogy érzed magad, Käthe? – érdeklődött inkább udvariasságból, semmint szívélyesen.

A leány visszanyelte kibukni készülő könnyeit.

– Jaj, papa, ez a kis baleset most igazán semmiség. Csak az bánt, hogy épp most kell feküdnöm, nem mozoghatok. A lábam majd meggyógyul, amiatt ne fájjon a fejed.

– Akkor hát jobbulást!

– Köszönöm, papa.

– Azt hiszem, fel kell küldenem valakit, Käthe, hogy ne feküdj itt egyedül-szólalt meg Zedlitzné.

A leány a nővérére nézett. Tudta, hogy a házban mindenkinek rengeteg a dolga, még az édesanyjának is több tennivaló jut, mint amennyit elvégezni bír. Csak Hella nem csinál semmit, legfeljebb valami értelmetlen kézimunkával pepecsel, esetleg hébe-hóba vázába rendez néhány szál virágot. Bármennyire nem szívesen tűrte el Käthe a nénje közelségét, azt mégsem akarta, hogy miatta kivonjanak valakit a munkából.

– Hella nyugodtan itt maradhat, mama. A regényeit idefönn is olvasgathatja. Nem lesz velem sok gondja.

Hellát nem lelkesítette a gondolat, hogy betegápolót játsszon a húga mellett, de Sabine asszony fellelegzett.

– Tényleg, Hella, itt maradhatnál Käthével, amíg Sanna elő nem kerül. Akkor azonnal szólj nekem!

Erre a leány biccentett.

– Rendben, mama, itt maradok.

Zedlitzné kiment a férje után.

Hella a húgára nézett.

– Kérsz valamit?

– Nem, köszönöm. Ha szükségem lesz valamire, majd szólok. Egyébként tudomást sem kell vinned rólam.

– Akjcor áthozom a kézimunkámat. Mindjárt jövök.

– Jó, menj csak.

Hella távozott, Käthe pedig lélegzet-visszafojtva fülelt Sanna ajtaja felé.

„Ha legalább Rolf itt lenne! Ő meg tudná vigasztalni Sannát, ha más nem is. Én olyan szeleburdi vagyok, a többiek meg.... róluk jobb nem is beszélni. Irok Rolfnak” – határozta el, s amikor nővére visszajött, megkérte:

– Légy szíves, add ide az írómappámat! Szeretném Rolffal is közölni, mi történt.

– Ilyen sürgős? – kérdezte Hella, miközben teljesítette a kívánságot.

– Igen, az. De ne hidd, hogy a szenzációs hírt akarom mielőbb szétkürtölni. Más okból ragadok tollat.

Hella vállat vont.

– Nem mintha érdekelne – jelentette ki, és az ablakhoz telepedett hímzésével.

Käthe az alábbiakat írta:

„Kedves Rolf!

Å baj ritkán jár egyedül. Mialatt feldagadt bokával feküdtem, a mi szegény Sannánk rettenetes hírt kapott Indiából. Szüleit a gonosz vén rádza parancsára megölték. Tudod, Hans bácsi meg Maria néni mindenfélét meséltek erről a kegyetlen emberről. Az illető Hans bácsi birtokát is elkobozta.

Gondolhatod, hogyan hatott ez a hír Sannára. Magatehetetlenül összerogyott, és sokáig úgy ült ott, mint akiből kiszállt az élet. Csak amikor Papa, Mama meg Hella feljöttek, és vigasztalni akarták, akkor menekült a szobájába, és bezárkózott, ami nagy megütközést keltett. Különösen Hella fogadta értetlenül ezt a viselkedést. Senki sem képes átérezni Sanna szenvedését – még én sem, pedig ennek kapcsán felfedeztem, hogy nekem is van szívem, és Sanna rettentően hozzánőtt. Ki tudnám sírni a szememet, ha arra gondolok, milyen állapotban gubbaszt odaát, a szobájában egy szál egyedül a szerencsétlenségben. De hát ezzel sajnos nem segítenék, úgyhogy inkább hozzád fordulok. Te tudod leginkább, mi kell most Sannának, rögtön írhat sz neki, és biztosan megtalálod a megfelelő szavakat. Borzasztóan kár, hogy nem vagy Lindenhofban. Előled biztos nem zárkózott volna be Sanna. Azt viszont senki sem róhatja fel neki, hogy Hella jéghideg részvétnyilvánítására nem kíváncsi. Én meg olyan ügyefogyott vagyok, azt se tudom, mit mondjak, pedig sokért nem adnám, ha megvigasztalhatnám. Jaj, Rolf, még életemben nem éreztem ennyire gyámoltalannak magamat. Sanna már beszámolt neked a tegnapi kirándulásunkról meg a következményeiről. Szóval azóta valahogy teljesen kizökkentem. Rájöttem, hogy van szívem, pedig azt hiszem, jobb annak, akinek nincs. Az ember csak akkor érzi, amikor fáj. És nekem most nagyon fáj – Sanna miatt. Kérlek, kedves Rolf, írd neki mielőbb, olyan kedvesen és szépen, ahogy csak Te tudsz. Ha nem ilyen gyászos dolog okozta volna, azt mondanám, örülök, hogy Sanna most már nem utazik Indiába, mert borzasztóan féltém az elválástól. De ez köztünk maradjon! És csak annyit még, hogy Steinach úr meg a húga csuda kedves emberek. Mondták, hogy már veled is megismerkedtek.

Mára befejezem, gyorsan el akarom küldeni a levelet, hogy aztán írhatt Sannának. Minden jót!

Sokszor csókol

Borítékba zárta és megcímezte a levelet, aztán megkérte a nővérét:
– Légy szíves, tedd be ezt a postazsákba, hogy minél előbb elvigyék.

Hella felállt, és levitte a borítékot.

Käthe megint lélegzet-visszafojtva fülelt, de Sanna szobájából semmi nesz sem hallatszott.

Mélyet sóhajtott, és szívére szorította a kezét.

„Hogy tud így fájni az ember szíve valaki más miatt? Bárcsak mégis segíthetnék Sannának, és megvigasztalhatnám! De tőlem éppoly kevésbé fogadná el, mint a többiektől. Hiszen nem tudja, hogy szeretem” – gondolta.

XIII.

Vacsora után Käthe elengedte Hellát.

– Ma már semmire sincs szükségem, aludni akarok. Nyugodtan lemehetsz.

A nap anélkül telt el, hogy Sanna hallatott volna magáról. Zedlitzné még néhányszor fent járt, bezörgetett az ajtón, de a leány változatlanul úgy feküdt az ágyon, akár egy tetszhalott. Hiába várta a megváltó könnyeket, és senkit sem akart látni.

Käthe kimondhatatlanul aggódott érte. Ezekben az órákban fogta fel, mennyire szereti unokatestvérét.

Miután Hella magára hagyta, elszántan felemelkedett fekhelyéről. Fájós lábával egy székre térdelt, azt tolta maga előtt, így araszolt a kettejük szobája közötti összekötő ajtóig. Halkan bekopogott, és száját az ajtó hasadékához tapasztva könyörgött:

– Sanna, édes, drága Sanna, légy szíves, nyisd ki! Annyira aggódom miattad. Egyedül vagyok, nem kell félned a többiektől. Ma már senki sem jön föl.

Miután ezt elmondta, csöndben fülelt, és megkönnyebbülésére valami neszt hallott, ami leginkább mély sóhajnak tűnt. Lassú, nehézkes léptek közeledtek, majd odabent félrehúzták, a rezeszt.

Végre kinyílt az ajtó, és Sanna jelent meg zilált hajjal, gyűrött ruhában, az arca fakó és elgyötört volt, a szeme égett, mintha lázas lenne.

Máskor mindig kényesen ügyelt arra, hogy külseje makulátlanul tiszta és rendezett legyen, ezért mostani elhanyagolt állapota különösen ijesztően hatott. Käthe zokogva borult a nyakába.

– Szegény Sannám, borzasztó, hogy nem tudlak megvigasztalni, pedig úgy szeretnék segíteni.

– Azonnal vissza kell feküdnöd, fel sem lett volna szabad kelned – korholta színtelen hangon Sanna, Käthe lába miatti aggodalmában egy pillanatra feledve saját baját.

Käthe sután megcirógatta sápadt arcát. Ez a merőben szokatlan gyengédség meghatotta Sannát. Karon fogta unokatestvérét, és visszakísérte az ágyához. Miután ismét lefeküdt, Käthe maga mellé ültette és átkarolta Sannát.

– Hát semmit sem tehetek érted, szegény drágám? – kérdezte szelíden, és magához szorította.

Ekkor végre megtört a jég, feloldódott a merevség, amely szinte gúzsba kötötte Sannát, amióta a szörnyű hírt megkapta. Hirtelen könnyek öntötték el az arcát. Végre tudott sírni. Hosszan és szívet tépően sírt, miközben egész teste görcsösen rángatózott.

Käthe átölelve tartotta, simogatta, és vele együtt sírt. Vigasztaló szavakat suttogott, amelyeket csak meleg, együtt érző szív találhat egy ilyen gyászos órán, s amelyeket a Sanna iránti szeretet adott a szájába. Egész lénye átalakult, nyomokban sem emlékeztetett a csúfondáros kedvű, szeleburdi va-dócsra. Melegsívű, mélyen érző emberré változott, akit mindenestül áthatott a Sanna végtelen bánatával való azonosulás.

Igy ültek sokáig meghitten egymáshoz simulva, s szabad folyást engedtek könnyeiknek. Sanna siratta halott szüleit, Käthe pedig Sanna boldogtalanságát.

Később aztán Sanna kimerülten az ágy melletti fotelba omlott, és halkan sírdogált tovább, míg holtfáradtan el nem nyomta az álom.

Käthe is elaludt, miután óvatosan betakargatta őt.

Hajnalodott, amikor Sanna dideregve fölébredt, és álmosan körülnézett. Käthe még egyenletesen szuszogott. Sanna magára vette a takarót, mint egy nagykendőt, halkan felemelkedett, és az ablakhoz lépett. Kinyitotta, és egy fotelba ereszkedett. Izzó tekintetét a végtelen messzeségbe fúrta azon az égtájon, amerre India feküdt. Edesapja egy lindenhofi látogatás alkalmával megmutatta neki, merre kell néznie, ha gondolatban szüleit keresi. Pontosan az udvarház kapujánál álló vén hársfa csúcsát kellett pillantásával súrolnia. De többé hiába vágyakozott szerettei után, azok már az idegen földben nyugodtak, az egyszerű

sírgödörben, amelyet egy hűséges kéz ásott nekik.

Elővonta a keblére rejtett kincseket, drága halottainak egy-egy hajfürtjét, amelyet Karl Braun küldött el neki. Vértelen ajka epekedő, gyengéd szavakat suttogott, simogatta és arcához szorította a tincseket, mintha elhunyt szüleinek kedveskedhetne ezzel. Tudta, érezte, hogy utolsó gondolatuk hozzá szállt.

Ismét könnyek öntötték el az arcát, a szenvedés néma könnyei, amelyekkel mintha szíve vérét ontaná az ember. Ismét egész testét rázta a fájdalom.

Igy ült órákig, magányosabban^ és elhagyatottabban, mint eddig valaha.

A házban lassan megindult a mindennapi élet. Az istállók felől a takarmányra váró állatok hangja hallatszott, a gazdasági udvaron megkezdődött a jövés-menés, ki-ki felébredt, és munkához látott.

Käthe is kinyitotta a szemét, és ijedten kereste unokatestvérét.

– Sanna!

Amaz felállt. Könnyeit már felszárította, és összeszedte magát, mert úgy döntött, hogy bátran szembe kell néznie a megváltoztathatatlanak

„Bátorság, gyermekem!”

Ézt súgta neki édesapja, amikor utoljára a karjában tartotta. Szinte most is hallani vélte a hangját.

Osszeszorította a fogát, Käthe felé fordult, odament az ágyához, és lehajolt hozzá.

– Még friss borogatást sem készítettem neked. Lám, milyen önzővé teszi az embert a fájdalom.

Käthe megfogta a kezét, és megsimogatta.

– Ezért fölösleges szemrehányást tenned magadnak. Már nem is fáj a lábam.

– Hadd látom, vörös és duzzadt-e még – felelte Sanna, és visszavedlett ápolónővé. A keze kicsit reszketett, vértelen ajka körül ott bujkált a fájdalom, de egyébként nyugodtnak és fegyelmezettnak tetszett. Kicserélte a borogatást. Käthe lábfeje már sokkal egészségesebben festett, bár a bőrpír meg a duzzanat nem múlt még el.

Käthe Sanna arcát tanulmányozta.

– Olyan beteges, a színed, Sanna, mintha sokkal inkább te szorulnál ápolásra.

A másik leány a fejét rázta, de visszarogyott a fotelbe, mintha semmi erő sem maradt volna a tagjaiban.

Ott ült akkor is, mikor Zedlitzné megjelent. Ahogy az asszony meglátta, elszörnyedve csapta össze a kezét.

– Jesszusom, Sanna, borzasztó, hogy nézel ki. Miért zárkóztál be tegnap?

Sanna fáradtan nézett fel.

– Bocsáss meg, Sabine néni, senkivel sem tudtam beszélni e szörnyű csapás után.

– De hát mi csak jót akartunk, hogy megvigasztaljunk téged.

A leány keze ökölbe szorult.

– Tudom, de egyedül akartam lenni. Szinte eszemet vette a fájdalom. Kérlek, ne haragudj!

– Nem haragszom, hiszen valóban kegyetlen, Súlyos csapás ért. Nagyon sajnállak, és fájdalommal gondolunk szegény szüleidre. De ami velük történt, azt nem lehet meg nem törtéنتé tenni. Ossze kell szedned magad, és most már tessék enni valamit! Különben egészen elgyengülsz, és még lebetegszel nekem. Siránkozással semmin sem segítesz.

Sanna félrevonta homlokába hullott haját.

– Käthével reggelizem, Sabine néni – felelte engedelmesen.

– Helyes. Aztán, ha egy kicsit kipihented magad, lemész Ernst bácsihoz, aki meg akar beszélni veled egyet-mást. Né felejtse el, hogy szüleid halálával és vagyonuk elvesztésével a helyzeted gyökeresen megváltozott.

Käthe nyugtalanul fürkészte édesanyja vonásait, mintha attól félt volna, hogy az asszony fájdalmat készül okozni Sannának.

Unokatestvére felsóhajtott.

– Eddig csak szeretett szüleim elvesztésére tudtam gondolni.

– És arcán ismét hangtalan könnyek folytak végig.

– Jó, Hát ez végül is érthető – mondta Zedlitzné kényszeredetten nekünk viszont Ernst bácsival a te helyzetedre is gondolnunk kell. Már érdeklődött is a konzulátuson, mi a teendő ilyen esetben. Talán valami mégis megmenthető az összeomlás után. Mindenesetre meg kell próbálni.

Sanna megadóan bólintott.

– Reggeli után lemegyek Ernst bácsihoz, Sabine néni.

– Helyes, de előbb hozd rendbe a hajad meg a ruhád!

A leány megrettenve nézett végig magán.

– Bocsánat, hogy így mutatkoztam előttem, nem is figyeltem erre. – Fáradtan felemelkedett, hogy a szobájába menjen.

Zedlitzné néhány szót váltott Kathével, megígérte, hogy máris felküldeti a reggelit, aztán újra eltűnt.

Sanna megigazította a haját, és a ruhásszekrényéhez lépett. Valami feketét keresett a holmijai között. Egyetlenegyét talált, azt is tarka virágos selyemből készült gallér és vállszalag ékesítette. Mindkettőt lefejtette, és felvette az immár dísztelen, sima fekete ruhát. A sötét anyag lágy hajtásokban hullott alá karcsú alakján, az egyszerű kivágás szigorúan keretezte nyakát. Evekkel érettebbnek tetszett ebben az öltözékben, mégis talán sohasem festett ilyen megkapóan kedvesen, mint most. Halovány arca és aranycsillogású haja élesen elütött a ruha éjfékete színétől.

A szüleitől való két hajtincset egy medálba helyezte, amelyben képüket eddig is mindig a szíve fölött viselte. Sokáig nézte a két képecskét, könnyek szöktek a szemébe, és össze kellett szorítani a fogát, nehogy újra elveszítse önuralmát.

Sóhajtvá rejtette keblére a medált, azután összerakodott a szobájában. Az átélt megrázkódtatás után annyira kifárasztotta ez a kis mozgás, hogy közben többször is pihennie kellett egy keveset.

Mihelyt elkészült, visszament Kathéhez. Unokanővére csodálkozva méregette.

– Nahát, Sanna, tisztára úgy tűnik, mintha tegnap óta felnőttél volna. Egészen olyanak hatsz, mint egy igazi dáma.

Sanna leült hozzá. Csöndben megfogták egymás kezét, egymás szemébe néztek, majd Sanna szelíden így szólt:

– Köszönöm, Käthe, hogy olyan kedves és jó vagy hozzám!

Käthe megsimogatta a kezét.

– Csak azt teszem, amit a szívem diktál, Sanna, és a jövőben sem akarok mást tenni. Ha időnként kitör belőlem a régi Käthe, ne orrolj meg rám! Egyvalamit egész biztosan tudok: hogy szeretlek téged, Sanna.

Annyira őszintén buktak ki belőle ezek a szavak, hogy Sanna meghatottan átölelte.

– Köszönöm a szeretetedet, végtelenül jólesik.

– Igazán? Akkor most valami jót cselekedtem?

– Bizony, nagy-nagy jót.

– Ennek örülök, és még azt akarom mondani, hogy tegnap... nem is, tegnapelőtt óta egészen más emberré lettem. Tudod, most mégis azt hiszem, jobb, ha az embernek van szíve... még akkor is, ha fáj.

Bágyadt mosoly derítette fel Sanna vonásait.

– Igen, Käthe, biztosan jobb.

Ebben a pillanatban belépett a cseléd a reggelivel. Sanna elvette tőle a tálcát, elrendezte az edényeket a betegágy előtti kisasztalon. Käthe erőltette, hogy ő is egyék valamit. Addig-addig unszolta, míg végül Sanna neki nem látott. Miközben étkeztek, Hella jelent meg.

– A mamától úgy hallottam, lehet veled beszélni, Sanna, és azért jöttem, hogy részvéteimet nyilvánítsam. Tegnap ugyebár nem adtál rá módot, hogy megtegyem – mondta udvariasan, de a legcsekélyebb melegség nélkül.

Sanna megfogta a feléje nyújtott kezét.

– Köszönöm, Hella. Bocsáss meg, hogy tegnap elvonultam, nem tudtam tartani magamat.

– Most már elég jól érzed magad, hogy folytasd Käthe ápolását, vagy itt maradjak?

– Csak egy kicsit maradj itt, ha lehet, ugyanis le kell mennem Ernst bácsihoz, hogy valamit megbeszéljek vele. Miután visszajöttem, természetesen újra átveszem Käthe ellátását.

– Nem kell maradnod, Hella – szólt közbe sietve Käthe. – Amíg Sanna vissza nem jön, nincs szükségem semmire. Lina egyébként is kitakarítja a szobámat, és kéznél van, ha Valami kellene.

– Ahogy akarod, Akkor én is lemegyek.

Hella elhagyta a szobát, a húga utánanézett.

– Mulatságos, mihelyt Hella feltűnik a színen, felborzoló- dik a toliam – jegyezte meg ismét a régi, epés hangon.

– Szerintem ez nem mulatságos, inkább szomorú. Itt kellett volna tartanod Hellát, amíg vissza nem jövök.

– Nem, nem, a nővéremnél még az egyedüllét is jobb. Tegnap beteltem vele. Felváltva hímez és olvas, közben pedig bölcs kinyilatkoztatásokkal traktál. Ebből áll nála az ápolás. Különben ő csak örül, hogy nem kell maradnia. Minek is untatnánk halálra egymást?

– Akkor hívom Linát, hogy vigyázzon rád, amíg visszajövök.

– Jó, ha ez téged megnyugtat, bár nekem nincs szükségem rá.

– Jobb, ha itt van. Másképp még fölkelsz, mint tegnap.

– Az csak azért volt, mert aggódtam miattad. Különben eszembe sem jutott volna fölkelni.

Sanna homlokon csókolta.

Nem sokkal később megjelent Lina, Sanna pedig indult Ernst bácsihoz, a dolgozószobába.

Käthe nyugtalanul nézett utána. Csak nehogy bántsák szegényt, gondolta.

XIV.

Zedlitzné férje szobájában tartózkodott, amikor Sanna belépett. A férfi felemelkedett, és kezét nyújtotta unokahúgának.

– Megragadom az első alkalmat, hogy elmondjam, mennyire megrázott szüleid halála, Sanna. Hála istennek, egy kicsit már összeszedted magad. Foglalj helyet, kérlek, meg kell beszélünk néhány dolgot.

Sanna leült. E két hűvös, kimért ember társaságában könnyebben megőrizte magára parancsolt nyugalmát, mint Käthe mellett, de úgy érezte, megfagy közöttük.

– Miről kívánsz beszélni velem, Ernst bácsi?

Zedlitz is helyet foglalt vele szemben.

– Ha megerősítést nyer mindaz, amit ez a Karl Braun írt, és ehhez aligha fér kétség, mivel édesapád maga is hűségesnek és megbízhatónak nevezte az inasát, akkor elárvultál. Minthogy pedig még nem töltötted be tizennyolcadik életévedet, gyámra van szükséged. Ez a tiszt természetesen rám, eddigi nevelőapádra és Rolfot nem számítva egyetlen férfi rokonodra hárul. Rolf fiatal kora miatt nem jöhet szóba. Ennek megfelelően magamra vállalom a gyámságot, és remélem, hogy ezzel egyetértesz.

Sanna fájdalmas tekintettel nézett rá.

– Természetesen egyetérték, Ernst bácsi, és köszönöm, hogy vállalod. Remélem, nem jelent sok fáradságot neked.

– Ha az ember kötelességet teljesít, nem kérdezi, fárasztó-e vagy sem. Először is mindent el kell követnem, hogy hiatalos igazolást szerezzek szüleid elhalálozásáról. Azután megkíséreltem, hátha megmenthető még valami hátrahagyott javaikból. Ha nem, ami sajnos félt, akkor a jövőd nem túl biztató. Teljesen nincstelen lévén jelentősen vissza kell fognod az élettel szemben támasztott igényeidet.

A leány görcsösen összeszorította a kezét.

– Bocssáss meg, Ernst bácsi, de mindez lényegtelennek tűnik szüeim elvesztéséhez képest. Egyelőre másra sem tudok gondolni, mint arra, hogy ők nincsenek többé.

Nagybátyja bólintott.

– Jó, jó, értem, még friss a seb. De hamarosan be kell látnod, hogy örökséged elvesztése is életbevágóan fontos további sorsod szempontjából. Még nem ismered az élet komoly oldalát, nem tudod, mit jelentenek az anyagi gondok. Pedig nyomasztóak lehetnek, ezt saját tapasztalatból mondom. De ezzel ma nem akarok többet foglalkozni, ráérek akkor, ha már végérvényes híreket kaptunk Indiából. Akkor természetesen tisztáznunk kell bizonyos részleteket. Most visszamehetsz a szobádba, egyelőre csak a gyámság ügyét akartam elintézni.

Sanna felemelkedett, és kérően nézett nagynénjére.

– Kedves Sabine néni, szeretnék megkérni, hogy rendelj nekem gyászruhákat, mivel nincs több fekete ruhám, csak ez az egy.

Az asszony gondterhelten sóhajtott.

– A számodra rendelt nyári ruhákat lemondtam, remélem, még idejében. Neked természetesen kell még egy gyászruha, majd meglátom, mit tehetek. Mi azonban, Hella, Käthe meg én nem viselünk gyászt, az efféle kiadásokat sajnos kerülnünk kell, minden fillért be kell osztani. Mivel a szüleid nem itt haltak meg, amúgy sem kell okvetlenül gyászba öltöznünk.

Sanna szívére nehéz súly ereszkedett. Hirtelen világossá vált előtte, hogy teljesen rokonaitól függ, amennyiben tényleg nincstelenné vált. Egyszerre megértette, hogy az anyagi kérdések is nyomasztóan fontossá lettek számára.

– Engedj meg egy kérdést, Sabine néni! Mennyi ideig fizettek a szüeim az ellátásomra és öltözködésemre?

Sabine asszony tekintete összevillant a férjével.

– Csak ez év január elsejéig. Az utolsó észteendő édesapád akkor akarta kifizetni, amikor érted jön. Év eleje óta tehát minden szükségeset a magunkéból fedeztünk – hangzott a válasz.

A leány megréppen nézett a házaspárra.

– Ezek szerint még tartozom nektek.

– Mindenképpen! De ezt a tartozást alighanem le kell írunk. Ha mindaz igazolódik, amit apád inasa írt, és neked semmi sincs, akkor természetesen visszafizetni sem tudsz semmit. Ezen nem lehet változtatni.

Sanna lecsüggesztette a fejét.

– Borzasztóan sajnálom, hogy szaporítom a gondjaitokat. Tudom, hogy enélkül is nehezen éltek, és nem dúskáltok a javakban.

– Sajnos nem. De ezekről a dolgokról ma ne essék több szó. Előbb várjuk meg a híreket

Indiából, a többiről aztán beszélünk.

Ezzel Sannát elbocsátották. Fáradt léptekkel tért vissza szobájába, és egy fotelba rogyott. Ott ült mozdulatlanul, míg nem hallotta, hogy Lina odaát végzett a takarítással. Akkor feltápáskodott, és átment Káthéhez. Unokahúga nyugtalanul Várta.

– Mit akartak tőled a szüleid?

Nehéz sóhaj szakadt fel Sanna kebléből.

– Világossá tették, hogy szüleid halála más szomorú következményeket is maga után von. Nem maradt semmim, ráadásul: még tartozom is a szüleidnek. Ez év január elsejétől mindent ők fizetnek számomra.

Käthe arcát szégyenpír öntötte el.

– És azért rángattak le már ma, hogy ezt közöljék?

– Nem, ez csak a beszélgetés folyamán merült fel. Édesapád csak azért hívatott, mert ő a leendő gyámom, és megkísérel valamit megmenteni a számomra, de nem hisz a sikerben.

Käthe megsimogatta Sanna kezét.

– Szerintem ettől a beszélgetéstől egyelőre megkímélhetek volna téged.

– Előbb-utóbb úgyis szoba került volna mindez. Hidd el, most még könnyebben is fogadom, hiszen csekélységnek tűnik ahhoz a szerencsétlenséghez képest, hogy elveszítettem a szüleimet.

– Szegény, drága Sanna!

Sanna testén remegés futott végig, és tenyerebe temette az arcát.

– Jaj, Käthe, kedves Käthe, olyan borzasztóan megváltozott az életem – zokogott fel, és magába roskadt.

Käthe szemét elfutotta a könny, de ennyi bánatra nem talált vigasztaló szót.

E nap délutánján Joachim bácsi átkocsizott Lindenhpfbba.

Még semmit sem tudott az utóbbi napok eseményeiről. Sabine asszony egyedül fogadta, mert a férje kilovagolt.

– No, Sabine – kezdte az öregúr színeteket se látom mostanában. Még Käthe és Sanna is elmaradozott. Így hát nekem kellett idejőnnöm, hogy megnézzek benneteket.

Zedlitzné hellyel kínálta.

– Jaj, kedves Joachim bácsi, az elmúlt napokban annyi baj történt, hogy egészen kizökkentünk.

Az idős férfi elszömyedt.

– Az isten szerelmére, hát mi az a sok baj?

Sabine beszámolt Käthe balészetéről és Sanna szüleinek haláláról.

Az öregúr vonásai mély részvétet tükröztek.

– Hiszen ez borzasztó! Egy barbár kényúr ilyen kegyetlenül kioltotta ennek a két derék embernek az életét! És szegény Sanna! Súlyos csapás ez szegény gyermeknek. Mikor érkezett a tragikus hír?

– Tegnap reggel.

– És miért nem értesítettetek róla?

– Még nekünk is alig volt időnk félfogni. Azt hiszem, így is elég korán megtudtad a dolgot.

– Sanna hogy viseli a csapást?

– Először valósággal kővé dermedt, tegnap egész nap a szobájába zárkózott. Ma valamennyire összeszedte magát. De szánni való látványt nyújt.

– Hol van most?

– Odafönn, Káthénél.

– És hogy van Käthe?

– Fájdalmai már nincsenek, a duzzanat szépen húzódik vissza. Az orvos egy órája járt itt, megmasszírozta a sérült bokát. Megmutatta Sannának, hogy kell csinálni, s ezután már ő folytatja.

Az öregúr még mindenfélét kérdezett, aztán felállt.

– Ha megengeded, Sabine, szeretném a szobájukban meglátogatni az ifjú hölgyeket, hogy részvéteimet nyilvánítsam Sannának, és érdeklődjek Käthe hölgylete felől.

– Ez igazán kedves tőled, Joachim bácsi. Kedves és jóságos vagy, mint mindig.

– De, Sabine, hiszen magától értetődik, hogy megnézem őket. Akkor hát megyek.

– Ugye azután velünk teázol? Addigra Ernst is hazajön, és Hella is szeretné üdvözölni az ő kedves Joachim bácsikáját.

Az öregúr arcának alig észrevehető rezdülése elárulta, hogy nincs ínyére Sabine mesterkéltszívélyessége.

– Jó, maíradok teára – felelte kurtán.

– Felkísérjelek?

– Köszönöm, nem szükséges, egyedül is feltalálok, és nem akarom rabolni az idődet. Biztosan van elég dolgod.

– Igaz, megint ki se látok a munkából. Valamelyest be kell segítenem Ernstnek, mert Rolf távollétében kétszeres teher nehezedik a vállára.

– Persze, gondolom, hogy hiányzik Rolf. Nagyon szorgalmas fiú.

Sabine asszony szeme felragyogott.

– Igen, nagyon derék és dögös. Csak nem túl közvetlen, de hát ilyen a természete. Nem szabad rá haragudnod, drága Joachim bácsi, amiért olyan tartózkodó veled szemben. Sajnos képtelen kimutatni az érzéseit.

Joachim bácsi különös mosollyal nézett unokahúgára.

– Emiatt ne aggódj, Sabine. Jól ismerem Rolfot, és pontosan tudom, hová tegyem. Szóval kérlek, ne zavartasd magad, egyedül is feltalálok.

Ezzel elhagyta a helyiséget.

Egy-két perc múlva bekopogott Käthe szobájába. A hívásra résnyire nyitotta az ajtót, és bedugta a fejét.

– Jó napot, hölgyeim! Szabad-e belépni?

– A, Joachim bácsi, kerülj beljebb! Kedves tőled, hogy meglátogatsz bennünket – üdvözölte őszinte örömmel Käthe.

Az öregúr belépett, és, becsukta maga mögött az ajtót.

Sanna felemelkedett, és elébe ment. A bácsi két kezénél fogva magához vonta, és kedves, komoly tekintettel a szemébe nézett.

– Szegény, drága gyermekem, csak az imént hallottam, micsoda fájdalom ért. Azért jöttem, hogy megszorítsam a kezedet. Ha valaki tudja, mit érzel, akkor én. Néhány éve magam is egyetlen napon veszítettem el a számomra legdrágább két embert, s akkor kis híján összetörtem a sorscsapás alatt. Annak idején senki és semmi nem tudott megvigasztalni, ahogy most téged sem. De saját tapasztalából mondhatom, hogy az idő nem áll meg, és begyógyítja a sebeket. A te sebeidet is beforrasztja majd, még ha a hegek;et örökké érezni fogod is.

– Köszönöm, Joachim bácsi – mondta fátyolos hangon a leány, szemét elfutotta a pára, és gyorsan elfordult, hogy összeszedje magát.

Az öregúr Käthe pihenőhelyéhez lépett.

– Hát te meg miket művelsz, te vadóc? Kerékpárral bukfencezel, és kificamítod a bokádat? A leány mosolyogva bólintott.

– Igen, Joachim bácsi, én már csak ilyen vagyok, mindig csinálok valami grimbuszt.

– De meddig akarod folytatni? Netán nagymama korodig?

– tréfálkozott az öreg, hogy kicsit felderítse Sannát.

– Nem lldoffi, Joachim bácsi, de talán még tovább is. Egyesek sohasem komolyodnak meg, és könnyen lehet, hogy én is ezek közé tartozom. De egy időre most vége a viháncolásnak. Szegény Sanna nem tarthat velem, egyedül pedig semmi élvezet az egészben.

– Miért, a viháncolás mindig élvezet? Gondolom, feldagadt bokával feküdni kevésbé szórakoztató.

– Hát, mindennek megvan a jó oldala, ha az ember helyes szögéből nézi. Szívesen vállalnám ezt a dagadt bokát akármeddig, csak Sanna ne lenne olyan boldogtalan. Borzasztóan sajnálom őt, Joachim bácsi.

Käthe szemében könnyek csillogtak. Az öregúr leült a dívány mellé, és Sanna felé pillantott.

– Segíts elviselni neki e csapást! Egy kis szeretet nagyon ráérne – jegyezte meg halkán.

Käthe megszorította a kezét, és némán bólintott. Arca mély megindultságot tükrözött.

„No nézd csak, ennek a kis huncut vadócnak több szíve van, mint hittem. Talán mégis inkább Rolf húga, mint ezé a hüvös, mesterkélts Helláé. Ez örvendetes” – gondolta az öreg.

Sanna közben újra lehiggadt, és odajött hozzájuk. Joachim bácsi egy ideig még elterelegette az ifjú hölgyekkel.

– Rolf tudja már, mi történt? – kérdezte.

Käthe bólintott.

– Igen, tegnap írtam neki. Már biztosan megkapta a leveletem.

Az öregúr némsokára elbúcsúzott. Megsimogatta Sanna aranyszőke haját.

– Isten óvjon, kicsi Sanna! És ne várokoztassatok sokáig, látogassatok meg mielőbb!

– En egyelőre nem mehetek, Joachim bácsi, csak ha a lábam meggyógyult.

– No, mihelyt fölkelhetsz, telefonálj nekem, és küldök értetek kocsit. Az eper utolja megvár benneteket.

– Hú, akkor sietünk, Joachim bácsi. Köszönjük a meghívást!

– Nincs mit. Isten áldjon, és jobbulást kívánok! A viszontlátásra Lichow-ban!

– Viszontlátásra, Joachim bácsi!

A szívélyes búcsú után az öregúr távozott. Az ajtóból még egyszer barátságosan biccentett Sannának.

Harmadnap Sanna a reggeli postával levelet kapott Rolftól, aki az alábbiakat írta:

„Szegény, drága Gerlicém!

Lesújtott a hír, amelyet Kathétől kaptam. Nagyon fáj, hogy nem lehetek veled, mert tudom, most kétszeresen hiányzik valaki, aki annyira megért Téged, és együtt érez veled, mint én.

A papírra vetett vigasztalások még hatástalanabbak, mint az élőlóban elmondottak. Szeretnék melletted lenni, hogy megsimogathassam a kezedet, és testvéri gondoskodásommal körülvehesselek.

Ne búsulj, Gerlicém, ne engedd, hogy a fájdalom maga alá gyűrjön! Szüleid nem lelnének nyugodalmat sírjukban, ha tudnák, hogy szenvedsz. Erre gondold, és amint képesnek érzed magad, hogy szívfájdalmadról beszélj nekem, azonnal írd!

Szívből örülök, hogy Käthe most egész másként viszonyul hozzád. Leveléből őszinte aggodalom csendült ki. Azt hiszem, végre felfedezte a szívét, és Isten adja, hogy mostantól mindig ahhoz igazodjék. Add át neki üdvözlőmet, mondd meg, hogy köszönöm kedves sorait, és rövidesen válaszolok rájuk.

Mit is hozhatnék fel vigasztalásodra, szegény, árva kis Gerlicém? Szerencse a szerencsétlenségben, hogy még nem tartózkodtál Indiában, különben talán osztoznod kellett volna szüleid sorsában, de ez most Téged aligha vigasztal. Ahogy ismerlek, e percben nincs hőbb vágyad, mint szeretett szüleiddel egyesülni, akár a halálban is. De majd megnyugszol, és derekasán leküzdöd fájdalmadat. Ohataflanul eszembe jutott, hogy amikor édesapád utoljára elutazott Lindenhofból, arra kért: »Mondd meg Sannának, hogy viselkedjék bátran!« Hazaérve pedig könnyek között találtam rád a kertben. Mennyire fájtak a könnyeid! Aggodalmadról beszéltél, hogy talán utoljára láttad a szüleidét. Erre azt mondtam, kislányos butaságokat fecsegsz, pedig előre megsejtetted, mi következik, szegény Gerlicém. Talán édesapád is valami balsejtelem készíttette arra, hogy azt az üzenetet bízsa rám, viselkedj bátran. Igyekezz megszívlelni édesapád kívánságát, mert halott szüleidért semmi más nem tehetsz, mint hogy bátran viseled nehéz sorsodat.

Testvéri szeretettel állok melletted, Gerlicém, és remélem, hamarosan személyesen is hírt adsz magadról. Ne erőltesd az írást, türelmesen várok, amíg neked is hiányzik. Akkor azonban jót fog tenni, ha kiöntheted a szíved, ezt biztosan tudom.

Hálásan köszönöm részletes tájékoztatásodat Käthe balesetéről és Riedheimben tett kényszerű látogatásokról. Kedves volt tőled, hogy mindenről beszámoltál. Remélem, Käthe lába hamar meggyógyul.

Te pedig viselkedj bátran, Gerlicém! Testvéri szeretettel gondol rád

hűséges unokatestvéred, Rolf.”

Ez a levél újra könnyekre fakasztotta: Sannát, ugyanakkor némi vigaszt is csepegtetett belé. Érezte, hogy mégsem áll egészen egyedül a világban. Rolf testvéri szeretetére és támogatására mindig számíthat. Ő sohasem hagyja el.

Käthe győzködte, hogy mielőbb írjon Rolfnak.

– Neki jobban szavakba tudod önteni a fájdalmadat, hogy könnyíts a lelken. Nagyon is belátom, hogy erre ő sokkal alkalmasabb, mint én. Eddig nem sok kedvességet kaptál tőlem, és olykor még mindig visszaesem a régi hibáimba. Idő kell, hogy bebizonyíthassam, mennyire megváltoztamba. Rolf mindenestre megért téged, és szerintem is jót fog tenni, ha kiöntöd neki a szívedet.

Sanna megcirógatta az arcát.

– Sokkal előbb tudtam, mint te, hogy meleg és érző szíved van. De örülök, hogy legyőzted félszedségedet, és nyíltan betekintést engedsz a szívedbe. Nagyon jólesik, hogy olyan kedves vagy hozzám, Käthe.

Unokahüga visszanyelte könnyeit.

– Jaj, te, egészen elérzékenyíttem. Siralmas ez a gyengeség. Biztos azért van, mert hiányzik a mozgás. Majd, ha megint futkoshatok, egyszeriben visszavedlek a régi Käthévé!

– A mókázó kedved majd visszatér, de azt a nyers, gúnyolódó hangot nem engedem, hiszen megmutattad, hogy egészen más is tudsz lenni.

– Nem akarsz most mindjárt írni Rolfnak? Biztosan aggódik érted, és nem nyugszik, amíg hírt nem kap tőled.

– Ha most nincs szükséged rám, szívesen.

– Nincs, nincs, csak még a könyvemet hozd ide, légy szíves, közben olvasok egy keveset.

Sanna odavitte a könyvet, megigazította a párnákat, aztán átment az íróasztalához, és az alábbi levelet fogalmazta:

„Kedves, jó Rolf!

Szívből köszönöm kedves soraidat. Nem akarlak sokáig várni a válasszal, mert tudom,

hogy aggódsz miattam.

Gondolhatod, hogy majd beleőrültem a fájdalomba, amikor megtudtam, milyen borzalmas véget értek szeretett szüleim. Még most is minduntalan felmerül bennem az emésztő kérdés, vajon sokat szenvedtek-e. Ejjel és nappal magam előtt látom őket, és a szívem vérzik. Már a megelőző hetek is gyötörő nyugtalanságban teltek, mert rendszeres levelezésünk megszakadt. Az aggodalom, amely elutazásuk óráján ébredt bennem, újra meg újra rám tört. Amikor azután megérkezett a híradás Karl Brauntól, apám inasától, aki szüleim tragikus haláláról számolt be, egyszerre összeroskadtam, úgy éreztem, megszakad a szívem. Mellékelten elküldöm neked ezt az írást, hogy magad is elolvashasd, mi történt. Légy szíves, következő leveleddel küldd vissza!

Käthe hihetetlenül kedves és jó hozzám, amióta ez a rettenetes csapás ért. Kitárta előttem a szívét, s ha a régi beidegződések arra készítenék, hogy újra elzárkózzék tőlem, meg fogom akadályozni ebben. Többé nem engedem el a kezét. Egyénisége a: jövőben bizonyosan egyre határozottabban fog kibontakozni, és mindjobban hasonlít majd hozzád. Azt hiszem, saját balesete is gyakorolt rá némi befolyást, yagy inkább a baleset utáni együttlét Riedheim lakóival. A Steinach testvérek természetes jósága és me- legszívúsága mély benyomást tett rá. Már akkor és ott felébredt benne a vágy, hogy jót cselekedjék. Gondolom, megpróbál közelebb kerülni Ursula von Steinachhoz, és én is igyekszem ezt tenni, ha lehetőségem nyílik rá, mert igen szeretette méltó, értékes embernek tartóm.

Ami még engem illet, kedves, jó Rolf, eszembe vésem drága édesapám szavait, és bátran fogok viselkedni. Ez egyelőre persze elég nehéz, mért az élet fárasztó, sivár útnak tűnik. Elfekintve attól, hogy a számomra legkedvesebb embereket veszítettem el, haláluk nehéz helyzetbe is taszított. Ernst bácsi elmondta, hogy a gyámóm lesz, és szüleim után semmim sem maradt. Megpróbálékugyan visszaszerezni nekem valamit, de nem hiszi, hogy sikerrel jár. Nem tudom, hogyan alakul ezek után a jövőm. A szüleim január elseje óta nem fizettek az eltartásomért, ezért Ernst bácsiék kiadásokra kényszerültek miattam, holott maguk: nek is takarékoskodniuk kell. Gondolhatod, mennyire nyomaszt, hogy tartozom nekik.

Bárcsak Ernst bácsi legalább annyit megmenthetné, amiből az adósságomat törleszthetném! Nem merem remélni, hogy Lindenhofban maradhatok, nem szeretnék a szüleid terhére lenni, gondjaikat szaporítani. Már sokat tépelődtem, eleget tanultam-e ahhoz, hogy valami módon megkereshessem a kenyeremet, de attól félek, mindenképpen hiányos a tudásom. Sajnos erre nem készültem föl, neveltetésem kezdettől fogva arra irányult, hogy majd szüleim ültetvényén és házában másoknak parancsoljak. Most minden megváltozót, s nem tudom, mihez kezdek. Először is ki kell várnóm, mire jut ügyemben Ernst bácsi.

De nem akarom gondjaimmal, bajaimmal a szívedet fájdtítani, kedves, jó Rolf. A jó Isten majd megsegít, és bármí jön is, bátran fogok viselkedni. Igazad van, ha azt mondom, hogy mást úgysem tehetek a szüleimért.

Testvéri szeretettel ölel: a Te Sannád”

XV.

Másnap délután Sanna unokahúga szobájának nyitott ablakánál ült, amikor közeledő kocsit vett észre. Alaposabban megnézte, majd Käthehez fordult, aki épp azon igyekezett, hogy csevegésével kicsit eloszlassa a bánatát.

– Látogató jön, Käthe, Steinach úr meg a húga épp most ér- . keztek meg.

Käthe érdeklődve kapta fel a fejét.

– Ó, nekem meg idefönt kell feküdnöm. Gondolom, neked nincs sok kedved látogatókat fogadni?

Sanna felsóhajtott.

– Nem szeretnék lemenni, ha neked itt kell maradnod.

– Ez a buta lábam! Elegem van a he verészből. Holnap fölkelek.

– Azt lehet, a duzzanat, hála istennek, teljesen lelohadt. De járnod még nem szabad, és bizonyára fájna is. Viszont legalább a nyitott ablaknál ülhetsz.

– Azt ma is megtehetem, és akkor láthatom, amikor Stei- nachék elmennek.

– Jó, segíték felkelni. Szépen ideülsz az ablakhoz, és vastag párnákkal felpolcolom a lábadat.

Igy is történt. Sanna felsegítette Käthét, és az ablakhoz támogatta, ahol gondosan leültette, hogy sérült lábát kényelmesen tarthassa.

– Hála istennek – lélegzett fel Käthe –, ez már egy lépés a gyógyulás felé. Most már kinézhetek az ablakon, egy pillantást vethetek a nagyvilágra, ha a lábammal nem követhetem is.

Sanna elrendezte Käthe előbbi pihenőhelyét, azután kézimunkájával odaült hozzá.

Lent eközben Zedlitz és Hella szívélyesen fogadták a Steinach testvéreket. Hella ismét kacérkodni próbált Lotharral, de csekély sikerrel járt.

– Azért jöttünk, hogy jó szomszédhoz illően tiszteletünket tegyük, és tudakozódjunk kedves leánya hogy léte felől. Remélem, a baleset nem vont maga után további kellemetlen következményeket – fordult Zedlitznéhez Lothar.

– Örülünk, hogy házukban üdvözölhetjük önöket. Käthe leányom, hál istennek, jól van, a lába rendbe jött. Egy ideig persze még pihentetnie kell, ami ennek a kis vadócnak nehezebbre esik, de más baja nincs – felelte az asszony.

– Nem láthatjuk Käthe kisasszonyt? – kérdezte mosolyogva Ursula von Steinach. – Őszintén szólva örömmel vártam a találkozást. Olyan kedves, vidám teremtés, még a balesete után is nagyon bátran és okosan viselkedett.

Zedlitzné kicsit feszengett.

– A szobájában, a felső szinten tartózkodik, sajnos nem használhatja lépcsőt. Sajnálni fogja, hogy nem üdvözölhette önöket.

– Akkor legalább azt engedje meg, hogy fellátogassak hozzá, ha nem zavarok – kérte kedvesen Ursula.

– Käthe, természetesen nagyon fog örülni – vágta rá a háziasszony.

Ursula elfogta fivére nyugtalanul pásztázó tekintetét, és arcán megértő mosoly suhant át.

– Remélem, Bora kisasszony jól van?

Lothar fellélegzett.

– Epp most akartam kérdezni, hogy Bora kisasszony kiheverte-e az unokahúga balesete miatti ijedséget.

Zedlitzné már várta a pillanatot, amikor beszámolhat a Sannát ért veszteségről. Azon nők közé tartozott, akik élvezettel újságolják el a szenzációs híreket.

– Azt hamar kiheverte, de időközben súlyos csapás érte. A baleset másnapján értesült szülei váratlan haláláról.

A testvérek döbbenetben néztek rá.

– Rettenetes! Hogy történhetett ilyen hirtelen? – kérdezte részvevőn Ursula.

Zedlitzné elmesélte, amit az ügyről ő maga tudott. Miután befejezte, Steinach úr megindultan sóhajtott fel:

– Szegényke! Milyen kegyetlenül elbánt vele a sors.

– Tényleg sajnálatra méltó, kivált, hogy a szüleivel együtt mindenét elveszítette. Egyszerre a szó legteljesebb értelmében szegény árvává vált, és most már a mi irgalmunkra van utalva.

Az asszony szavai kellemetlenül érintették Lothart. Azt gondolta magában, hogy Sanna von Bora csakugyan sajnálatra méltó, ha ezeknek a rokonoknak az irgalmára van utalva.

Ursula viszont sietve kijelentette:

– Milyen jó, hogy önök befogadják.

Zedlitzné sóhajtott.

– Elvégre nem hagyhatjuk sorsára.

Most ismét Lothar ragadta magához a szót:

– Bizonyára tettek lépéseket, hogy meggyőződjenek róla, nem kaphatná-e még az ifjú hölgy legalább a szülei örökségét.

Ebben a pillanatban lépett be a ház ura. Köszöntötte a vendégeket, majd ő válaszolt Lothar kérdésére.

– Azonnal megtettem minden szükséges lépést, és magamra vállaltam unokahúgom gyámságát. Sajnos igen kevés a remény, hogy valami még megmenthető – jelentette ki, és ismertette Steinach úrral a dolgok állását. A fiatalember feszült figyelemmel hallgatta, majd így vélekedett:

– Akkor valóban nincs sok remény. Ha a brit hatóságok a rádza eljárását szentesítették, azt már visszavonni nem fogják. Ha Bora úr brit alattvaló lett volna, másképp léptek volna fel. De egy német telepesnek Indiában nincs szava.

– Magam is így látom, és a konzulátus is.

Miközben az urak tovább taglalták az ügyet, Ursula megkérdezte Zedlitznét:

– Ugye meglátogathatom Käthe kisasszonyt?

– Valóban fel akar fáradni a mi kis vadócunkhoz?

– Amennyiben megengedi, nagyságos asszony.

– Akkor felkísérem.

Ursula azonban elhárította:

– Nem, nem, nagyságos asszony, ne fáradjon! Megkérem a nagyságos kisasszonyt, hogy vezessen fel a húgához – fordult Hellához, aki sokkal szívesebben maradt volna Steinach úr társaságában, de természetesen nem hagyhatta figyelmen kívül Ursula kívánságát.

– Ezer örömmel – felelte savanyúan, és még egy ep.ekedő pillantást vetett Lothar von Steinachra.

Sanna és Käthe még az ablaknál ültek, amikor nyílt az ajtó, és Hella lépett be a vendéggel.

Ursula együtt érző tekintettel lépett Sannához, aki felemelkedett, és elébe ment.

– Nem szeretném zavarni, Bora kisasszony, csak a sérültet akartam megnézni, és alig reméltem, hogy önt is üdvözölhetem. Ha már találkoztunk, kérem, fogadja őszinte részvételemet! Fivérem és éri sajnálattal értesültünk az önt ért fájdalmas veszteségről. Mivel most egy esztendeje magam is elveszítettem drága édesanyámat, és néhány évvel korábban drága édesapámat, át tudom érezni, milyen súlyos ez a csapás.

E szavaknak forró kézszorítás adott nyomatékot.

– Köszönöm együttérzését, Steinach kisasszony – felelte halkan Sanna.

Ursula mélyen a szemébe nézett, még egyszer megszorította a kezét, mielőtt elengedte, és Káthéhez fordult.

– Örömmel hallom, hogy ismét jobban érzi magát, nagyságos kisasszony!

Käthe kezét nyújtott.

– Valóban jól vagyok, már fel is keltem, csak pihennem kell. De kérem, ne nagyságoskisasszoilyozzon engem! Nem vagyok hozzászokva,

– Akkor hogy szólíthatom?

– Egyszerűen Käthe kisasszonynak.

– Megengedi?

– Örömet szerez vele.

– Rendszerben, de ön is szólítson engem a keresztnevemen! Végére is szomszédok lettünk, és jobban örülnék, ha mellőznénk a szertartásos érintkezést.

– Bátorodhatok én is élni ezzel a lehetőséggel? – kérdezte gyorsan Hella.

Ursula csak egy pillanatig habozott. Hellát cseppet sem találta rokonszenvesnek, és nem lelkesedett azért, hogy bizalmas viszonyba kerüljön vele. Am úgy gondolta, amire Käthét feljogosította, azt a nénjétől sem tagadhatja meg. Kivált, hogy Hella egyben Rolf húga is.

– Hogyne – válaszolt barátságosan. – És a kedvességük arra bátorít, hogy Bora kisasszonyt „is megkérjem, térjünk át erre a megszólításra. Megengedi, Bora kisasszony?

Sanna szíves pillantással fogadta a javaslatot.

– Örömmel – felelte egyszerűen.

– Köszönöm, Sanna kisasszony!

– Önt illeti köszönet, Ursula kisasszony.

Az ifjú hölgyek egy ideig eldiskuráltak. Ursula tekintete újra meg újra a csöndes Sanna bánatos arcán állapodott meg.

Hella kedvesnek mutatkozott, határozottan igyekezett kedvező benyomást tenni annak a férfinak a hűgára, akit meg akart nyerni magának.

Néhány perc múlva Ursula elbúcsúzott Sannától meg Káthé- től, és visszatért a földszintre Hellával.

Käthe utánanézett.

– Te, Sanna, ez az Ursula kisasszony elragadó teremtés.

– Igen, Käthe, magam is úgy találom, és nagyon jólelkű.

– Akár a bátyja. Megfigyelted, milyen szeretettel méltónak mutatkozott a jelenlétében Hella? Ursulán keresztül akarja behízelegni magát Steinachnál. Remélem, nem sikerül neki.

Sanna nem válaszolt. Elkéseredve meredt maga elé, halálosan szerencsétlennek érezte magát.

Ursula von Steinach odalent fivérével együtt elköszönt, és hazahajtottak.

Käthe az ablakból figyelte, ahogy kocsira szállnak, és zsebkendőjével integetett Ursulának. Amaz észrevette, és visszaülteti. Erre Lothar is felfigyelt. Megfordult, és felköszönt, de tekintete nem Käthe mosolygós arcát, hanem a halovány, csöndes leányt kereste, aki Käthe mögött állt.

– Ez a Sanna von Bora angyali szépség. El sem tudom mondani, milyen megindítóan festett fekete gyászruhájában. Ugy éreztem, okvetlenül tennem kell érte valami kedveset és jót - magyarázta Ursula.

Fivére különös, nyugtalan pillantást vetett rá.

– Nagyon sajnálatra méltó teremtés, és bizonyosan jót cselekszel, ha minél inkább pártfogásodba veszed.

– Minden alkalmat meg fogok ragadni, Lothar.

Hetek teltek el, amióta Sanna hírül vette szülei halálát. Nagybátyja fáradozása, hogy valamit megmenten az örökségből, hiábavalónak bizonyult. Mindössze annyit ért el, hogy elküldték neki a meggyilkolt házaspár hiteles halotti bizonyítványát, továbbá közölték vele, miszerint a Bora házaspár maga felelős a sorsáért, mivel a rádza és a brit fennhatóság ellen szervezkedett. Birtokukat büntetésből kobozták el.

A konzul, aki Zedlitzüek ezt a felvilágosítást adta, maga is felháborodott, de meggyőzte, hogy nincs mit tenni, mivel Boráék ártatlansága nem bizonyítható.

Így tehát egyértelművé vált, hogy Sanna szegény, nincstelen árva. Mihelyt Zedlitzné megbizonyosodott erről, magához hívatta a leányt.

– Beszédem van veled, Sanna, tessék, foglalj helyet!

Sanna megilletődötten ült le egy fotelba.

– Mit akarsz mondani nekem, Sabine néni?

– Először is közölni szeretném veled – kezdte kissé bizonytalanul és idegesen az asszony –, hogy Ernst bácsinak semmit sem sikerült visszaszereznie az örökségedből, tehát egyetlen fillerre sem számíthatsz. Gondolkoztál már azon, hogyan alakulhat a jövőd?

Sanna egyenesen nagynénje szemébe nézett

– Igen, Sabine néni, az utóbbi hetekben szüntelenül ezen törtem a fejem, azonban csak arra az eredményre jutottam, hogy a megváltozott helyzetben nem szabad a terhetekre lennem.

Zedlitzné megkönnyebbülten fellelegzett.

– Nagyon okos, hogy ezt belátod. Hiszen jól tudod, hogy amúgy sem fényűző körülmények között élünk. Keményen meg kell küzdenünk a talpon maradásért.

– Tudom, Sabine néni, és belátom, hogy meg kell próbálnom a saját lábamra állni. Csak azt nem tudom, hogy kezdjek hozzá.

Sabine asszony ismét fellelegzett. Sanna jobban megkönnyítette számára azt, amit mondani készült, mint remélte. Így még arra is alkalma nyílt, hogy nagylelkűnek mutakozzék.

– Természetesen nem felejtjük el, hogy rokonok vagyunk, Sanna, és mi sem áll tőlünk távolabb, mint sorsodra hagynunk téged. Alaposan megfontoltam, miként rendezhetnénk el a dolgokat számunkra kielégítő módon, és egy ajánlatot szeretnék tenni neked. Meghallgatod?

– Hogyne, Sabine néni. Nagyon hálás vagyok.

– Nos, arra gondoltam, hogy Lindenhofban maradhatsz, ha bizonyos értelemben állást vállalsz itt. Így nem idegeneknél kell megkeresned a kenyered. Nem kell kiszakadnod megszokott környezetedből, mégis megtanulsz önállóan megélni. Nekünk pedig nem kell súlyos áldozatokat hoznunk az eltartásodért. Tudsz követni?

– Természetesen, Sabine néni, de mégis miféle állásra gondoltál?

Az asszony egy pillanatig habozott, aztán gyorsan kibökte:

– Az egyetlen személy, akinek a helyét be tudnád tölteni, és akit elbocsáthatunk, a házvezetőnő. Így helyette támaszom lennél, és minden feladatát átvennéd. Ez kezdetben valószínűleg kissé nehezedre fog esni, de majd kialakul, s ha kellő szorgalommal és komolysággal látsz munkához, hamar belejössz. Sajnos nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a vendégünknek tekinthessünk téged. Ahhoz túl szűkösek a körülményeink. Ha viszont elbocsátjuk a házvezetőnőt, akkor megtakarítjuk a vele kapcsolatos kiadásokat, s ez fedezi az eltartásodat. Természetesen az eddiginél sokkal egyszerűbben kell öltöznöd, és le kell mondanod bizonyos dolgokról, amelyeket eddig magától értetődőnek tekintettél. Ugye, ezt belátod?

Sanna kicsit elsápadt. Sabine néni ajánlata szégyenletesen közönségesnek tűnt, de úgy érezte, nincs abban a helyzetben, hogy sértődötten elutasítsa – hiszen még hálával is tartozik, amiért, helyet próbálnak találni számára Lindenhofban.

– Igen, Sabine néni, belátom, és hálás vagyok, hogy nem akarsz elküldeni innét. Megváltozott helyzetemben örülnöm kell, ha továbbra is itt maradhatok, és szívesen dolgozom azért, hogy jogot szerezzek erre.

Zedlitzné rendkívül elégedetten nyugtázta, hogy ilyen simán megoldódott ez az ügy. Könnyeket, siránkozást és ri-mánkodást várt unokahúgától, arra számított, hogy kemény kézzel kell letörnie ellenállását.

Nagy kegyesen így folytatta:

– Örülök, hogy megjött az eszed, és zúgolódás nélkül fejet hajtasz az elkerülhetetlen előtt. A szobádat természetesen megtarthatod, és továbbra is velünk étkezel, mint eddig.

Sanna elvörösödött. A néni utolsó szavait végtelenül megalázónak érezte, mivel világossá tették, hogy a jövőben egyáltalán nincs joga az uralommal egy asztalnál ülni, és saját-szobája helyett voltaképpen egy cselédszobában kellene meghúznia magát. Tehát csupán kegyet gyakorolnak, amikor ilyen kedvezményekben részesítik. Torkát fojtogatta a keserűség, nem bírt felelni, ám a néni nem is várt választ, hanem felemelkedett és kijelentette:

– Mivel ma elseje, felmondok a házvezetőnőnek. Amíg el nem hagyja a házat, a felügyelete alatt bedolgozhatod magad, hogy megismerd a teendőidet. Mostantól természetesen nem érsz rá Kathével szórakozgatni. Komolyan kell vened az életet, és elvárom, hogy szorgalommal és figyelmességgel mutasd ki irántunk érzett háládat.

Ezzel kézcsokra nyújtotta jobbját, és elbocsátotta unokahúgát, majd átvonult a nappaliba, ahol férje és idősebbik leánya várta.

– Nos, Sabine, világossá tetted Sanna előtt, milyen feltételekkel adhatunk neki a jövőben is otthont Lindenhofban? – kérdezte Zedlitz.

Az asszony elégedetten számolt be az imént lezajlott beszélgetésről.

– Természetesen nehezemre esett Sanna elé tárnom e változtatás szükségességét, de ha még ennél is többet juttatnék neki, akkor saját

gyermekeimet kellene megrövidítenem, így hát nem maradt más választásom.

– Ez magától értetődik, Sabine, és nyilvánvalóan Sanna is belátja.

– Remélem is. Mindenesetre nagyon higgadtan és józanul viselkedett.

– Ezt örömmel hallom. Ki nem állhatom a jeleneteket. De most már mennem kell a földekre. Jó napot mindenkinek!

Miután a férfi elhagyta a szobát, Hella édesanyjához fordult:

– Véleményem szerint Sanna csak hálás lehet nekünk. A magam részéről szívesebben vettem volna, ha elhagyja Lindenhofot.

Az asszony meghökkenve nézett rá.

– Miért?

– Ugy tűnik, Steinach úr komoly érdeklődést tanúsít iránta, ami kedvezőtlenül befolyásolhatja terveinket.

– De Hella, hiszen csak egyszer-kétszer találkoztak.

– Akkor is, mama! Steinach folyton őt nézi, és feltűnően figyelmes vele. El kell ismerni, hogy Sanna megjelenése az utóbbi időben sokkal csinosabb és érdekesebb lett. Olyan elragadóan gyámoltalan, ami a férfiaknak mindig tetszik a nőknél. Steinach kisasszony is kifejezetten igyekszik elnyerni Sanna barátságát, miközben velem továbbra is tartózkodó. Akárhogy is, lehetőleg kerülnünk kell, hogy Sanna a Steinach testvérekkel találkozzék, különben meghiúsulhat a tervünk, és nem tudom magamra vonni Steinach úr érdeklődését.

– Ugyan, Hella, te rémeket látsz. Egyáltalán nem vettem észre, hogy Steinach úr különösebb érdeklődést mutatna Sanna iránt. Épp ellenkezőleg, minden tekintetben téged tüntet ki figyelmével, és határozottan remélem, hogy közeledni kíván hozzád.

Hella szeme felcsillant.

– Komolyan így látod, mama?

– Hát persze. Különben miért járna ilyen gyakran Lindenhofba? Az természetes, hogy Sannával és Kathével közvetlenebbül viselkedik, hiszen bennük még éretlen kamaszlányt lát.

– De Sanna mostanában egészen felnőtt nőnek hat.

– Na igen, mert gyászt visel. De ha egy férfinak közted és

Sanna között kell választania, okvetlenül a te javadra dönt.

Sabine asszony hamisítatlan anyai büszkeséggel nézett leányára. Hella a nagy állótükör elé lépett, s vizsla szemmel megtekintette magát. Szokás szerint elegáns, nőies öltözéket viselt, amely kiemelte előnyös vonásait.

Kezével lassan végigsimított a ruháján, megvizsgált minden részletet, s a látvány elnyerte a tetszését. Nem is alaptalanul állapította meg magáról, hogy tündöklő szépség – ám ez a tündöklés csak a felületés szemlélőt vakította el, a szívet-lel- ket nem melegítette át.

Zedlitzné a tükörben mosolyogva biccentett leányának, mintha azt akarná mondani: Bizony, messze földön nincs szebb nálad!

Lindenhof és Riedheim között az utóbbi hetekben rendszeres érintkezés alakult ki. A Steinach testvérek gyakran látogattak Lichow-ba is, ahol a kastély gazdája igen barátságosan fogadta őket.

Igy a szomszédok felváltva találkoztak Lindenhofban, Lichow-ban és Riedheimben. Lothar von Steinach őszinte sajnálatára azonban Sanha von Borát alig-alig és szinte kizárólag Lindenhofban láthatta. A leány az első hetekben állandóan Käthére vigyázott, miután pedig Käthe lába rendbejött, és immár akadálytalanul járhatott-kelhetett, Sabine asszony – Hella befolyására – Sanna értésére adta, hogy inkább maradjon otthon, ne zavarja gyászruhájával a társaság hangulatát.

Természetesen még inkább elhanyagolták őt mostantól fogva, hiszen fizetővendégből személyzetté süllyedt.

Amikor Käthe megtudta, miféle feltételek között teszik lehetővé szülei, hogy Sanna továbbra is Lindenhofban maradjon, kikelt magából.

– Szegény Sanna! Ezt merészték ajánlani neked? Hogy szolgálóként lakj velünk? És te tűröd ezt?

Unokatestvére azonban megadóan kulcsolta össze kezét az ölében, és felsóhajtott.

– Mi más t lehetnék, Käthe? Ne felejtse el, hogy hálával tartozom a szüleidnek, amiért nem hagynak sorsomra.

– Jaj, te mindig olyan borzasztóan jámbor vagy, Sanna, akár fát is vághatnának a hátadon. Még meg is köszönöd nekik, hogy cselédsorba kényszerítenek. A helyedben inkább világra mennék, és másutt keresnék állást magamnak.

Sanna bánatosan emelte rá a tekintetét.

– Igen, mert beléd sokkal több erő szorult, Käthe, én viszont félnék nyakamba venni a világot. Ott senkibe sem kapaszkodhatnék, itt számíthatok rád és Rolfra.

Käthe szemét elfutotta a pára.

– Ha Rolf megtudja, milyen galádságot műveltek veled, tombolni fog dühében. Ő

semmiképp sem fogja eltűnni. Meg is írom neki.

Sanna riadtan fogta meg a karját.

– Az isten szerelmére, Käthe, ne tedd! Kérlek, ne nehezítsd meg harcias részrehajlásoddal még inkább a helyzetemet! Rolfot se biztasd semmi esetre sem arra, hogy kiálljon mellettem. – Lásd be, hogy engem hibáztatnának azért, ha miattam összekülönböznetek a szüleitekkel! Nagyon kérek, hagyd annyiban a dolgot. Eppoly kevésbé segíthetsz, mint Rolf. Különben is beletörődtem a sorsomba.

Käthe hirtelen végtelenül gyengéden átölelte Sannát.

– Hát semmit sem tehetek érted? Annyira szeretlek, és csak neked köszönhetem, hogy nem vagyok még kibírhatatlanabb perszóna, mint amilyen.

Sanna szeretettel félresimította homlokából a haját. Komoly, csendes viselkedésével évekkal idősebbnek és érettebbnek hatott nála.

– Nagyon is sokat tehetsz értem, Käthe, ha továbbra is szeretsz, és az maradsz nekem, amivé az utóbbi időben váltál.

Käthe könnyein át elmosolyodott.

– Nem valami sokat kaptál tőlem. Ráadásul azelőtt folyton csak rosszkódásra csábítottalak, amiért aztán vélem együtt te is szorultál.

A másik leány is mosolyogni próbált.

– De szeretsz, Käthe. Tényleg nem tudod, mennyit jelent ez nekem?

– Miért, te talán nem szeretsz engem? Mégis mindenféle jót teszel velem azon fölül is.

– Ne vitatkozzunk ezen, Käthe. Őrizz meg a szívedben, és mutasd ki a szeretetedet, ahogyan az utóbbi időben tetted. Ez valódi vigaszt nyújtott bánatomban,

– Tényleg, Sanna? Egy kicsit megvigasztáltalak?

– Persze.

– Hű, te, csak úgy dagad a keblem a büszkeségtől. Végre valami hasznot hajtottam az életben.

– Még nagyon, nagyon sok hasznos dolgot művelhetsz, Káthém. De most le kell mennem a házvezetónőhöz, hogy megkezdje a betanításomat.

– Hát én most már mihez kezdjek egyedül, nélküled? Halálra fogom unni magamat.

Sanna felemelkedett, és karjába vonta unokatestvérét.

– Talán te is megpróbálhatnál hasznos elfoglaltságot keresni. Bevallom, én még örülök is, hogy feladatot, igazi munkát kapok. Most, hogy nincs több leckeóránk, neked is rengeteg a szabad időd. Az a tétlen élet, amelyet Hella folytat, nem elégítheti ki az embert. Csupa értelmetlen semmiséggel tölti ki a napjait. Nem irigylem, és neked sem kívánom, hogy utánozd. A szüleidnek ellenben rengeteg a dolga. Talán átvállalhatnál egyet-mást a tennivalóikból.

Käthe elfintorította az arcát, és félig nevetve, félig bosszúsan mondta:

– A végén még példás erényű hajadont faragsz belőlem. De ha egész nap a társaságod nélkül kell boldogulnom, akkor végső kétségbeesésemben talán munkára adom a fejemet. Ursula von Steinach is úgy dolgozik Riedheimben, akár egy szorgos háziasszony. A bátyja épp tegnap dicsérte.

– Na látod! Ha így nézed, talán nem is olyan borzasztó, hogy a jövőben házvezetónőként tevékenykedem Lindenhofban.

– Jaj, Sanna, engem alapjában véve nem ez zavar, elsősorban a módot találom bántónak, ahogy ezt a feladatot rád osztották. A mama elmagyarázhatta volna sokkal kedvesebben, tapintatosabban is.

– Például hogyan? – tudakolta mosolyogva Sanna.

– Mondjuk, ilyenformán: „Kedves Sanna, nyugodtan Lindenhofban maradhatsz, még ha nem tobzódunk is a javakban. Ha netán nyomasztónak éreznéd, hogy valamit el kell fogadnod tőlünk, kicsit hasznosíthatod magad, én már ki is gondoltam a módját...” Hát, így valahogy. Ez bőven elég, és nem hat sértően.

– Túl sötéten látsz, Käthe. Sabine néni egyszerűen félreérthetetlenül nevének nevezte a dolgot, és hidd el, igyekezni fogok, hogy édesanyádnak igazi támasza legyek, mert nem akarom hiába pusztítani a kenyeret,

XVI.

Joachim bácsi kerti ünnepélyen látta vendégül egész rokonságát és a Steinach testvéreket. A lindenhofiak futottak be utóljára, s amikor a házigazda üdvözölte őket, tüstént látta, hogy Sanna nincs velük.

Erdeklődésére, hogy hol a leány, Zedlitz kicsit zavarba jött, de gyorsan válaszolt, mielőtt valaki más tette volna:

– Hiszen tudod, Joachim bácsi, hogy gyászol, és nem járhat estélyekre.

Az öregúr elégedetlenül csóválta a fejét:

– Hiszen ez nem hivatalos társasági alkalom. A riedheimiek kivételével csupa családtag van jelen. Nem kellett volna egyedül otthon hagynotok, ráférne egy kis vidámság. Egyébként is feltűnő, hogy soha sehol nem mutatkozik. A múltkor, amikor mindannyian Riedheimben jártunk, szintén hiányzott, holott Steinach kisasszonytól tudom, hogy kifejezetten őt is meghívta.

– Valóban, Joachim bácsi, Sanna mégis otthon maradt.

– Ezt semmiképp sem szabad engedni. Az a gyermek túl sokat marad magára a gyászos gondolataival.

Käthe már készült, hogy hozzászól a kérdéshez, aztán jobbnak látta, ha hallgat.

Az öregúr nehezen nélkülözte Sannát. Előre örült a jöttének, remélte, hogy a kis mulatság némi kikapcsolódást nyújt a leánynak. Meg aztán nagyon szívesen beszélgetett ezzel az okos, kedves teremtéssel.

Sanna Käthével sem látogatta már, ami azelőtt oly gyakran előfordult. Joachim nem tudta, hogy a szegény árva most Lindenhofban látástól vakulásig lőt-fut, szinte egy szabad perce sincs. Neki egy szót sem szóltak arról, hogy Sanna helyzete alapvetően megváltozott. Amikor az est folyamán kettesben maradt Käthével, megkérdezte tőle:

– Mondd Csak, Käthe, miért nem látlak mostanában titeket Sannával?

A leány bizonytalanul nézett fel rá. Legszívesebben kiöntötte volna a szívét, elpanaszolta volna, hogy Sannát szolgáskorba kényszerítették, de unokatestvére megígértette vele, hogy sem Rolffal, sem Joachim bácsival nem beszél erről. Így csak keserveset sóhajtott.

– Tudod, Joachim bácsi, a mama Hella kívánságára elkobozta a kerékpárjainkat, más közlekedési eszköz meg nem nagyon áll rendelkezésünkre Lindenhofban. Gyalog viszont túl hosszú az út.

Az öregúr elmosolyodott.

– Ó, ha csak ezen múlik, könnyen segíthetünk a bajon. Majd én mindig küldök kocsit. Csak telefonálnotok kell, ha meg akartok látogatni.

Käthe zavartan csavargatta a fehér ruhájából lecsüngő szalagot.

– Akkor én időnként tényleg meglátogathatlak... de Sanna nem.

– Sanna miért nem?

– Mert nem ér rá.

– Mit jelentsen ez?

A leány felkapta a fejét.

– Azt nem mondhatom meg.

– Miért nem?

– Mert megígértem Sannának. Sem neked, sem Rolffnak nem beszélhetek róla, bármennyire szeretnék is. De talán egyszer megkérdezhethéd magától Sannától, miért nem jön többé Lichow-ba. Akkor kénytelen elárulni, nekem pedig nem kell megszegnem adott szavamat.

Joachim bácsi Käthe arcát fürkészte.

– Különös. Mi lappang emögött?

– Ó, te majd kideríted, Joachim bácsi, és... talán segíteni is tudsz Sannán.

– Hát segítségre szorul?

– Ó nem fogja bevallani, de szerintem igen. Én magam nem tudok segíteni neki, mert még ügyetlen, butuska jószág vagyok, de te, Joachim bácsi, te okos vagy és jó.

A férfi szúrós szemmel nézett rá.

– Hízelegni akarsz? Az utóbbi hónapokban örömmel vettem észre, hogy leszoktál erről.

Käthe bátran állta a tekintetét.

– Nem, Joachim bácsi, eszemben sincs hízelegni, csak a meggyőződésemet adtam hangot.

Az öregúr megsimogatta a haját.

– Rendben van, Käthe, alkalomadtán beszélek Sannával.

– Okvetlenül tedd meg, Joachim bácsi!

Megzavarták őket, Lothar von Steinach lépett oda a hűgával.

– Käthe kisasszony, igaz, hogy Sanna kisasszony ma megint otthon maradt? – kérdezte Ursula.

A bátyja feszülten figyelte Käthe arcát.

– Igaz, Ursula kisasszony, Sanna valóban nem jött velünk

– felelte Käthe, és észrevette, hogy Lothar von Steinach vonásai elkomorulnak. Éles szemével már rég felfedezte, hogy Steinach úr élénk érdeklődést tanúsít Sanna iránt, és titokban örült ennek.

Ursula megfogta Käthe kezét.

– Nem szabadna engednie, Käthe kisasszony, hogy a ku- zinja minden társaságtól visszavonuljon. Az egyedüllét cseppet sem tesz neki jót.

Käthe széttárta a kezét.

– Sajnos tehetetlen vagyok, Ursula kisasszony, az imént épp erről beszélgettünk Joachim bácsival. De o talán orvosolni tudja a bajt.

Az est folyamán Käthe jól látta, hogy Hella ismét iparkodik elnyerni Steinach úr tetszését, és elbűvölni őt, de hiába töri magát. Udvariasságból ugyan nem fordított hátat neki, amikor a leány beszédbe elegyedett vele, illedelmesen válaszolgatott is, de a tekintete Hella minden kacérkodása dacára hűvös maradt. Hella azonban nem fogta fel azt, amit Käthe már rég. Azt hitte, végérvényesen lesöpörte a porondról riválisát.

Zedlitzné is elégedetten figyelte, hogy Steinach úr gyakran látható Hella oldalán, s ezt a férfi érdeklődésének tudta be.

Mindeközben a szegény kis hamupipőke magányosan és elhagyatottat! ült Lindenhofban egy hagy halom foltoznivalóval.

Amíg szorgoskodott, gondolatai vágyakozva szálltak Lichow-ba, nem mintha szórakozás után sóvárgott volna, hanem azért, mert tudta, hogy Lothar von Steinach is ott tartózkodik. Ifjú szíve akarva, nem akarva megnyílt a fiatalember előtt, pedig tudta, hogy szerelme reménytelen. Hogy is gondolhatja ez a büszke férfi, Riedheim ura a szegény hamupipőkére, aki rokonai irgalmából, szolgálóvá alacsonyodva maradhatott a házban?

Mégis szívesen ment volna Lichow-ba, már azzal is beérte volna, hogy láthatja őt.

Joachim bácsit is szerette volna viszontlátni, mert mindig kedvesen, jóságosan bánt vele, mindig tudott valami vigasztalót, megnyugtatót mondani neki. De Zedlitzék egyáltalán nem akarták magukkal vinni. Sabine néni elé rakta a sok szakadt, lyukas, kopott holmit:

– Te addig kijavíthatod ezeket-mondta.

– Hát Sanna nem jön velünk? – kérdezte Käthe.

Hogy jönne, mikor gyászol? Különben sem férünk el öten a kocsin, azonkívül Sannának nincs fekete alkalmi ruhája. Hat órára vacsorát kell adnia az embereknek, és egy sor más -dolgot is el kell intéznie.

Sannának mindez nem volt újság, még ha újra meg újra fájt is. Nemrégiben, amikor Riedheimből érkezett meghívás, Sabine néni az értésére is adta, hogy nem kívánatos a megjelenése Steinachéknál, és a jövőben otthon kell maradnia, valahányszor ők társaságba mennek. Mit sem használt, hogy Käthe berzenkedett a dolog ellen. Őrá senki sem figyelt, Sanna még örült is, hogy unokahúga nem próbált meg közbeavatkozni; mert szegénysége és függő helyzete sem fújhatta el büszkeségét, s nem akart olyasmiért könyörögni, amit megtagadnak tőle.

De a szíve, az fájt, hogy egyedül kell otthon maradnia. Iparkodott a munkájával, hogy egy félóra időt nyerjen.

Rolf tegnap újra kedves, vigasztaló levelet írt neki. Unokafivére nem tudta, hogy immár szegény hamupipőkeként él Lindenhofban, ő pedig nem akarta, hogy most tudja meg, amíg távol van. Ráér akkor, ha hazatér, bár akkor sem változtathat a helyzetén, hiába is akarna. Nyugodtan és fegyelmezetten továbbra is a régi, szeretetteljesen testvéri hangnemben fogalmazott, beszámolt mindarról is, amit Ursula von Stejnach-ról tudott- mert finom ösztönével megérezte leveleiből, hogy Rolf szerelmes a szomszéd húgába.

Persze azt gondolta, Rolfnak nincs sok esélye, hogy elnyerje Ursula von Steinach kezét, mivel Lotharral ellentétben a leánynak nincs saját vagyona, márpedig Rolfnak szülei kívánságára tehetős menyasszonyt kell találnia.

Erre azonban levelében célzást sem tett, mert nem akarta nyugtalanítani unokabátyját.

Amint elkészült az írással, sietnie kellett, hogy a földekről hazatérők időben vacsorát kapjanak. Azután még sok egyebet is el kellett intéznie, s mire valamennyi kötelességének elégettett, már indulhatott lefeküdni. Reggel korán kellett kelnie, végigdolgozta az egész napot, és már alig állt a lábán a fáradtságtól. Nem habozott tehát nyugovóra térni. Félálomban hallotta a kocsizörgést, ebből, tudta, hogy rokonai hazatértek. A lehetőség, hogy valamit hallhat az estélyről, mindenekelőtt pedig Steinach úrról, tüstént kitörölte az álmat a szeméből.

Néhány perc múlva Käthe óvakodott be a szobába.

– Sanna! Alszol? – suttogta a sötétben.

Sanna fürgén felült az ágyban, és felkapcsolta a lámpát az éjjeliszekrényen.

– Nem, épp elszundikáltam volna, amikor hallottam, hogy megjöttetek.

– De jó, hogy még ébren találalak! Ide süss, mit hoztam: egy nagy doboz, teli a legfinomabb gyümölcsizzel meg mindenféle más nyalánksággal. En mondom, mindegyik isteni! Joachim bácsi csomagoltatta be neked.

– A drága Joachim bácsi!

– Semmi kétség, aranyból van a szíve. Nagyon elszontyolodott, hogy nem jöttél velünk.

Sanna fátyolos tekintettel simogatta meg a kartondobozt.

– Igazán hiányolt?

Käthe leült az ágy szélére, és karját unokatestvére nyaka köré fonta.

– Nagyon. És nem egyedül ő, azt elhiheted. Valaki igencsak bűnnek adta a fejét, amiért nem láthatott, éppúgy, mint a múltkor Riedheimben.

Sanna elpirult.

– Ki az a valaki? – kérdezte bizonytalanul.

– Szerintem tudod te azt, Steinach úr, ki más?

Sanna még jobban elpirult.

– Ugyan, menj már, miféle butaságokat fecsegsz?

– Butaságról szó sincs. Tudom, amit tudok, a szemem pedig kilenc vasajton is átlát; hajói kinyitom. Miért ne látnék bele akkor egy kedves, rendes ember szívébe? Mert Steinach úr az. Hanem Hellának nincs, szerencséje nála, annyit mondhatok. Hiába főzte ki, hogy sehová se vigyünk magunkkal téged. Ugyanis az ő műve, hogy itthon kell kuksolnod, szegény kis bogárkám. Fél tőled, mert vetélytársnőjének tart. Szögezzük le, hogy teljes joggal. De minden mesterkedése hasztalan, nem kell aggódnod, drága Sannám.

Ettől végképp zavarba jött.

– Miért mondod ezt, Käthe? Mi dolgom neked Steinach úrral?

Käthe arcon csókolta, és elnevette magát.

– Az imént hallhattad: kilenc vasajton is átlátok. Biztosíthatlak, hogy a te szíved sem maradt előttem rejtve. De nyugodj meg, nem kotyogok ki semmit. Csupán remélem és kívánom, hogy egy szép napon eljőjön érted a daliás mesebeli királyfi, aki magával viszi büszke kastélyába a szegény hamupipókéét. Most pedig egy szót se többet! Reggelre ki kell aludnod magadat, hiszen egész nap gürcölsz, szegénykém.

– Nem olyan borzasztó, mint hiszed, Käthe. A munka vigasz, sok nehézségen átsegíti az embert.

– Na jó, fogjuk rá, de ahhoz nem kellene ilyen nehéz munkát rád sózni.

– Nem válogathatok a munkában, és örülnöm kell, hogy hasznomat veszik. Úgy értem, ha más nevelést kaptam volna, ha alaposan kiképeztek volna valamilyen hivatásra, akkor bizonyára kereshetnék magamnak állást a nagyvilágban. Tulajdonképpen minden fiatalt ki kellene oktatni valamiféle mesterségre, hogy ha kell, a saját lábára állhasson. En ugyanis sok mindent és semmit sem tanultam, így aztán nem tudnék miből megélni. De hát a házimunkát is el kell végeznie valakinek, s mivel semmi máshoz nem értek, meg kell elégednem azzal, hogy legalább elég erős és egészséges vagyok ehhez. No, most már tényleg aludjunk, Käthe!

Ezzel Sanna visszafeküdt, Käthe pedig szeretettel betakarta, és megcsókolta.

– Jó éjt, Sanna! Holnap megint segítek, amennyit tudok, hogy legalább lélegzetvételyi pihenőhöz juss.

Kiosont a szobából, óvatosan becsukta az összekötő ajtót, hogy ne zavarja Sanna álmát. Miután levetkőzött, és eloltotta a lámpát, újra kinyitotta az ajtót. Megszokta, hogy éjszakára mindig így marad.

XVII.

Joachim bácsi többször is járt Lindenhofban, de nem sikerült szerét ejtenie, hogy beszéljen Sannával. Így hát azt sem kérdezhette meg, miért nem jár már Lichow-ba.

Végül szemet szúrt neki, hogy szinte sohasem találja otthon a leányt, vagy érkezésekor rögtön elküldik valami megbízással. Felébredt benne a gyanú, hogy valamilyen okból szándékosan tartják távol tőle.

Ezért aztán egyszer félrevonta Käthét, akivel igen bizalmas viszonyba keveredett, és nekiszegezte a kérdést:

– Hogy van az, Käthe, hogy mostanában csak elvétve találkozom Sannával, amikor nálatok időzöm?

– Ezt sem árulhatom el, Joachim bácsi – felelte őszintén Käthe –, de hazafelé menet tégy egy kis kerülőt a falun át. A mama a nagytiszteletű asszonyhoz küldte Sannát. A hátsó kapun át engedte ki, amint a kocsid megjelent.

Az öregúr furcsállotta a dolgot.

– Nocsak! Akkor teszek egy vargabetűt, és remélem, sikerül elcsípnem Sannát. Azért ez szerfölött különös, hogy szinte egyáltalán nem látom.

Käthe bólintott.

– Valóban szerfölött különös, Joachim bácsi, de te okos vagy, és azonnal megértesz mindent, ha beszélsz Sannával.

Amikor az idős úriember egy félóra múltán távozott Lindenhofból, megvárta, míg kissé eltávolodnak a kúriától, majd utasította kocsisát, hogy hajtson át a falun. Feszülten figyelt, nem látja-e szembejönni Sannát, és félúton a falu meg Lindenhof között csakugyan észrevette. A leány nehézkes léptekkel bandukolt, mert jókora, szemlátomást nehéz kosarat cipelt. Feltűnően egyszerű, már-már szegényes öltözéket viselt.

Mivel Sannának összesen két fekete ruhája volt, és a házimunkában ezeket túl hamar elnyűtte volna, Sabine néni a falubeli olcsó varrónővel saját levetett gönceiből két munkaruhát csináltatott neki, amely a legutolsó foltozó szabónak se vált volna díszére. Ezek egyikét vette fel ma Sanna. Joachim bácsinak azonnal feltűnt megváltozott külseje, hiszen azelőtt mindig választékos ízléssel öltözött.

Megállította a kocsit, leszállt, és gyalog ment a leány elé. Sanna szép, mély kék szeme felcsillant, ahogy meglátta.

– Joachim bácsi! – kiáltotta örvendezve, és sóhajtva letette a nehéz kosarat.

Az öregúr kezét nyújtott neki.

– Szervusz, Sanna, örülök, hogy találkozunk. Lindenhofban jártam látogatóban, de sajnos megint nem leltelek otthon.

A leány visszadugott egy-két rakoncátlan fürtöt az egyszerű, fekete szalmakalap alá.

– A nagytiszteletű asszonynál volt dolgom, Joachim bácsi.

A bácsi kíváncsian megemelte a súlyos kosarat, és Elszörnyedt.

– Miféle terheket cipelsz te?

– Hát... együttal a szatócsnál is bevásároltam.

Az öregúr a fejét ingatta.

– De hát túl sok ez neked, főleg ilyen hosszú úton. Egyedül kell bevásárolnod?

A leány elpirult.

– Igen, Joachim bácsi.

– Mégis miért? Ez a házvezetőnő dolga.

– A házvezetőnő már nincs Lindenhofban.

– Nincs? És mondd csak, miért nem látlak mostanában?

Sanna zavartan simította le a szoknyáját.

– Nem érek rá, Joachim bácsi.

– Úgy? Nem érsz rá? Ugyan mi fontos dolgod van?

Egy darabig habozott, aztán felsóhajtott. Érezte, hogy nem takargathatja az igazságot.

– Most nekem kell végezniem Lindenhofban a házvezetőnő munkáját.

– Ebből egy szót se értek. Miért pont neked?

– Mert a házvezetőnőt elbocsátották. En léptem a helyére.

– Teee? A házvezetőnő helyére? Gondolom, átmenetileg, amíg új házvezetőnőt találnak?

Sanna ajka megremegett.

– Nem, Joachim bácsi, nem is keresnek újat. Állandó jelleggel én vezetem a háztartást. Alkalmazásban állok Lindenhofban.

Az öregúr elképedt.

– Alkalmazásban? Te vezeted a háztartást? Ezek házicselédet csináltak belőled? – kérdezte feldúltan.

A leány riadtan nézett rá.

– Kedves Joachim bácsi, hiszen tudod, hogy Lindenhofban nagyon nehéz a helyzet, minden fillért be kell osztani. Szegény szüleim pedig semmit sem hagytak hátra. A bácsikámék azonban továbbra is födelet akartak nyújtani nekem Lindenhofban, s mivel a szüleim már nem tudnak fizetni értem, Sabine néni azt a megoldást találta ki, hogy álljak be a házvezetőnő helyére, így szolgáljam meg az eltartásomat. A házvezetőnő eddigi béréből futja a ruházkodásomra.

Az öregúr végigmérte Sannát, és az arca megvonaglott.

– Szóval ezért hordasz ilyen nyomorúságos öltözéket, amely inkább illik cselédhez, mint Hans von Bora leányához? Most már értem, miért nem jársz se Riedheimbe, se Lichow-ba. Feszélyezve éreznéd magad ilyen szegényes külsővel, igaz?

A leány a fejét rázta.

– Nem, Joachim bácsi, hiszen ez csak a munkaruhám, ezenkívül van egy fekete ruhám régebről, meg egy új is. Azok jobbak ennél.

– Akkor miért nem jöttél el a kerti ünnepélyre, amelyet elsősorban azért rendeztem, hogy egy kicsit kikapcsolódj és jobb kedvre derülj?

Sanna új fent elpirult.

– Nagyon kedves tőled, hogy gondoltál rám. Szívesen el is mentem volna, ahogy Riedheimbe is, de Sabine néni úgy vélte, ez nem ildomos, mivel gyászolok. A fekete ruhám csak zavarná a többiek mulatságát. Meg aztán a kocsiban is csak négyen férnek el, így mindenképpen otthon kellett maradnom. A legfontosabb ok azonban az, hogy el kell látnom a kötelességemet, és főleg akkor kell helytállnom, amikor Sabine néni házon kívül van. Semmi áron nem akarok gyengébb teljesítményt nyújtani, mint a volt házvezetőnő, mert így legalább tudom, hogy megdolgozom az eltartásoméért, nem kegyelemkenyéren élek.

Joachim bácsi sóhajtva szorította meg Sanna kezét.

– Szegény kis hamupipóke, azt hiszem, ennél kíméletesebb módja is volna, hogy

Lindenhofban maradhass. Dolgozhatnál éppen, hogy ne érezd ingyenélőnek magad, de attól még nem kéne fizetett szolgávé alacsonyítaniuk téged, főleg nem ilyen tüntetőleg. Ha ezt a szüleid tudnák, forognának a sírjukban.

Sanna szeme könnybe lábadt, de fegyelmezte magát.

– Nem is olyan rossz ez, Joachim bácsi. Másutt is függő helyzetbe kerültem volna, így viszont legalább Lindenhofban maradhattam, mert itt nem vagyok teljesen egyedül, hiszen itt van Käthe, Rolf, ha majd visszajön, és te is.

Az öregúr szeme megvillant.

– Azért kíváncsi vagyok, mit szól majd ehhez az egészhez Rolf. Egyáltalán tudja már?

A leány hevesen rázta a fejét.

– Nem! Käthe közölni akarta vele és mindjárt veled is. Én kértem, hogy ne tegye. Käthe kissé forrófejű, nem tárgyilagos. Nagyon szeret engem, és felháborította, hogy elfogadtam ezt az állást. Nem elég józan ahhoz, hogy belássa: szüleinek nehéz helyzetükben a lehetőségekhez kell igazodniuk.

– Hát ehhez én sem vagyok elég józan, kicsi Sanna. Úgy gondolom, finomabb módot is találhattak volna, hogy Lindenhofban maradhass. A magam részéről szívesen segítettem volna. Örülök, hogy Käthe felháborodott, és más álláspontra helyezkedett a kérdésben, mint a szülei. Egyáltalán az utóbbi hónapokban kifejezetten előnyére változott.

Sanna mosolyogva bólintott.

– Igen, sokkal megfontoltabb, hozzám is kedves és jó. Tudod, ő az én vigaszom, Joachim bácsi. Még jobb lesz, ha Rolf is hazajön, ő is kedves és jó. Nagyon kérlek, Joachim bácsi, beszélj vele, hogy össze ne vesszen a szüleivel. Borzasztóan érezném magam, ha miattam feszültség támadna a családban. Ugye, megértesz? Es te se próbálj a sorsomon változtatni, mert tudom, hogy nagy jószágodban megtennéd. De nem szabad megharagítanunk a bácsikámékat. Nincs is miért... megbékéltem a sorsommal.

Az öregúr meghatottan nézett rá.

– Derék kislány! Minden nagyrabecsülésem a tiéd. Ha most megígérem, hogy nem avatkozom közbe, csakis azért teszem, mert egy kicsit még örvendeni akarok bátor viselkedésednek. De egyet mondok: Ha egyszer úgy érzed, nem bírod tovább a terheket, azonnal szólj nekem, hogy segíthessek. Megígéred?

Sanna csillogó szemmel nyújtotta a kezét.

– Megígérem, drága jó Joachim bácsi. De most már sietnem kell haza.

Erre az öregúr fölvette a nehéz kosarat, és a leány tiltakozásával nem törődve a kocsihoz vitte.

– Tessék, szállj föl, elviszlek a málháddal együtt Lindenhofba.

A leány megrémült.

– Jaj, csak azt ne! Ha Sabine néni meglátja, alaposan megszid, amiért fárasztottalak.

– Szállj csak föl nyugodtan, nem fog meglátni. Az erdő szélén megállítom a kocsit. Így csak egy kis darabon kell gyalog menned. Nem hagyom, hogy tovább cipeld ezt a mázsás súlyt.

Erre Sanna szót fogadott, és fölszállt. Az úton még eldiskuráltak erről-arról.

Az erdőszélen Joachim bácsi letette Sannát, és leadta neki a kosarát.

– Remélem, mától megint gyakrabban látlak, Sanna. Mivel már tudom, hogy állnak a dolgok, gondoskodni fogok róla, hogy találkozzunk.

– Örömet szerzel vele, Joachim bácsi. Köszönök mindent, és a viszontlátásra!

– Viszontlátásra, kedves gyermekem-!

Sanna elsietett, az öregúr pedig tekintetével követte, amíg csak tudta. Aztán komor pillantást vetett a lindenhofi kúriára.

– Szívtelen, önző népség! Ennek a szegény gyermeknek kimutattátok igazi arcotokat – dörmögte maga elé.

Másnap a városba kocsizott a közjegyzőhöz, és elkészítette végrendeletét.

XVIII.

Rolf levélben jelezte hazaérkezését, mára várták. Nem tettek ünnepi előkészületeket, Lindenhofban nem látták értelmét ilyesminek. Sanna és Käthe azonban friss fenyőgallyakkal: díszítették a szobáját, mivel – tél lévén – virág már nem akadt. Käthe művészi üdvözlő feliratot kanyarított, s ezt egy fenyőgally füzérel együtt fivére szobájának ajtaja fölé akasztották, persze késő este, mert napközben Sanna nem ért rá.

Amikor Sabine asszony meglátta a fenyőgirlandot, zsörtölődött az ostoba időpocsékolás miatt, de annyiban hagyta.

Käthe is kimehetett az állomásra a bátyja elé. A testvérek szívélyesebben üdvözölték egymást, mint valaha. Hazafelé a kocsiiban Käthének rengeteg kérdésre kellett válaszolnia. Hogy otthon mindenki egészséges-e, hogy megy a sora Sannának, télen is olyan szoros-e a

kapcsolat Riedheim meg Lindenhof között, mint nyáron, és hogy van Joachim bácsi. Azután Rolf felsóhajtott:

– Olyan jó végre hazajönni, Käthe! Az utóbbi hetek végeérhetetlennek tűntek.

Közben lelki szemei előtt megjelent Ursula von Steinach igéző, kedves arca.

Käthe elmesélte, hogy sok időt töltenek együtt a Steinach testvérekkel, Ursula elragadó, szeretetre méltó teremtés, Hella pedig hiába mesterkedik azon, hogy az ujjá köré csavarja Lothar von Steinachot.

Rolf megrökönyödve nézett a hűgára.

– Csakugyan ez a szándéka?

– Mi az hogy! – bólogatott Käthe. – De teljes a kudarca. Az aranyhal nem akadt horogra.

– Ej, Käthe, már megint a régi hang! – korholta Rolf.

A leány vállat vont.

– Erről a dologról nem tudok finomabb modorban nyilatkozni. Egyébként azonban, hála Sanna jótékony befolyásának, a jól nevelt úrinő mintapéldányává váltam.

– Na, majd meglátjuk, mi ebből az igazság. Egyébként miért nem jött eléem Sanna is?

Käthe sóhajtott.

– Nem ér rá.

– Mi fontosabb dolga van?

Egy darabig hallgatott, aztán mély lélegzetet vett, és nekidurálta magát:

– Jobb, ha fölkészítelek, Rolf, mert úgylis megtudod, és Sanna is feloldott hallgatási fogadalmam alól, hogy téged fölkészíthesselek és megkérjelek: az ég szerelmére össze ne vessz miatta a szüleinkké!

A fiatalember nyugtalanul fürkészte hűga arcát.

– Mire akarsz fölkészíteni, Käthe, mit kell megtudnom?

– Hogy amióta Sanna elveszítette a szüleit, és szegény árva lett, Lindenhofban szolgamunkára kárhoztatják. A mama elbocsátotta a házvezetőnőt, Sanna állt a helyére. A mama nem hagyott neki más választást, és meglehetősen kíméletlenül közölte vele, hogy haszontalan kenyérpusztítóknak, semmi keresnivalójuk Lindenhofban.

Rolf napbarnított arca elsápadt, a szeme haragosan villogott.

– Ezt műveltékvele?!

Käthe bólintott.

– Igen, ezt. Ő meg angyali türelemmel viseli, s hagyja, hogy naponta újabb terheket rakjanak a vállára. A mama határozottan visszaél kiszolgáltató helyzetével. A házvezetőnőtől soha nem követelt annyit, mint tőle, pedig Sanna nem szokott a nehéz munkához. Hajnaltól késő estig megállás nélkül dolgozik, s egy szabad perce se lenne, há a munkája egy részét át nem vállalnám. Tudod, Rolf, igazi hamupipóke, akár a mesében. Hella pedig tökéletesen alakítja a gonosz mostohaóvért, olyan komiszul viselkedik vele, olyan fennhéjázó és goromba, hogy alig tudom visszatartani magam, mert legszívesebben jól beolvasnék neki. Ha Sanna nem könyörögne egyfolytában, hogy fel ne dűljam miatta a család békéjét, már rég meg is tettem volna. Irnom sem volt szabad róla, meg Joachim bácsinak se szólhattam. De ő a tanácsomra magától is kifaggatta Sannát.

Käthe a maga szenvedélyes módján egy szuszra kiadta magából minden dühét. Végül még hozzáfűzte:

– A Steinach testvéreknek, akik Sannát nagyon kedvelik, sőt, szerintem Lothar von Steinach erősen érdeklődik is iránta, nos, nekik is biztosan megvan már a véleményük a Sannára kényszerített hamupipóke-szerepről. Ursula nemrégiben el is ejtett egy megjegyzést ezzel kapcsolatban. Nagyon sajnálja Sannát.

Rolf a fogát csikorgatta. Nagy sokára felháborodottan kijelentette:

– Ez hallatlan! Hogy tudta a mama így megalázni Sannát? Ezt nem hagyom annyiban.

Käthe megfogta a karját.

– Csillapodj, Rolf! Ezen nem változtathatsz. Én is megpróbáltam Sanna érdekében szót emelni, de a mama azt felelte, ne ártsam magam olyasmibe, ami nem tartozik rám. Megteszik Sannáért, amit lehet, és épp elég nehéz a saját gyermekeikről gondoskodniuk. Sanna nagyon kér, hogy el ne ragadtasd magad miatta, és én is kérlek, ne szólj bele az ügybe. Különben a mama még elküldi Sannát Lindenhofból, és ettől nagyon fél szegény. Te meg én nem segíthetünk. Csak egyvalaki segíthet, és nagyon csodálkozom, hogy eddig nem tett semmit. Joachim bácsira gondolok.

Rolf maga elé, meredt.

– Szegény kis gerlicém – mormolta; aztán hűgához fordult.

– Hogy viseli a sorsát Sanna?

– Bátran és rendületlenül. Mondhatom neked, valósággal bámulom ezért.

Nemsokára Lindenhofba értek. A szülők és Hella úgy fogadták Rolfot, mintha tegnap utazott volna el. Semmi melegség vagy öröm nem volt abban, ahogyan köszöntötték. Rolf

szíve összeszorult, s ő sem tudott kedvességet mutatni. Amikor azonban a folyosón összetalálkozott Sannával, aki egyszerű munkaruhájában, amely elé kötényt kötött, épp a konyhából került elő, átölelte, jobbról-balról megcsókolta, és meghatottságtól remegő hangon halkán így szólt:

– Szegény, árva gerlicém, úgy elnehezült a szívem, amikor Käthe az úton elmesélte, mit műveltek veled.

A leány hősiesen mosolygott.

– Boldog vagyok, hogy újra látlak, kedves Rolf. Most már könnyebben viselek mindent, mint eddig. Igazán nem kell sajnálnod.

A két leány a feldíszített szobába vezette Rolfot, aki csak ekkor érezte, hogy hazaérkezett.

Sanna kedvéért óvakodott attól, hogy szüleivel vitatkozzék. Csak vacsoránál kérdezte meg, nem lehetséges-e, hogy más feltételekkel tartsák Lindenhofban unokahúgát. Erre apja kurta és szigorú nemmel válaszolt.

Másnap reggel Rolf – bár már leesett a hó – átlovagolt Lichow-ba, hogy üdvözlje Joachim bácsit. Szülei örömmel látták ezt, de Rolf azért ment a kastélyba, mert a szíve azt diktálta.

Az öregúr szívélyesen fogadta, és a viszontlátás örömeire jól megszorongatta a kezét. Amikor túlestek az üdvözlésen, a fiatalember izgatottan kérdezte:

– Joachim bácsi, nem tehetél volna valamit Sannáért? Tegnap tudtam meg Käthétől, hogy megalázták Lindenhofban. Nagyon fáj, hogy így kell látnom, kivált, hogy sajnos semmit sem változtathatok a helyzetén. Apám az este kérek percc elutasított, amikor megpróbáltam szólni az érdekében. Szegény gyermek! En legfeljebb annyit segíthetek, hogy főlem telhetőleg megvigasztalom, esetleg néha cipekedem helyette. De neked, Joachim bácsi, hatalmadban áll, hogy érdemben is tégy valamit érte. Nem akarsz élni a hatalmaddal?

Az öregúr mosolyogva veregette meg Rolf vállát.

– Örülök, hogy ezt a kérdést intézed hozzám. Szavaid mögött kérés sejlik föl, s azt hiszem, ez az első alkalom, hogy kérsz tőlem valamit. Már csak azért is teljesíteni szeretném kérésedet. De várj még egy cseppet! Nézd, a kicsi Sanna nemes lélek, s az ilyen jellem edződik az élet nehéz küzdelmeiben. Sok örömet lelem a gyermekben. Onérezetes, egyenes ember, akinek az efféle megaláztatás nem roppantja meg a gerincét. Szándékosan néztem tétlenül, hogy cselédsorba taszítják, s csak azt érik el vele, hogy egész lényét áthatja, a büszkeség: a szegények büszkesége. De légy egészen nyugodt, mielőtt eljön az ideje, jó irányba fordítom a sorsát. Nem sokáig kell már hamupipókeként szenvednie. Csodálatra méltó hősiességről tett tanúbizonyságot, s hamarosan megváltatik szenvedéseitől.

Rolf megszorította a kezét, és fellelegzett.

– Köszönöm, kedves Joachim bácsi, szavaid nyomán nagy kő esett le a szívemről. Él nem bírtam képzelni, miért ülsz ölbe tett kézzel. Hiszen tudom, hogy nagyon szereted őt.

– Ez így van. És most már azt is tudod, hogy nem sokáig várok.

– Ennek örülök. Addig is, míg közbelépsz, megteszem, ami módomban áll, hogy megvigasztaljam, és valamelyest csökkentsem a terheit.

Az öregúr az arcát kémlelte.

– Mondd meg nyíltan, Rolf, nem több neked Sanna, mint fogadott testvér?

A fiatalember komolyan rázta a fejét.

– Nem, Joachim bácsi, számomra Sanna csak az én édes kicsi húgom. Mindig is az volt, és örökre az marad. A szívem már másé.

Joachim bácsi elmosolyodott.

– Tehát már választottál?

– Igen, Joachim bácsi.

– No –, amennyire ismerlek, olyan hölgynek adtad a szívedet, aki méltó hozzád.

Rolf tekintete büszke örömmel ragyogott fel.

– De még mennyire méltó, Joachim bácsi! Csak egy hibája van, ha az annak nevezhető, éspedig az, hogy szegény. De ez számomra egy okkal több, hogy szeressem.

Az öregúr mosolyogva nézett a szemébe, tetszett neki az érzelmetli csillogás, amelyet abban látott.

– És ő is szeret? – érdeklődött tovább.

Rolf felsóhajtott.

– Azt sajnos még nem tudom.

– No, akkor szerezz hamar bizonyosságot!

– Ugy lesz, mielőtt alkalmam nyílik rá.

Még ugyanaznap ellátogatott Riedheimbe is, hogy tiszteletét tegye a Steinach testvéreknél.

Azok igen szívélyesen üdvözölték. Ursula tekintete a viszontlátás örömeiben elárulta neki, amit tudni akart. Ez végtelenül boldoggá tette; Világossá vált előtte, hogy soha mást nem vezet oltár elé, mint Ursula von Steinachot, s érezte, hogy a leány is elfogadja őt.

Tudta azonban, hogy súlyos akadályokat kell elgördítenie az útból, ha feleségül akarja venni

Ursulát. Szülei ellenezni fogják szíve választását.

Alig egy-két hét múltán Zedlitzéknek fel is tűnt, hogy fiuk nagyon keresi Ursula kegyeit. Siettek leszögezni, hogy nem kelhet egybe vagyontalan nővel, mivel Lindenhofot jelentős összegű jelző terhel, egyébként pedig gondolnia kell a húgaira is.

Viharos jelenetre került sör, s a véletlen úgy hozta, hogy ennek akaratlanul Joachim bácsi is fültanúja lett.

Az öregúmak az utóbbi időben volt alkalma megfigyelni, hogy Ursula von Steinach az az ifjú hölgy, aki a fiatalember szívét meghódította, s ugyanakkor azt is észrevette, hogy Lothar von Steinach rendkívül élénken érdeklődik Sanna von Bora iránt. Ennek nagyon örült, mert megkedvelte a Steinach testvéreket.

Amikor tehát véletlenül meghallotta, hogy Rolf szülei ellenzik fiuk választását, amaz pedig nyugodt elszántsággal kijelenti, hogy minden akadály ellenére soha mást nem vezet az oltár elé, csak Ursula von Steinachot, Joachim bácsi szeme elégedetten felragyogott. Nem sokkal később összetalálkozott Rolffal, és így szólt, hozzá:

– Kedves fiam, önkéntelenül fültanúja lettem a beszélgetésnek, amelyet szüléiddel folytattál. Örülök, hogy szívedet egy ilyen derék teremtesnek adtad, és szándékodtól nem hagyod eltéríteni magadat. Csak azt akarom mondani, hogy nem kell aggódnod. Kövesd bátran a szívedet, a többit bízd nyugodtan rám!

A fiatalembernek jólesett Joachim bácsi egyetértése, és valamelyest könnyebbedett a teher, amely az említett szövegtől után a lelkére ült.

Közben beköszöntött a karácsony. Miként majd minden esztendőben, a gyertyagyújtásra most is Lichow-ban került sor. Joachim bácsi ilyenkor szokás szerint az egész rokonságot meghívta és megajándékozta. Sannának is mindig szép ajándékokkal kedveskedett, ám az idei szentestén valóságosan elhalmozta mindenféle hasznos holmival, mindenekelőtt szép ruhákkal és egyéb piperével. A külön asztalon tornyosuló drágaságok láttán a rokonok irigykedve állapították meg, hogy „a kis indus lány” kapta a legnagyobb értéket. Rolf meg Käthe viszont szívből örült ennek.

Karácsony első napján ismét mindannyian összegyűltek a kastélyban, s ezúttal Steinachék is kiegészítették a kört.

Joachim bácsi gondoskodott róla, hogy Sanna se maradjon távol. Higgadtan, de annál határozottabban így szólt Sabine asszonyhoz:

– Szeretnék megkérni, Sabine, hogy Sanna a jövőben is eleget teheszen a meghívásaimnak, miként azt korábban megszoktam. Hiányérzetem van, ha ő nincs jelen. Egymás között vagyunk, a gyász tehát nem indokolja, hogy csendes, szűk körű ünnepeken ne vehessen részt. Egyáltalán nem árt neki egy kis kikapcsolódás. Ha igazán a kedvemben akarsz járni, nem fosztasz meg a társaságától, ahogy sajnálatos módon az elmúlt hónapokban.

Igy aztán Sabine nem tehetett mást, mint hogy magával hozza Sannát. A leány az előző este Joachim bácsitól kapott szép ruhák egyikét viselte. Egyébként valamennyi úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Käthe ugyanis titokban megadta az öregúrnak Sanna pontos méreteit és a szalon címét, ahol megrendelheti a holmikat. Hella villámló tekintettel figyelte az elbűvölő jelenséget. A szegény hamupipóke kibújt ócska, kopott konyhai gúnyjából, és estélyibe öltözött. Igaz, hogy nem csupa ezüsből-aranyból készült, csak lágy esésű fekete selyemből, de Sanna így is kecsesen és kedvesen mutatott benne. Hella soha életében nem tündökölt így. Irigyelte unokahúgától aranyszókeségét, amelyet még inkább kiemelt a sötét ruha. Majd megpukkadt mérgében, amiért Joachim bácsi annyira ragaszkodott Sanna jelenlétéhez, hogy egyszerűen nem lehetett otthon hagyni.

Mire a lindenhofi vendégek befutottak, Steinach úr és húga már megérkezett. Ursula azonnal Sannához lépett, és elragadtatottan átölelte.

– De jó, hogy nem maradt megint otthon.

Lothar von Steinach tekintete végigsiklott a tündéri jelenségen. Húgával együtt rég tudta, hogy Sanna szülei halála óta igazi hamupipókeként él Lindenhofban, s nem önszántában marad otthon, amikor rokonai Lichow-ban vagy Riedheimben kisebb ünnepi összejöveteleken vesznek részt. Käthe ugyanis minden további nélkül elmesélte a dolgot Ursulának, aki azóta Rolffal is beszélt erről, s szavaiból megértette: a fiatalembernek egyáltalán nincs ínyére, hogy Sannát ilyen megalázó helyzetbe kényszerítették.

Az eszmecsere Lothar von Steinach jelenlétében folyt le, aki örömmel nyugtázta, hogy az ifjú Zedlitz őszinte melegséggel szólt unokahúgáról.

Ursula most mindazonáltal semmi jelét nem adta annak, ami Sanna lindenhofi helyzetéről a tudomására jutott. Azt a látszatot keltette, mintha elhinné, hogy a leány önszántában gubózott be.

Sanna kissé elpirult, és bizonytalanul pillantott a testvérpárra.

– Nagyon örvendek, hogy újra láthatom, Ursula kisasszony.

– Igazán? – kérdezte évődő hangszíjjal Ursula.

– Hogyne.

– Akkor hát kölcsönös az öröm, hogy ilyen hosszú idő után viszontlátjuk egymást. Az unokanővéreivel közben még inkább jószomszédi viszont alakítottunk ki. Egymás közti érintkezésünkből irgalmatlanul száműztük a „kisasszony” szót. Megengedi, hogy ennek szellemében egyszerűen Sannának szólítsam, és cserében hajlandó minden sallang nélkül Ursulának hívni engem?

Sanna szeme felcsillant.

– Örömmre szolgál, hogy erre érdekesít.

– Valóban örül, kedves Sanna?

– Kérem, ne kételkedjék a szavamban, kedves Ursula!

Ezt meghallotta Rolf is, aki épp odalépett. Atkarolta unokahúga vállát.

– Amit Sanna mond, arra feltétel nélkül építhet, nagyságos kisasszony, mert szeretette méltó és talpig becsületes ember – jelentette ki őszinte meggyőződéssel.

Sanna mosolyogva pillantott fel, és Steinach úr bámuló tekintete láttán elpirult.

– Vigyázz, Rolf, mert még elbízom magam!

– Ó, nálad az a veszély nem fenyeget, gerlicém!

– Ön gerlicémnek szólítja Bora kisasszonyt, Zedlitz úr? – lepődött meg Lothar.

Rolf mosolyogva bólintott.

– Igen, mert a messzi Indiából költözött hozzánk, akár a gerle, és mindannyian azt hittük, hogy egyszer majd vissza is tér oda. Most persze itt maradt, és úgy él Lindenhöfban, mint egy viharúzott madárka. Számomra kezdettől mindmostanáig oltalomra szoruló gerlice, akit édeshúgomként szeretek.

Ursula csillogó szemmel nézte a fiatalembert, de mielőtt válaszolhatott volna valamit, Hella csatlakozott a beszélgető csoporthoz. Már jó ideje mérgesen leste őket, egészen felingerelte, hogy Lothar von Steinach rá sem hederít. Irigyelte a társaságát Sannától, s mivel a férfi nem kereste őt, ő közeledett hozzá, és beszédbe elegyedett vele.

Közben Käthe Joachim bácsival csevegett, s amikor észrevette, hogy Hella megint Lothar von Steinachhal foglalkozik, sietve így szólt:

– Kedves bácsikám, kérni szeretnék tőled valamit.

– Talán teljesítetlen maradt valamely titkos karácsonyi kívánságodat? – mosolygott az öregúr.

A leány nevetve rázta a fejét.

– Nem, egytől egyig maradéktalanul teljesítetted őket. Ez most valami más.

– Na, akkor ki vele! – biztatta kedélyesen az öreg.

– Szeretném megtekinteni az ülésrendet, mielőtt asztalhoz ülünk, s esetleg megcserélni egy-két helyet, ha megengeded.

– Halljuk, ki mellé szeretnél kerülni, Käthe?

Käthe nevetve intett, hogy szó sincs ilyesmiről.

– Melléfogtál, Joachim bácsi, nem a magam ügyében mesterkedem. Egy másik személyt szeretnék úgy elhelyezni, hogy örömöm teljék benne.

Az öregúr arckifejezése jelezte, hogy érti a tréfát.

– Akkor gyere csak át velem az ebédlőbe, talán én is eltaláltam az ízlésedet.

Át is vonultak, s az asztalhoz léptek.

– Tehát Sannát Steinach úr mellé szeretném ültetni, Hellát pedig minél távolabb – közölte eltökélten Käthe.

Joachim bácsi hahotában tört ki.

– No, nézd csak! Késő. Ezt az elrendezést magamtól is kitaláltam. Itt ül Sanna, az egyik oldalán Steinach úr, a másikon Rolf. Így megfelel?

– Pompás, Joachim bácsi. De Rolf másik felére Ursula von Steinachot tenném.

– Hm! Ezzel a javaslattal is elkéstél. Láthatod, hogy már gondoskodtam róla. Rolf mellett ül Ursula kisasszony. Hellának pedig az ezredes jut az asztal túlsó végén.

Käthe felkacagott, aztán átölelte az öregurat, és pusztit nyomott az arcára.

– Ezt nagyszerűen csináltad, Joachim bácsi! Engem most már akár a jogtanácsos mellé is ültethetsz, megadóan és kitartóan hallgatom majd szakállas anekdotáit.

Az öregúr pajkosan hunyorított.

– Nincs kedved inkább mellém csücsülni? Talán egy csipetnyivel jobban elszórakoztatlak, mint jogtanácsos bácsikád; mindenesetre nagyon törném magam. Azonkívül így te lennél Steinach úr másik asztalszomszédja. Ugyanis így rendeztem el. De ha neked jobban tetszik a jogtanácsos...

Nem fejezhette be: Käthe újabb pusztit adott neki, bár ezúttal inkább az orrára, mint az arcára sikeredett.

– Imádni való öregúr vagy! Az elrendezés tökéletes. Komolyan mondom, egyszerűen

imádlak, Joachim bácsi.

– Alljon meg a menet! Csak semmi szerelmi vallomás. Nem nősülök.

– Javíthatatlan vagy.

– Ezek szerint az ülésrendben megegyeztünk?

– De meg ám!

Joachim bácsi gyengéden meghuzigálta Käthe fülét.

– Azért te nagy betyár vagy! Látom, előtted nincs titok.

– Előtted se nagyon, Joachim bácsi, különben nem tudtál volna ilyen káprázatos ülésrendet kitalálni. Most már csak arra vagyok kíváncsi, mit szól majd Hella, hogy Steinach helyett az ezredes mellett ülhet.

– Tudod, Käthe – nevetett az öregúr –, az utóbbi hónapokban épp éleget élvezhette Steinach úr társaságát, mialatt Sanna otthon búslakodott. Ugy gondoltam, most helyrebillentem a mérleg nyelvét. Hella kénytelen Sanna javára lemondani.

Käthe elégedetten bólintott, Joachim bácsiba karolt, és visszatért vele a többiekhez.

A Zedlitz családon kívüli rokonság irigykedve leste Käthét, amiért az öregúr annyit foglalkozott vele, sőt még az asztalnál is maga mellé ültette. Käthe azonban egy pillanatig sem zavartatta magát. Sugárzó arccal foglalt helyet Joachim bácsi és Lothar von Steinach között. Négy másik fiatal arc is sugárzott: Rolfé, Ursuláé, Sannáé meg Lothar von Steinaché.

Annál inkább dühöngött Hella, aki nem a legkedvesebb oldalát mutatta asztalszomszédjának, és gyilkos pillantásokat küldözgetett Sanna irányába.

Zedlitzné is dühöngött, hogy Hellát nem Steinach úr kísérte az asztalhoz. Még kevésbé tetszett neki, hogy Rolf Ursula von Steinach mellett ül, és le sem veszi a szemét ígéző arcáról. De hiába, ezen nem változtathatott. Némi vigaszt jelentett neki, hogy Joachim bácsi annyira kitüntette figyelmével Käthét.

Sanna kipirult arccal és tágra nyílt, ragyogó szemmel ült Lothar von Steinach oldalán. Hamupipőke társalgott a királyfival, s egy röpké órára boldogan feledte az elmúlt hónapok minden fájdalmát, szívét csodálatos melegség töltötte el, bár nem tudta pontosan, mitől. Csakugyan mintha a mesebeli kastélyba csöppent volna, balján szívének hercegeivel; aki jóságos, bársonyos tekintetével egyenesen a szívébe látott. Miért is ne lett volna boldog? Elvezetett simított végig estélyi ruhája finom, puha selymén, és elfogta a hála Joachim bácsi iránt.

Vacsora után házimuzsika következett, s Joachim bácsi megkérte Sannát, hogy énekeljen el néhány dalt.

Lothar von Steinach és húga első ízben hallották a leányt énekelni.

Egyszerű dalokat adott el, amelyekből csendes szomorúság áradt. Másra most nem tudta rászanni magát.

Lothar von Steinach szüntelenül őt figyelte. Meghatottan hallgatta csengő hangját. Amikor Hella odalépett hozzá, és társalogni kezdett vele, szórakozottan félelgetett neki.

XIX.

Karácsony másnapján az egész előző napi társaság Lindenhof- ba volt hivatalos ünnepi ebédre. Itt már sem Sanna nem ülhetett Lothar von Steinach, sem Rolf Ursula mellé. Ezúttal Steinach úr szomszédjául Hellát jelölték ki, Sannát az ezredes szórakoztatta. Rolfnak a jogtanácsos leányát kellett szóval tartania. Csak Käthének jutott a tegnapi asztalszomszéd, ő megint Joachim bácsi mellé ülhetett.

Lothar von Steinach tekintete mégis Sannát kereste, s még amikor illem és szokás szerint Hellával társalgott, vágyakozó gondolatai akkor is Lindenhof szegény hamupipőkéjéhez szálltak. Ursula és Rolf pillantása is minduntalan egymásl keresztezte az asztal fölött.

Käthe egy dallamot zümmögött maga elé.

– Hát te mit dúdolsz?- kérdezte Joachim bácsi.

A leány ránevetett, és szemében huncut fény gyúlt.

– Érdekel a szövege, Joachim bácsi?

– De mennyire!

Erre Käthe meghajolt, majd fülébe súgta e sorokat:

„Hiába áll közénk hegy-völgy avagy szirtnél magasabb kőfal,
nem választ el zord tél, se fagy,
szerelmünk fennen szárnyal.”

– Bájos kis dal – mosolygott az öreg –, és úgy tűnik, nagyon találó.

– Én is azt hiszem, Joachim bácsi.

Mielőtt a társaság ezen a napon feloszlott volna, Ursula Zedlitzné jelenlétében így szólt Sannához:

– Szilveszter este szívesen látjuk kedves mindnyájukat Riedheimben, hogy együtt búcsúztassuk az óesztendőt. Ugye, Zedlitzné asszony, Sannát is elhozzák? Meg kell ígérnie.

Erre Sabine kénytelen-kelletlen igent mondott, jóllehet tudta, hogy Hella nagyon dühös lesz.

Az év utolsó napján Sanna valóban a többiekkel együtt kocsizott Riedheimbe. Egész héten örömmel készült erre az estére, bár Sabine néni és Hella kellően barátságtalanul bántak vele, és lépten-nyömon megkeserítették az életét afölötti haragjukban, hogy nehéz munkája ellenére valósággal kivi- rult.

Käthe meg Rolf annál több kedvességgel és szeretettel fordultak felé, örültek, hogy együtt szilvesztereznek.

Sabine néni ezen a napon a szokottnál is nagyobb mennyiségű munkát zúdított a nyakába, és Sanna biztosan nem is tudott volna megbirkózni vele, ha két pártfogója titokban nem segít neki. Így mégis időben elkészült.

Miután az esti fejes befejeztével a hűtőházba zárta a tejet, végre arra is gondolhatott, hogy átöltözködjék az esti mulatságra. Persze amint a szobájába lépett, kimerültén rogyott egy fotelba, és úgy érezte, mozdulni sincs ereje, nemhogy öltözködni. Láta azonban, hogy Käthe már minden holmiját előkészítette. Semmi sem hiányzott. A látványtól szinte új életre kelt. Epp fel akart állni, amikor Käthe lépett be, majdnem teljesen elkészülve, már csak a ruháját kellett magára öltenie. Sanna riadta pillantott rá.

– Ilyen késő van?

– Dehogy, csak azért siettem, hogy segíthessek neked az öl- tözésnél. Nyugodtan pihenhetsz még egy negyedórácskát. Azalatt befonom a hajadat, te csak ülj nyugton!

A leány átölelte Käthe derekát.

– Kedves, jó Käthe, mihez kezdenék nélküled! Hogy köszönjem meg?

Unokanővére nevetett, de a szeme párásán csillogott.

– Azzal, hogy nem rebegezhatsz folyton hálát, Sanna. Most pedig telepedj a tükör elé, hogy hozzáfoghassunk a szépítkezéshez. Gyönyörűnek kell lenned. Képzeld, Joachim bácsi értünk küldi a szánját. Telefonon beszéltem vele, először kocsit akart küldeni, de én a szánt kértem. Hárman ülünk majd rajta, Rolf, te meg én. Pompás havas az út, a hold szinte nappali fényt áraszt. Hella kocsin megy a szüléinkkel, fél, hogy a szánkózástól kivörösödik az orra. De ugye mi nem félünk?

Sanna a fejét rázta.

– Nem, a szánkózás csuda jó!

– Nocsak, a végén még a riedheimi szilveszterezésnek is Örülsz? Kíváncsi vagyok, hogy ültetnek bennünket az asztalnál.

Sanna kissé elpirult.

– Hogy érted ezt?

Käthe mosolyogva nézett Sanna feje fölött a tükörbe, egyenesen a szeme közé.

– Az a gyanúm, Ursula gondoskodik róla, hogy a karácsony első napján Lichow-ban megismert ülésrend ismétlődjek meg, nem pedig az azt követő lindenhofti.

A három fiatal csodálatos holdfényes szánkózást követően érkezett meg a Zedlitz házaspár és Hella után Riedheimbe. Hella úgy kicsípte magát, ahogy, csak bírta. Elegáns estélyit viselt, amely minden báját a lehető legelőnyösebben domborította ki. Sanna a maga fekete öltözékében sokkal szerényebben hatott, Lothar von Steinach mégis ezerszer szebbnek és bájosabbnak találta, mint a tündöklő Hellát, és tekintetével csak őt kereste.

Rolf egykettőre Ursula mellé penderült, és bár semleges témákról társalogtak, a szemük villanása elárulta, mi munkál a szívükben.

A szilveszterest folyamán, épp miután a falucska templomának harangja az új év kezdetét jelezte, az ifjú Zedlitz alkalmat talált, hogy szerelmet valljon Ursulának, és megkérje, várjon rá egy kicsit, míg meggyőzi szüleit választása helyességéről. Elvégre Joachim bácsi megígérte, hogy segít.

Ursula pirulva viszonzta a vallomást, és megígérte, hogy várni fog, míg minden akadály el nem hárul boldog egybekelésük elől.

Lothar von Steinach is szívesen nyilatkozott volna szerelméről Sannának, de Hella sem időt, sem alkalmat nem hagyott neki. Mivel nem akarta udvariatlanul megsérteni, kénytelen volt elfogadni a társaságát.

Csak asztalbontás után válthatott háborítatlanul néhány szót Sannával, de igazi érzéseit nem tárhatta fel neki. Mindazonáltal ez az este csupa boldogságot hozott a szegény kis hamupipókének.

Újév után azonban keserves idők következtek. Sabine néni meg Hella szinte ellenséggként bántak vele, mindjobban megalázták. Nem tudták megbocsátani neki, hogy Steinach úr oly

sokat foglalkozott vele, sokkal többet, mint Hellával.

Rolf és Käthe hiába próbálták megkímélni a sérelmektől, nem tehettek mást, mint hogy vigasztalták és bátorították, ha valaki bántotta.

Igy telt el a január és a február. Március elején Joachim bácsi sajnos egy csúnya meghúléssel ágynak esett. A fekvéstől tüdőgyulladást kapott, s állapota súlyosra fordult. Hajlott korára való tekintettel ez a betegség kétszeres aggodalomra adott okot. Természetesen összes rokonai siettek betegágyához, hogy együttérzésükről biztosítsák, és hogy léte felől érdeklődjenek. Az öreg azonban mind terhesébbnek érezte ezeket a látogatásokat, és végül senkit sem engedett magához. Az orvos minden izgalomtól eltiltotta, teljes nyugalmat rendelt.

Igy hozzátartozói kénytelenek voltak arra szorítkozni, hogy komornyikján keresztül jelentsék, milyen nagyon aggódnak érte.

Egyik nap hűséges inasa Lindenhofba telefonált, hogy beteg gazdája Rolf, Sanna és Käthe azonnali látogatását kéri. Az autó már útnak is indult, hogy a kisasszonyokat meg a fiatalurat odaszállítsa.

Zedlitzné nem tagadhatta meg a kívánság teljesítését. Legszívesebben maga is velük tartott volna, és bosszantotta, hogy őt nem hívták, de nem mondta ki.

Rolfék tehát nyomban Lichow-ba robogtak.

Mindhárman igen szótlanok és levertek voltak, mert szívüket őszinte aggodalom töltötte el az öregúr életéért, akitől mindig csak kedveset és jót kaptak.

A kastélyba érve, azonnal a betegszobába vezették őket, ahol Joachim bácsi már epedve várta jöttüket. Láztól csillogó szemmel rájuk mosolygott. Erőtlenül nyújtott kezét, zihálva lélegzett, és gyenge hangon így szólt:

– Hármótokat akartalak még egyszer látni, benneteket nem akarok búcsú nélkül itt hagyni, mert ti szívből szerettek engem, és életem alkonyán melegséget és fényt sugározatok felem. Uljete le mellém!

Szót fogadtak, az inas már odakészítette a karosszékeket. Az egyik oldalon Rolf foglalt helyet, a másikon Sanna és Käthe. Az öregúr megfogta Rolf jobbját.

– Neked, kedves Rolfom, az őszinte vonzalmat köszönöm! Szilárd jellemeddel örömet szerezteél.

Ezután Käthét vette sorra.

.. – Neked, te huncut kópé, azért jár köszönet, mert a jóvotodból nem felejtettem el nevetni. Öröömre szolgál, hogy megtisztultál minden salaktól, hogy te is becsületes, melegsívű emberré váltál.

Végül Sannához fordult, s az ő kezét is megfogta.

– Te pedig, kicsi Sanna, ragyogó napsugárként éltető meleget loptál magányos öregkoromba. Örömmel tapasztaltam vitéz helytállásodat, törhetetlen tartásodat, és ezekért téged is hála illet. Remélem, haláinat a síron túl is kimutathatom, mert végóráim elérkezett.

Ekkor Sanna lehajolt, és ajkát a ráncos kézhez érintette.

– Nem halhatsz meg, Joachim bácsi. Mindig atyai jó barátom voltál, nem akarok elveszíteni. Maradj velünk!

– Igen, Joachim bácsi, maradj velünk! Úgy szeretlek... – tört ki a zokogás Käthéből, és félresimitotta az ezüstös hajszálatokat a bácsi homlokából.

Rolf az öregúr másik kezét tartotta, és az ő hangja is megindultan remegett.

– Tudod, mit érzünk irántad, Joachim bácsi. Sanna és Käthe szavait ismétlem én is: maradj velünk!

A bácsi fáradtan mosolygott.

– Erőm végére jutottam, kedveseim, és bár szívesen időztem volna még veletek egy darabig, hogy egyet-mást tegyek értetek, mégis felkészültem az utolsó útra. A lelkész az előbb itt volt, magamhoz vettem az úrvacsorát. Már csak tőletek kívántam búcsút venni, mert ti kedvesek voltatok nekem. A többieket eleget láttam. Halálom óráján csak azokat akarom a közelemben tudni, akik kedvesek nekem, s akiknek a szívében helyet kaphattam. De most már hagyjatok magamra, nagyon elfáradtam. Ha ráértek, maradjatok még a szomszéd szobában! Talán... még egyszer... hívatlak benneteket.

Kezét csókoltak neki, és csöndben, szívükben bánattal és aggodalommal kimentek.

A szomszédos helyiségben az orvos várakozott. Nem titkolta előlük, hogy Lichow úr élete legfeljebb órákban mérhető.

Alig ültek együtt egy félórát, amikor a betegszoba csengője hasított a csendbe. A beteg inasa hívta az orvost. Az besietett. Néhány perc múlva megjelent a komornyik, és áttessékelte a fiatalokat.

A doktor egy kézmodulattal jelezte, hogy itt a vég. A két leány megrendülten térdelt le a betegágyhoz. Rolf az ágy másik oldalához lépett, és megszorította a haldokló jobbját. Mintha a fiatal kézről még egyszer élet áradt volna a haláltusáját vívó testbe, Joachim bácsi szeme

felpattant. Baljával áldást osztó mozdulattal érintette meg Sanna és Käthe fejét, majd átszellemült tekintettel Rolfra nézett.

– A halál az élet beteljesedése! Üdvözöllek, Lichow új ura!

E szavakkal feje a párnára hanyatlott, az öregúr kinyújtó-zott, és utolsót sóhajtott.

Joachim bácsi meghalt.

Sanna és Käthe sívszaggaóan sírt, Rolf szemébe is könnyek gyűltek. Mindhárman tudták, hogy húséges, atyai jó barátjukat veszítették el.

XX.

Zaklatott napok következtek Lichow-ban. Az elhunyt rokonai a halálhíre valamennyien odasereglettek. Rolf telefonon értesítette őket. Egy órába sem tellett, és mind ott nyüzsögtek. Gyanakodva méregették egymást, látványosan gyászoltak, egyre arról beszéltek, mennyire szerették Joachim bácsit, és milyen vigasztalhatatlanok a halála miatt. Tekintetük azonban közben mohón fürkészte a busás örökséget.

Rolf, Sanna és Käthe félrehúzódtak a többiektől. Nem tudtak szólni. Áthatotta őket az atyai jó barát békés, megindító halálának élménye. Hella, aki szüleivel szintén megérkezett, odanézett, és anyja fülébe súgta:

– Tulajdonképpen mit keres itt Sanna? Nem is Joachim bácsi rokona! Szerintem semmi szükség rá itt, annál inkább Lindenhofban, ahol csapat-papot otthagyt.

Sabine asszony egyetértőleg bólintott, és odament Sannához.

– Az üres kocsival visszamehetsz Lindenhofba. Itt fölösleges a jelenléted, otthon pedig vár a munka.

Rolf és Käthe felkapta a fejét, mint aki mondani akar valamit, de hallgattak.

Sanna fejet hajtott, és azonnal szedelődzködött. Unokafivére megszorította a kezét, Käthe átölelte és megcsókolta. :

– Ne bánkódj – súgta neki minek is maradnál? – Joachim bácsi már halott.

Rolf a kocsinhoz kíserte, felsegítette.

– Bár veled mehetnék, Sanna! Lichow-ban dermesztő a levegő, amióta a többiek megjöttek, és hideg tekintetek merednek rám a gyászoló arcokból.

Sanna megszorította a kezét, és Joachim bácsi utolsó szavaira gondolt.

– De neked itt kell maradnod.

Rolf is hallotta, amint az öregúr azt mondja: „Üdvözöllek, Lichow új ura!”, de azt hitte, már önkívületi állapotban van, nem tud többé tisztán gondolkozni. Csak néhány nap múlva világosodott meg előtte a mondat igazi értelme.

Sanna hazakocsizott. A ragyogóan tavaszi napsütésben erősen érződött a nedves föld szaga. A fák rügyszó ágain fészkekét építő madárkák csiviteltek.

Sanna leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy egy kis darabon gyalog menjen. A csekély munkaidő-kiesést kettőzött szorgalommal szándékozott bepótolni.

Lassan ballagott az erdőn át. Mélyeket lélegzett, de nem tudott szabadulni a szívébe költözött szorongó félelemtől. Kimondhatatlanul fájt az újabb súlyos veszteség, mert amíg a bácsi élt, az oltalma alatt tudhatta magát. Halála, ismét feltépte a szülei elvesztésekor ütött sebeket, és Sannán határtalan csüggedés vett erőt. Magányosabbnak és elhagyatottabbnak érezte magát, mint valaha. Fáradtan és szomorúan egy fatönkre ereszkedett, tenyerébe temette arcát, és szívet tépően zokogott.

Annyira elmerült fájalmában, hogy észre sem vette, amikor a puha erdei talajon egy lovas közeledett.

Steinach úr volt az, aki éppen Lindenhofban járt, hogy valamit megbeszéljen Rolffal, de senkit sem talált otthon.

A fekete ruháról meg az aranyszőke hajról azonnal ráismert Sanna von Borára. Csodálkozva állította meg hátságát.

Leszökönt a nyeregből, egy fához horkolta a gyeplőt, és odalépett a leányhoz.

Félhangosan, nehogy megjessze, nevéen szólította.

– Bora kisasszony!

Sanna mégis megriadt, felemelte a fejét, és könnyek-között nézett rá.

– Steinach úr!

Felállt, mintha menekülni akarna de a férfi megragadta a kezét, és erősen tartotta.

– Sanna kisasszony! Bocsásson meg, hogy így nevezem, ahogy csak a húgomnak szabad... mi a baj? Segíthetek? Megengedi, hogy segítsek? – Szavait aggodalom hatotta át.

Sanna nagy nehezen összeszedte magát, megrázta a fejét.

– Rajtam senki sem segíthet, Steinach úr. Ez... a csüggedés, a reményvesztés pillanata, mert Joachim bácsi halott.

Lothar megrökönyödött.

– Lichow úr meghalt?

A leány bólintott, és felszárította könnyeit.

– Igen, két órával ezelőtt eltávozott. Rolfot, Käthét meg engem hívatott, hogy elbúcsúzzon tőlünk, és a jelenlétünkben hunyta le a szemét. Ez rendített meg ennyire. Halott szüléimre kellett gondolnom, akiknek az elvesztését mostanáig nem hevertem ki. Most pedig elment ez a hűséges, atyai jó barát is. Ettől vesztettem el a fejemet. Azt hittem, magam vagyok az erdőben.

– Megértem a fájdalmát, Sanna kisasszony. Mégis hálás vagyok a sorsnak, hogy itt találtam, mert végre kettesben beszélhetek magával. Meg kell ragadnom ezt a ritka percet, nem akarom elszalasztani úgy, hogy kívánságom szerint ki ne használnám. Már rég feszít a vágy, hogy megmondjam magának: szeretem, teljes szívemmel, teljes lelkemmel. És azt hiszem, remélhetem, hogy nem vagyok magának közömbös. Ezért hát megkérdem, éppen most, amikor ilyen bánatosan és reményvesztetten látom magam előtt: akar-e a feleségem lenni? Szabad-e megkísérelnem, hogy életébe újra fényt és derűt varázsoljak? Nincs magasztosabb vágyam, mint magát boldoggá tenni.

Sanna könnytől csillogó szemmel nézett rá, arcát ígéző hajnalpír vont a tekintetében félénk boldogság tükröződött.

Szólni nem tudott, de a férfi alighanem a tekintetéből is értett, mert kezénél fogva magához vont, és megkérdte:

– Leszel-e az enyém, édes, kicsi hamupipőke, vihetlek-e hamar az otthonomba?

A leány reszketve felsóhajtott:

– Akár a mesében: a királyfi megkéri a szegény Hamupipőke kezét.

Lothar kedvesen felnevetett, és gyengéden nézte.

– Szóval szeretsz, hamupipőkém?

Sanna fellelegezve bólintott, és megszorította a férfi kezét.

– Mindennél jobban, még az életemnél is jobban.

Szavaira gyengéd és forró csók válaszolt.

– Most már a menyasszonyom vagy, kicsi hamupipőke.

Hosszan és mélyen egymás szemébe néztek, érezték, hogy

a jó Isten örökre összekötötte a sorsukat.

Azután karonfogva, lassacskán elindultak Lindenhof felé.

Lothar kantárszáron vezette a lovát. Rengeteg mondanivalójuk volt egymásnak – oly rengeteg, hogy a kis hamupipőke most először megfeledkezett kötelességéről, és ijedten rezzent össze, amikor az óra figyelmeztette, mennyire előrehaladt az idő.

– Sietnem kell, Lothar, még témérdek dolog vár!

Gyorsan megbeszélték a legszükségesebbeket. Lothar egyelőre csak hűgával akarta közölni, hogy eljegyezte Sannát: úgy tervezték, a többieknek csak Joachim bácsi temetését követően jelentik be, miután a halála miatt félzaklatott kedélyek valamelyest lecsillapodtak. Akkor majd Lothar annak rendje és módja szerint Lindenhofba megy, hogy Sanna gyámjától megkérje a leány kezét. Mihelyt ezt tisztázták, a jegyespár újabb meghitt öleléssel és csókkal búcsúzkodott.

Sanna hazasietett. Úgy érezte, lába nem is érinti a földet, mintha rózsaszín felhőkön lépkedett volna. Csillogó szemmel látott munkájához, amely ezúttal egészen könnyűnek tűnt. Hálás volt a sorsnak, amiért ilyen kegyes hozzá.

Az újdonsült vőlegény nem kevésbé mámoros hangulatban lovagolt vissza Riedheimbe, s odaérve azonnal elújságolta hűgának, mi történt az erdőben. A leány kedvesen átkarolta.

– Drága bátyám, mennyire örülök a boldogságodnak! És milyen jó, hogy Sannát mint hűgomat üdvözölhetem. Tudod, mit? Mindjárt Lindenhofba is kocsizom, és testvérként ölelem magamhoz. Talán sikerül négy szemközt beszélnem vele.

Lothar vidáman bólintott

– Menj csak, Ursula, biztosan egyedül találod, mert... el is felejtettem mondani: a lindénhofiak mind Lichow-ban vannak. Lichow úr elhunyt.

Ursula meghökkenve rezzent össze. Bánatos arcot öltött.

– Istenem, de sajnálom! Az a kedves öregúr! Attól félek, ez számomra is súlyos csapás.

– Hogy érted ezt?

– Hadd mondjam el, Lothar, bár egyelőre még titokban kellene maradnia. Rolf szerelmet vallott, és megkérte a kezemet, noha szülei ellenzik, hogy szegény leányt vegyen el. Az ő Joachim bácsikája azonban kifejezetten megígérte neki, hogy segít mindent akadályt elhárítani. Ugyanis tudott a szerelmünkről, és helyeselte Rolf választását. Most pedig halott, többé nem segíthet.

Lothar vigasztalólag simogatta a haját.

– Ne szomorkodj, hűgocskám! Ha Joachim bácsi nem segíthet is, én itt vagyok. Ha ettől függ testvérem boldogsága, egy percig sem habozom, hogy hozományt adjak neki.

Ursula átölelte fivérét, és hálásan megcsókolta.

– Edes, kedves bátyám, jószágos és nagylelkű vagy, mint mindig. Ezerszer köszönöm! Megmondom Rolfnak, mit akarsz tenni értünk. Biztosan nagyon gondterhelt.

– Akkor hát vedd le a válláról ezt a gondot, kedves Ursuiám!

Hála istennek, megengedhetem magamnak, hogy segítsek. Most pedig siess, hogy idejében Lindenhofba érh!

– Igen, máris készülök.

Néhány perc múlva kocsira ült. Valóban-egyedül találta otthon Sannát. A két leány szívélyesen összeölelkezett, és megfogadták, hogy ezentúl nővéreként szeretik egymást.

– Milyen gazdag lettem hirtelen – mondta meghatottan csillogó szemmel Sanna. – El sem tudom hinni, hogy ekkora boldogság ért.

– Higgyél benne – biztatta mosolyogva Ursula és többé el ne ereszd!

Egy ideig beszélgettek, aztán Ursula elkészült.

Épp kocsira akart szállni, amikor egy másik kocsit látott közeledni. Rolf és Käthe érkeztek haza.

Amikor Rolf megpillantotta jegyesét, leugrott a kocsiról, és odasietett hozzá.

– Ursula, te itt? – suttogta gyengéden. – Mennyire örülök, hogy látlak!

Käthe ráérősen követte bátyját. Üdvözölte Ursulát, majd sokat sejtető mosollyal közölte, hogy sietnie kell Sannához.

– Kérem, ne vegye zokon, Ursula, hogy fivérem társaságára hagyom, de valamit meg kell beszélnem Sannával.

Ezzel elsietett, holott az égvilágon semmit sem kellett megbeszélnie.

Rolf mosolyogva nézett utána.

– Azt hiszem, sejti, hogy szeretnék egy kicsit kettesben maradni veled, virágom.

– Gondolod?

Rolf bólintott, és elkomolyodott az arca.

– Hallottad Sannától, hogy Joachim bácsi meghalt?

– Nem Sannától, hanem a bátyámtól.

A fiatalember sóhajtott.

– Azonfelül, hogy Joachim bácsival legjobb barátomat veszítettem el, halála kettőnkre nézve is súlyos csapás, Ursulám.

A leány megfogta a kezét.

– Ne búslakodj, Rolf! En is nagyon megijedtem, és nyugtalanságomban azonnal beszéltem a fivéremmel, aki segít nekünk! Hozományt akar adni, hogy a szüleid ne tagadják meg beleegyezésüket.

Rolf kezét csókolt neki.

– Talán a jó Isten anélkül is megsegít bennünket, édesem.

– Semmiképp ne csüggedjünk, Rolf!

– Amikor ilyen derűsnek és bizakodónak látlak, én is az vagyok.

Ursula kocsira szállt.

– Most mennem kell, Lothar vár. Különleges küldetésben jártam itt, Lindenhofban, de erről még nem beszélhetek. Készülj fel egy nagy meglepetésre! Viszlát, Rolf! Még egyszer üdvözlöm Sannát és Käthét.

– Atadom. Viszlát, Ursula, én édes Ursulám!

Meghitt búcsúpillantást váltottak. Amikor a kocsi elindult, Käthe jelent meg a ház bejáratánál, s zsebkendőjével integetett a távozónak.

– Visszontlátásra, Ursula, és üdvözlöm a fivérét! – kiáltotta utána.

Ursula köszönettel visszaülteti.

Käthe a bátyjába karolt.

– Te, Rolf, mondjak valamit?

– No?

A távolodó kocsira mutatott.

– Ott megy Lindenhof jövődő úrnője.

A fiatalember átfogta húga vállát, és arcon csókolta.

– Te kis látnok!

Käthe bólintott.

– Joachim bácsi egyszer azt mondta, előttem nincs titok.

Fivére komolyan nézett rá.

– Visszont van egy nagy jó tulajdonságod.

– Tényleg? Es mi az?

– Tudsz hallgatni.

Käthe megszorította a karját.

– Semmi pánik, Rolf, hallgatok, mint a sír. De ígérj meg valamit!

- Ugyan mit?
- Hogy én tudom meg elsőnek, ha eljegyezted magad.
- Jó, ezt megígérhetem.

Felsőhajtott.

– Milyen különös, Rolf, egy kedves ember halálos ágyától jövünk, s mégis, mintha esküvői harangok zúgását hallanám.

Testvére megsimogatta a haját, aztán bementek a házba, és megkeresték Sannát, aki már javában dolgozott.

XXI.

Joachim von Lichow úgy intézkedett, hogy végrendeletét pontosai^ egy héttel halála után bontsák fel. A végrendelet kihirdetésére az elhunyt kívánsága szerint rokonain kívül Susanna von Bora kisasszonyt is meghívták.

Az ünnepélyes aktusra Lichow-ban került sor, és az előbbieket értelmében Sanna is részt vehetett rajta.

A többiektől kissé félrehúzódva ült, gyanakvó és barátságtalan pillantások kereszttüzeiben. Ki-ki azon rágódott, miért hívták meg a testamentum felolvasására „a kis indus lányt”, ezt az idegent, aki semmiféle rokonságban sem állt Joachim bácsival. A múltban elég sokszor észrevették, hogy az öregúr nagy rokonszenvennel viseltetik irányában, így mostani jelenléte fölöttébb nyugtalanított egyeseket.

Zedlitzné és Hella számára is kellemetlen meglepetést okozott, hogy Sanna külön meghívást kapott.

Rolf és Käthe maguk közé akarták ültetni, de ő a fejét rázta.

– Hadd vonuljak inkább félre, hiszen nem tartozom a többiekhez – magyarázta.

Tágra nyílt, ábrándos szemmel nézte az ablakon át a parkot, és titkos boldogságáról álmodozott.

Nehezebbre esett Käthe elől elhallgatnia, hogy eljegyezte magát Lotharral, de attól félt, unokahúga egy meggondolatlan, óvatlan pillanatban elszólná magát. Csak Rolfnak mondta el még aznap:

– Kedves Rolf, mint legj óbb, leghűségesebb és legmegbízhatóbb barátomnak tudnod kell, amit rajtad kívül egyelőre senki sem tudhat. Ígérd meg, hogy egy ideig titokként kezeled. Megteszed?

– A szavamat adom, Sanna – felelte ajfiatalember.

Akkor megfogta a kezét, mély lélegzetet vett, felnézett rá, és így szólt:

– Sorsom csodálatos fordulatot vett, drága Rolf. Amikor

Lichow-ból hazafelé tartottam, Lothar von Steinachhal találkoztam, aki megkérte a kezemet.

Unokafivére arcán örömteli meglepetés látszott.

– Természetesen igent mondtál, gerlicém?

Sanna bólintott.

– Igen, Rolf, mert szeretem őt, amióta csak ismerem. Persze nem reménykedtem, mert azt hittem, Hellát fogja feleségül venni. Ő azonban engem választott, a kis szürke hamupipókéét, és végtelenül boldog vagyok.

Ekkor Rolf átfogta a vállát, és testvéri csókot nyomott az arcára.

– El sem mondhatom, mennyire örülök, gerlicém. Múlt már nem kell aggódnom miattad. Tiszta szívemből sok boldogságot kívánok! Cserében én is rád bízom titkomat: szeretem Ursula von Steinachot, mint bizonyára rég észrevetted. Történjék bármi, feleségül veszem. Nem hagyjuk el egymást.

Sanna szeme felragyogott.

– Valóban rég sejtettem. Nagyon örülök. Legyétek boldogok!

– Még le kell győznünk bizonyos akadályokat. Mint tudod, szüleim ellenzik, hogy szegény leányt vezessenek oltár elé. Joachim bácsi megígérte, hogy segít, ő azonban sajnos meghalt, mielőtt beválthatta volna a szavát.

Sanna megragadta unokafivére kezét.

– Szilárd meggyőződése, hogy a síron túl is beváltja!

Emlékezz utolsó szavaira: „Üdvözöllek, Lichow új ura!” Nem véletlenül mondta ezt. Azt hiszem, téged nevezett meg örökösének.

Rolf a fejét rázta.

– Nem, nem, Sanna, amikor ezt mondta, valószínűleg már nem volt magánál.

A leány mosolygott.

– Szerintem pedig pontosan tudta, mit beszél, és azt hiszem, téged kívánt utódjának.

– Miből gondolod?

– Mindjárt megmondom. Egyszer megkérdezett: „Kicsi Sanna, kit tartanál legméltóbbnak a rokonaim közül, hogy halálom után Lichow ura legyen?” Erre habozás nélkül azt feleltem: „Csakis Rolfot, Joachim bácsi.” Akkor mosolyogva bólintott. „Pontosan így vélem magam is, meg aztán ő a legkedvesebb nekem.”

Rolf hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ezt csak úgy mondta.

– Joachim bácsi nem az az ember volt, aki a levegőbe beszél. Majd meglátod, hogy igazam lesz. Akkor aztán azt veszel el, akit akarsz, akár ajégszegényebb nőt is, mert Lichow hatalmas, gazdag birtok. Így tartja meg a szavát Joachim bácsi. De most ne beszéljünk erről többet! Mindketten tudjuk egymásról, hogy boldogok leszünk. A többit majd elrendezi az ég.

Rolf ezek után sem volt meggyőződve arról, hogy Joachim bácsi az ő javára végrendekezett. Tény, hogy az öreg kedvelte őt, kapcsolatuk azonban csak az utóbbi években vált bensőségebbé, és Joachim bácsi bizonyára már jóval korábban végrendekezett. Amilyen megfontolt és előrelátó volt, ilyen fontos dolgot nem halogathatott.

A fiatalember persze nem tudta, hogy Joachim bácsi nemrégiben megsemmisítette korábbi végakarátát, és újat készített.

Most tehát bizonyos nyugtalansággal ült rokonai között, s várta a végrendelet felolvasását. Soha nem áhítozott a bácsi örökségére, de most az ő Ursulájára gondolt, s nem bánta volna, ha Joachim bácsi valamiképp gondoskodik róla, hogy szegény leányt is feleségül vehessen.

A gyásznép soraiban mozgolódás támadt – megjelent a közjegyző, és segédével egyetemben helyett foglalt a gyülekezettel szemben, az asztalnál.

A szokásos formaságok után ünnepélyesen feltörte a pecsétet, és fennhangon, jól érthetően olvasni kezdte a testamentumot: Valamennyi jelenlévő tekintete feszült várakozással tapadt az arcára, A bevezető után a végrendelet így folytatódott:

„Lichow-n kívül hátrahagyok nyolcszázezer márkányi készpénzvagyont. Ebből kettőszázezer márkát az új cukorgyárba fektettem, a fennmaradó hatszázezret biztos állampapírokba. Övenezer márkát alább felsorolandó, hűséges alkalmazottamra hagyok, további ötvenezret egy új iskola építésére Lichow községben.

Unokahúgomra, Sabine von Zedlitzre, született Lichow-ra százezer márkát hagyok, szintén százezer márkát kapjon unokafivérem, Paul von Lichow ezredes, és ugyancsak százezer márkát unokaöcsém, Albert von Lichow jogtanácsos. Százezer márkát hagyok továbbá unokahúgom leányára, Käthe von Zedlitzre, mivel megörvendeztetett azzal, hogy becsületes, melegszívű emberré lett. Szintén százezer márkát hagyok Susanna von Borára. Jóllehet, nem áll velem közvetlen rokonságban, de megkedveltem őt, így kívánom kifejezni hálámat a sok vidám, baráti óráért, s egy kicsit kárpótolni azért, hogy szülei halálával minden vagyonát elveszítette. Nem akarom, hogy a jövőben is Lindenhof hamupipókéjének szerepét kelljen játszania. A cukorgyárba fektetett kettőszázezer márkát unokahúgom fiát, Rolf von Zedlitzet illeti.

Utódomul Lichow gazdájaként úgyszintén Rolf von Zedlitzet nevezem meg. Rá hagyom a birtokot minden ingó és ingatlan tartozékával és felszerelésével, csupán azt a kikötést teszem, hogy Susanna von Borának Lichow-ban otthont tartozik biztosítani, amíg a nevezett személy férjhez nem megy, és ezáltal új otthont nem talál. Bocsásson a rendelkezésére három, a kedvezményezett választása szerinti szobát teljes ellátással, amint az házam vendégének kijár. Susanna von Bora a végrendelet kihirdetésének napjától jogosult Lichow-ban lakni mindaddig, amíg azt önként el nem hagyja.

Amennyiben egyéb rokonaim csodálkoznának, hogy Rolf von Zedlitzet tettem meg fő örökösömnek, és utódomként Lichow urának, úgy csak annyit kívánok mondani, hogy őt tartom erre a legméltóbbnak. Büszke, egyenes gondolkodása, becsületes, melegszívű lenye mindig is lenyűgözött, megkedveltem őt, mert mindebben elhunyt fiamra hasonlít. Mivel birtokom felett szabadon rendelkezem, ennek megfelelően döntöttem.”

Ezt különféle záradékok követték, majd a közjegyző a személyzet azon tagjainak felsorolásával fejezte be a felolvasást, akikről az elhunyt külön gondoskodni kívánt.

Síri csend ereszkedett a teremre. Az arcokon a legkülönbözőbb érzelmek tükröződtek. Rolf sápadtan, szinte összetörten ült a helyén. Nem tudta felfogni, hogy Joachim bácsi mindenki más elé helyezte őt. Mélyen megrendült, valósággal megbénította, amit hallott.

Sanna is szótlánul, meghatóttan ült az ablaknál. Keze reszketett, szemében könnyek csillogtak.

„Joachim bácsi, drága Joachim bácsi, milyen jót akartál nekem!” – gondolta újra meg újra, A végrendelet akkor is teljesen új irányt adott volna életének, ha nem jegyzi el magát.

Hát Käthe? Ő aztán végképp nem bírta fölfogni, hogy Joachim bácsi jóvoltából tőkepénzessé vált. Sírt és nevetett egyszerre, azt sem tudta, mi történik körülötte. Hella

sóbálvánnyá dermedten, sápadt, eltorzult arccal ült mellette. Üres kézzel távozhatott. Joachim bácsi nem találta említésre méltónak. Izzó gyűlölet ébredt benne az elhunyt iránt.

„Ez a hála, amiért mindig olyan kedvesen bántam a vén bolonddal, pedig kiállhatatlan volt” – gondolta.

Sabine von Zedlitz asszony ellentétes érzések között ingadozott. Egyfelől határtalan örömmel töltötte el a maga, Käthe meg Rolf öröksége, másfelől megütközéssel vette tudomásul, hogy Sanna is részesedik az örökségből, míg Hellát meg sem említi a végrendelet. Azzal igyekezett vigasztalni magát, hogy Hella közvetve mégis részesedik a hagyatékából, hiszen Rolf immár gazdag ember, biztosan juttat neki valamit.

Igy gyorsan felülkerekedett az elragadtatott öröm, amelyben férje is osztozott, elvégre komoly gondoktól szabadult meg. A rokonság többi részét viszont felháborította, hogy a Zedlitz család és Sanna von Bora „jogosulatlan” előnyt élvez. Mindannyian többet vártak maguknak. Miután első elképedésükből felocsúdtak, különféle visszataszító megnyilvánulásokra került sor. Egyesek azzal fenyegetőztek, hogy megtámadják a végrendeletet, mivel Rolf hallatlan előnyhöz jutott, az indus lánynak meg semmiféle jogcíme sincs arra, hogy az örökségből részesedjék.

Az ezredes mennydörögve biztosította a közjegyzőt, hogy nem hagyja ennyiben a dolgot, a jogtanácsosné pedig noszogatta az urát, hogy ő is tiltakozzék. Az azonban megvonta a vállát, és kijelentette, hogy a végrendelet megtámadhatatlan.

Sokáig tartott, míg a felkorbácsolt kedélyek lecsillapodtak. Az ezredes meg a jogtanácsos családja mindenesetre lemondott a végrendelet kihirdetését követően a nagyteremben rendezett ebéden való részvételről, és dülva-fülva távozott.

Igy csak Zedlitzék maradtak Sannával meg a közjegyzővel. A személyzet pedig várta új gazdája parancsait.

Hella tébolyult dühében egy ablakfülkébe vonult vissza. Käthe átölelte bátyját, örömeiben őt meg Sannát csókolgatta. Sanna nyájas mosollyal a kezét nyújtotta Rolfnak.

– Udvözöllek, Lichow új ura!

A fiatalember átölelte.

– Gerlicém! Még mindig nem tértem magamhoz. Saját boldogságomnak még nem is merek örülni, amiál inkább örülök annak, hogy nem maradtál üres kézzel, és történjék bármi, Lichow-t mindig jogos otthonodnak tudhatod.

A leány csillogó szemmel nézett rá, s miután Käthe átlibbent szüleihez, hogy túláradó örömeiben őket is megölelgesse, halkán így szólt:

– Hiszen tudod, hogy hamarosan új otthont találok. De ha az esküvőig sem túrnek meg Lindenhofban, mert azt hiszem, a szüleid és Hella neheztelnek rám az örökség miatt, akkor hozzád menekülök, Lichow-ba.

Rolf kihúzta magát.

– Ezt bízd rám, gerlicém, mától senki nem engedheti meg magának, hogy sértegessen és megalázzon téged. Most már Joachim bácsi jóvoltából hatalmamban áll, hogy megvédjelek. Remélem azonban, hogy szüleid és Hella előveszik a jobbik eszüket.

Sanna az ablakfülkében gubbasztó leányra pillantott.

– Rolf, nézd a húgodat! Neki semmi sem jutott. Nem tudsz neki segíteni?

Unokafivére homlokon csókolta.

– Ez az én vajszívú gerlicém! Hányszor gyötört, sértegetett téged Hella, és soha nem érzett irántad semmi részvétet. Most először látod szenvedni őt, és rögtön szánalom ébred benned. De nyugodj meg, hiszen ismerhetsz. Hella nem fog túlzottan megrövidülni. Azért egy ideig csak hadd higgye, hogy hoppon maradt. Talán tanul a leckéből.

Sanna megszorította a kezét.

– Megnyugtat, hogy segíteni fogsz.

– Ugy lesz! Nem fog rosszabbul járnai, mint Käthe, de erre a leckére rászolgált, már csak miattad is, gerlicém. Utálatosan bánt veled.

– En megbocsátok neki, Rolf.

– Tudom. Nemhiába vagy az én kis gerlicém.

Ekkor visszajött Käthe, és megcsókolta Sannát.

– Alapjában véve csak neked köszönhetem, Sanna, hogy Joachim bácsi nagylelkűen gondoskodott rólam, mert nélküled nem váltam volna jó, becsületes emberré.

– Dehogynem, Käthe, valójában mindig is az voltál.

– Nem, nem, tudom, hogy te plántáltál belém minden jószágot.

Gyengéden átölelték egymást.

XXII.

Négy héttel a végrendelet felbontása után Lothar von Steinach Lindenhofba indult, hogy

Zedlitz úrtól megkérje Sanna von Bora kezét.

Amikor a házaspár és Hella meglátták őt, mindhárman azt hitték és remélték, hogy Hellát akarja feleségül kérni. Kiábrándultan vették tudomásul, hogy Sannaért folyamodik. Természetesen Zedlitz; úr nem tehetett mást, mint hogy beleegyezését adta. Jó képet vágta, és tőlük telhetőleg igyekeztek palástolni csalódottságukat. A házigazda még pezsgőt is hozatott, hogy koccintsanak az ifjú pár egészségére.

Rolf megragadta az alkalmat, és így szólt szüleihez:

– Kedves szüleim, engedjétek meg, hogy ezen a napon én is kéréssel forduljak hozzátok. Eljegyeztem magam Ursula von Steinachal, és áldásokat kérem frigyünkre. Amint a Joachim bácsi halálát követő gyászév letelt, Ursulát feleségemmé és

Lichow úrnőjévé akarom tenni, mégpedig Sanna és Lothar esküvőjével egyidejűleg.

A szülők nem tagadhatták meg jóváhagyásukat, hiszen tudták, hogy Rolf már gazdag és független. Áldásukat adták tehát.

– Hurrá! – ujjongott Käthe. – Dupla lagzi a láthatáron! De óriási felhajtás legyen ám, ahhoz ragaszkodom.

– Tekintetbe vesszük a kívánságodat – felelte Rolf boldog mosollyal.

Hella fakó, borús arccal állt az ablaknál. Fájdalmasan érintette, hogy Sanna Steinach úr menyasszonya lett. Erőszakkal kellett visszafojtania feltörő könnyeit, irigység rága a szívét. Ez a jöttment százezret örökölt Joachim bácsitól, és a tetejében most még boldog menyasszony is. Neki meg semmi sem jutott, az égvilágon semmi.

Vajon Rolf sejtette, mi megy végbe benne? Odalépett hozzá, és átfogta a vállát.

– Hella, százezer márkáról lemondok a javadra az örökségemből. Tessék, itt az ajándékozási okirat, már napok óta magamnál hordom. Csak a kedvező alkalomra vártam, hogy átadjam. Az alkalom most elérkezett.

Atnyújtotta az okmányt. A leány lenézett a papírra, és hirtelen hideg szépségű arcába szökött a vér. Megszégyenülten pillantott fel bátyjára, és hálát rebegett.

Rolf engedélyt kért, hogy Riedheimbe kocsizzon a menyasszonyáért, azután megünnepeljék a kettős eljegyzést.

– Elkísérlék, Rolf – közölte örömmámorosan Käthe. – Visszafelé gardedám is kell.

A fiatalember bólintott.

– Jó, akkor készülj!

Lothar és Sanna kiléptek a tornácra. Sanna a végrendelet kihirdetése óta megszabadult a hamupipóke szereptől. Új házvezetőnőt szerződtettek, ő pedig úgy élt, mint azelőtt: a ház vendégeként.

Lothar megcsókolta előbb a jobb, aztán a bal kezét. Láta, hogy a dolgozók kicsi kacsok ismét puhák és fehérek, pedig Sanna- önszántából – változatlanul szorgalmasan dolgozott, a háztartásban.

– Boldog vagy, Sannám?

– Hiszen tudod, Lothar: Csupa fény és napsütés a világ. Végtelenül hálás vagyok a sorsnak:

Ezalatt Rolf és Käthe a leggyorsabb iramban robogtak Riedheim felé. Käthe türelmetlenül izgett-mozgott.

– Te, Rolf, meg kell engedned, hogy én közöljem Ursulával az örömhírt, miszerint a szüleink beleegyeztek a házasságba. Ennyi élvezet nekem is jár.

A fiatalember nevetve bólintott.

Riedheimbe érve, Käthe leugrott a kocsiról, és felszaladt a széles kőlépcsőn. Egy inas jött elébe.

– Hol találom Steinach kisasszonyt? – tudakolta a leány.

– Erre parancsoljon, nagyságos kisasszony! – mutatott egy ajtóra az inas.

Käthe meg sem várta, amíg bejelentik. Bekopogtatott, és a hívásra maga nyitott be. Bedugta a fejét, és Ursulára nevetett.

– Bejöhetek?

– Hát hogyne, kedves Käthe. Örülök, hogy látom.- De nem találkozott a fivéremmel? Épp Lindenhofba ment.

Käthe nevetve bólintott.

– Igenis, találkoztam. Már el is jegyezte Sannát. Azért jöttem, hogy még egy menyasszonyt vigyek Lindenhofba,

Ursula tétován nézett rá.

– Még egy menyasszonyt?

Erre Käthe minden teketória nélkül a nyakába ugrott, és megcsókolta.

– Hát persze, Ursula, téged. Eszre sem veszed, hogy nem egyedül jöttem? Itt Van Rolf is! Fontos dolgot akar mondani.

Nagylelkűen engedélyezek tíz percet, azután visszajövök, hogy elsőként gratulálhassak.

Világos?
Ezzel még egyszer megpuszilta Ursulát, és bátyja mellett kisietett a szobából.
Ursula pírulva, kissé zavarosan nézett a fiatalemberre.
– Mi ez az egész?
Rolf odasietett hozzá, és a karjába vette.
– Ursula, édes Ursulám, a szüleim beleegyeztek a házasságunkba. Azért jöttem, hogy Lindenhofba vigyelek. Kettős kézfogót tartunk.
A leány tekintete felragyogott.
– Ez igaz?
Rolf előbb magához vonta, és forrón szájon csókolta, aztán fellelegezve válaszolt:
– Igaz, Ursula. Boldogok lehetünk, a szüleim áldásukat adják.
Amikor Käthe pontosan tíz perc elteltével ismét belépett, boldog jegyespárt talált, és gratulálhatott. Ursula gyorsan elkészült az útra. Egy negyedórával később hármában kocsira szálltak, és elhajtattak.
Lothar meg Sanna kéz a kézben jöttek eléjük. A két mátkapár szívélyesen üdvözölte egymást, ki-ki sok boldogságot kívánt a másiknak.
Rolf szülei barátságosan fogadták Ursulát, még Hella is kifejezte jókívánságait. Sannáékriak azonban nem gratulált. Erre nem bírta rászánni magát. Igaz, hogy nem is tartottak rá igényt.
Miután asztalhoz ültek, és Zedlitz úr pohárköszöntőt mondott a két ifjú pár egészségére, Rolf emelkedett szólásra. Kezébe vette a fele poharat, és meghatottan így szólt:
– Boldogságunk jóságos megalapozója, Joachim bácsi emlékére! – Majd Ursulához fordulva folytatta: Az ő szellemében élünk és munkálkodjunk Lichow-ban, Ursula!
– Úgy legyen, Rolf – felelte ünnepélyes komolysággal menyasszonya.
– En is akarok tósztot mondani! – türelmetlenkedett Käthe.
– Halljuk, húgocskám! – biztatta Rolf.
Erre Käthe felemelte a poharát:
– Eljen Hamupipóke és a mesebeli herceg... meg minden rendes ember!
És boldogan átfőlte Sannát.

VÉGE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Hédwig Courths-Mahler: Armes Schwalbchen
© Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach
Hungarian translation © Komáromy Rudolf
Fordította: KOMÁROMY RUDOLF

ISBN 963 8248 52 1 ö ISBN 963 296 215
Bastei Budapest Kiadói Kft.
1539 Budapest, Pf. 629
Szerkesztőség: 1137 Budapest, Radnóti M. u. 34.
Telefon: 349-2667 Felelős kiadó: Oroszlán László
Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella
Szedés: Bastei Budapest Kft.
Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 6155.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1998. évben